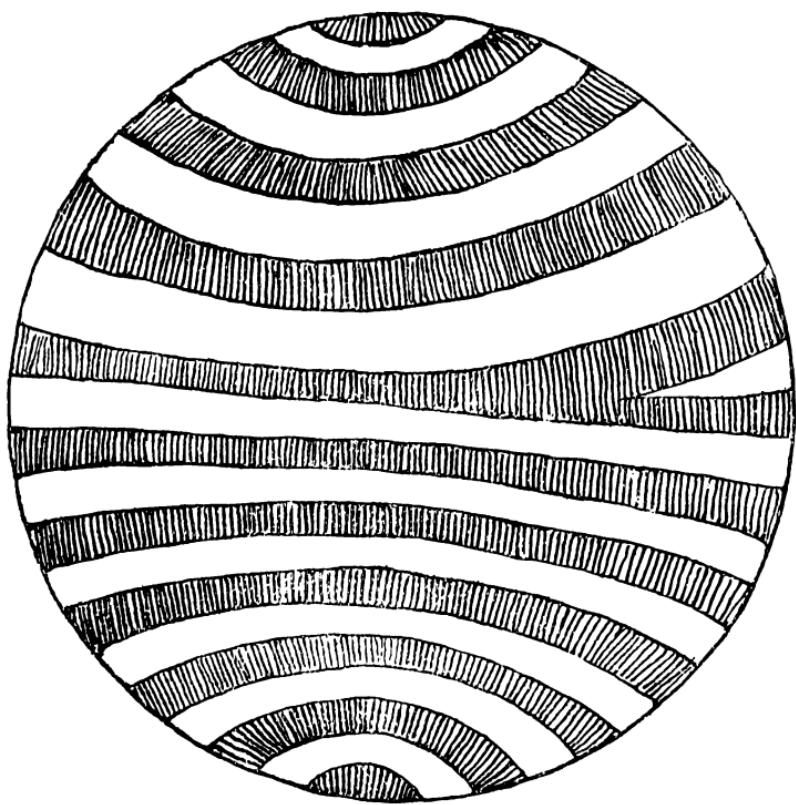


ഭാരതാവിലാസം

രണ്ടാം ഘൃഷ്ണക്കം



രണ്ട് പാത്രവിന്നറയും കൂട്ടിയുടെയും അകൃതിയിലായി
കാണാമുട്ടൊന്തും, ഒരു വരാഹം താങ്ങിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതും
അതു ഭൂമിയുടെ കിഴക്കേ അഞ്ചലോളം.



ഹിരൺ്യാക്ഷൻ ഭൂമിയെ ചുത്തുണ്ടിയതു്.

അവതാരിക്ക



അചിലേതതിനു നിപുത്തിയുണ്ട്. ഒഴു അചിയില്ല കിലാണു ഒരു ശരണവുമില്ലാത്തത്. ഒന്നിനും അചിയില്ലാത്ത കരാർക്കൾ, മറുള്ളിവർ യദേഹജ്ഞം ഭക്ഷണം കഴിച്ച വയർവീസ്റ്റിക്കൾ നാളും കണ്ട് ‘മിവവീസ്റ്റിജ്സ്’കയല്ലാതെ ഒരു ഗതിയുമില്ല. അചി ഭേദക്കാക്കാക്കട്ട, ഒന്നു അചിക്കനില്ലെങ്കിൽ, മരാരാ കൊട്ട തുടർന്ന് ‘അചി തെളിയിക്കാം’. അതിലേക്ക്, സാമാന്യനും നല്ലതാ എന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള പല സാധനങ്ങളിലും ശേഖരിച്ചുവക്കേണ്ടി വരുമെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഏന്നാൽ ഇക്കുട്ടത്തിൽ, ദിനങ്കചി കളായ വായനക്കാരും ഒരു വിധത്തിലെല്ലുകിൽ മരാരാവിധ തിക്കൾ പ്രീതിപ്പെട്ടുതേണ്ടതിനും ഒരു ഉള്ളതുമാണും, ഇ തിനും മുമ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയതും, വിവിധവിഷയങ്ങളെ ആ തിപാടിക്കുന്നതും അതു വിശ്വേഷാർപ്പിക്കുന്നതും ഇവിടെ ചെ യീടുള്ളതും. അതു തൈക്കളാഗ്രഹിച്ചതിലുമധികം സഹായികൾ എന്നുകൊണ്ടുള്ളൂ ദൈയ്യത്താൻ, അദ്ദേഹിലയിൽത്തന്നെ അപ്പം കൂടി പരിജ്ഞരിച്ച ഒരുവുന്നുകം ഇതാ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുന്നു.

ഇതിനാമുമ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയ വിശ്വേഷാർപ്പി പോലെതന്നെ ഇതും, ഇനി ചുരുപ്പെട്ടുനാളും, ഏല്ലും ഭാഷാപോ ഷണവിഷയത്തിൽ യഥാരക്തി ശ്രമിക്കുക, ഏനു ഒരേ ഉദ്ദേ ശ്രദ്ധത്താട്ടുകൂടിയതാക്കുണ്ടാൽ, ഇതിനുണ്ടാം നാമമാത്രഭേദം അനാ വസ്ത്രമെന്നു കുറി ഒരേ പേര്ക്കുന്ന കൊട്ടക്കവാനാണും ഒഴുക്കം തന്നേരി ഉംച്ചിട്ടുള്ളതും. പേരുന്നായാൽ തെററിഡിലാരണ്ണജ്ഞി ടവനുക്കരമെങ്കിലും പേര്ക്കാറാം അതിലുമധികം തെറാവി ഷ്ടേ ഏനു സംശയിക്കുന്നു. നല്ലപേര് കിട്ടാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കാ തിട്ടുള്ള തെററില്ല. അതിനുവേണ്ടി, പലവഴിജ്ഞം തിരിഞ്ഞുതുന്നു

കിയതിൽ പല രാഖിപ്രായവും അറിയാനിടയായി എന്നല്ലോരുതു മലം വിശേഷിച്ചാനമണായില്ല. ഒട്ടകം ഉള്ള പേര്‌തന്നെ നിലനിത്തുകയാണ് ഉത്തമമന്ന തീച്ചെപ്പുട്ടെന്നുകയും ചെയ്യു.

പേരിന വൃത്രാസമിപ്പുകിലും, കാൽം അങ്ങിനെതന്നെ യല്ലോ, അക്കത്തു കടന്നാലല്ല, അട്ടത്തെചന്നാൽതന്നെ ആക്കം അറിയാം. തുക്കളുടി ഈ ഗാവയിൽ സന്തതിയും സന്തതും വർദ്ധിച്ചിട്ടെങ്ങന്നാണ് ഉള്ളറിഞ്ഞവരെക്കു പറയുന്നതും. ഇങ്ങിന കരാച്ചാൽ ‘വലിപ്പം’ കൂടിച്ചെങ്കിലും, തു ‘അവസ്ഥ’ ഇവിടെ അഭ്യേഷം നടിക്കുവാൻ വിചാരിക്കണില്ല. ‘നിലജ്ജനിനേ വിലജ്ജ ഹോറ്റ്’ എന്ന ഗ്രായത്താൽ വിലവല്പിപ്പിക്കുവാനും വിശേഷാൽ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.

ഭാഷാക്കംബുത്തിലെ ‘കൊമ്മറ്റി’ഗവജ്ജും ഇങ്ങിന നാലുക്കുന്നാർ അഭിവ്യുലിവകുന്നതിനും സംസ്കാരം സഹായിച്ചു വകുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളും ‘കൊമ്മറ്റി’ക്കും കടമ ദരിക്കലും നീത്താൽ തിരുന്നതല്ല. എക്കിലും തുവക മാന്ത്രണുംപുത്തുകഴിഞ്ഞേരെ ‘കൊമ്മറ്റി’ എന്നും കുരജത്തേയാട്ടുടക്കിയിരിക്കുന്നതാണോ ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചുവകാശിനാം.

പ്രസാധകൻ



റ്റിഷ്യാനകുമണിക

കാലാവധി

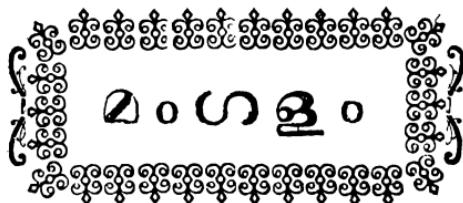
1 മംഗളം (പദ്മം)	1—2
കണ്ണടൻ നാരായണമേനോനവർക്കൾ ബി. എ.	
2 നമ്മുട്ട് മാതൃഭാഷി (ഗഭ്രം)	3—33
അവവച്ചും വൈകിഞ്ചലപരമൈമ്മാവവർക്കൾ	
3 അയ്യൻകുമാർ (പദ്മം)	34—38
വള്ളേതേരർ നാരായണമേനോനവർക്കൾ	
4 കവിത (ഗഭ്രം)	38—60
പട്ടം എം. കൊച്ചുകുമ്പുംപിള്ളി അവർക്കൾ ബി. എ.	
5 മലതി (പദ്മം)	60—77
ഉള്ളടർ എസ് പരമേന്ദ്രരജുവർക്കൾ	
എം. എ., ബി. എൽ., എം. ആർ. എ. എസ്.	
6 സംസ്കാരപരമൈമ്മാവയ്യം (ഗഭ്രം)	78—87
കെ. എം. പണിക്കർ, ഇന്ദ്രാജി	
7 കൊച്ചുകുമ്പുംപിള്ളി (പദ്മം)	87—95
കനാംഭാഗം—കരിപ്പുറത്തു കേരവൻനായരവർക്കൾ 92—95	
രണ്ടാംഭാഗം—കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേന്ദ്രരജരപ്പുവർക്കൾ	
8 കുട്ടിരാമപ്പുണിക്കർ (ഗഭ്രം)	... 95—117
കുട്ടിരാമപ്പുണിക്കർ ബി. എ.	
9 തേവൻ (പദ്മം)	... 117—125
എം. ആർ. കുമ്പുവരിയരവർക്കൾ ബി. എ; എൽ. ടി.	
10 ഗ്രഹനിത്രപണം (ഗഭ്രം)	125—132
വി. ഉണ്ണികുമ്പുൻ നായരവർക്കൾ ബി. എ.	
11 മതതിന്നും പരമതപ്രാഥി (ഗഭ്രം)	132—144
എം. രാജരാജവമ്മതന്ദ്രരാനവർക്കൾ എം. എ, ബി. എൽ.	
 മരംഭാഗം നോട്ടേഷൻ.	

12 മലയാളത്തിലെ ഹസ്തികൾ (ഗളും)	145—156
സി. കണ്ണതിരാമൻമേനോനവർക്കൾ ബി. എ.	
13 സ്ഥാനം പിഴച്ചുറക്ക സ്ഥം പിഴച്ചു(പള്ളും)	156—158
വി. പി. പത്മനാഭൻ നമ്പുതിരിപ്പും അവർകൾ	
14 ചരിത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമാണോ (ഗളും)	159—174
പാട്ടത്തിൽ ഖാലക്കുങ്ഗമേനോൻ അവർകൾ	
15 കഞ്ചം (പള്ളും)	174—176
കുടമത്ത് കനിയുരു കണ്ണതിക്കുങ്ഗക്കരപ്പുവർകൾ	
16 ഷൈക്കുംപിയർമഹാക്വിയിട	177—223
നംടക്കന്നും (ഗളും)	
പുതേതശ്രദ്ധ രാമൻമേനോനവർക്കൾ, ബി. എ,	



ഭാഷാവിലാസം

രണ്ടാം പുസ്തകം



വിളിപ്പുടം വിന്ധവിത്രി കാട്ടം
വെളിച്ചുമാജ്ഞാബന്മാരു ജീവനായി,
കളിജ്ഞവോനേ! കറയററാരോത്തി—
ലൊളിജ്ഞവോനേ! റിവനേ! തൊഴനേൻ.

എ

പകൽപ്പുരം പാരിനെഴം പ്രഭാവം,
ചുകളി പുപ്പുവീരി രാവിൽ, എല്ലം
അകമ്പഡ്രിയണിയും ഭവാനേൻ
തിക്കെത്ത ഭാസ്യിന്നനിശ്ചൽമാത്രമല്ലോ.

ഒ

തവ പ്രഭാവങ്ങൾ തികച്ചുമോതാൻ
സുവം തുടങ്ങിട്ടുമവൻ മടങ്ങം;
താവർണ്ണമാമിയുലകിൽത്തിളം
ഭേദപിത്രിക്കളുവില്ലുയല്ലോ.

നു

തിരിച്ച ചൊൽവാൻ പണി നിന്നമഹത്പം;
തിരിഞ്ഞ നോക്കേന്നാൽ ദിക്കിലല്ലോ
ഗരിജ്ഞ ശോഭിപ്പ്; വിശ്വേഷമായി—
ട്രിരിപ്പുതൊക്കെത്തവ മേരുതനേ!

ഒ

പാരം പരക്കുന്ന തമോഭരത്തെ
നീരിന്നുമാം ചെക്കിൽ നീട്ടി നീക്കി,

എ.

പാരപ്രദേശപ്രഭ ചേത്തിനാത്തം

സുരൻ സു വാൽ പൊന്തിവരുന്ന മട്ടം,

④

പാകത്തിലെഞ്ചും മുട്ടരണ്ണി വീൽ
ഓക്കത്തിനോടൊട്ടിട യാത്രചൊല്ലി,
നാകത്തുട്ടപ്പും സിഗോപുരാളു—
ഗ്രീക്കത്തുമക്കൻ മറയുന്ന മട്ടം,

ന്ന

പക്ഷത്തിലേം മിഴിതൻ കരത്ത
പക്ഷങ്ങളിൽച്ചേരാന്നു വന്നപതംഗം
പക്ഷം പരിത്തംപട്ടി റാവിജ്ഞിൽ
നക്ഷത്രവും ചേന്നണയുന്ന മട്ടം,

⑤

മാറ്റം ഭവിഷ്യാതര മുക്കു ഗാട്ട്—
മാറ്റം നടക്കംവിധമാറ്റത്തുകൾ
ഉണ്ടാപ്പുട്ടും താവക്കാസനം കൂ—
ഞ്ഞറാ, ഏപ്പാശൈപ്പാർ വിലസുന്ന മട്ടം,

വ്യ

ചന്തത്തിലേം പ്രകൃതിപ്പുകിട്ടു—
ഒന്തനാത്ര കാണുന്നത്തിനാഞ്ഞേഷം
എന്തനുവരാനേ! ഭഗവാൻ നിദാനം;
നിന്തപ്പെമോ നേക്കിയുന്ന നീ താൻ.

ന്ന

ചൊല്ലിന്തിയന്നും കരിം ബുദ്ധിയിവജ്ഞ ചൊല്ലാ—
വല്ലി, മുഖവേദാവുപക്ഷമഹിതൈക്കുടാ,
കില്ലില്ലിവള്ളുമത്തുള്ളുന്ന ഭവാൻ; ഭവാൻ വി—
ടില്ലിജജത്തിലെംതവന്നുവും; അത്തു താമന!

മം

കണ്ണുർ നാരായണമേനോൻ ബി. എ.

എം നമ്മുടെ മാതൃ ഭാഷാ
ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രഭാവിലാസം

നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയെക്കറിച്ചു തുളികരംഗം അവിധും എനിക്കു സദ്ഗുണങ്ങൾമായി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അപ്പുരോഗകിലും സംഖ്യാധാരങ്ങളുമായി ലഭിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൂടാം എഴുതി പലിപ്പിക്കുത്തുപാടു ഭാഷാപാണ്ഡിതുമാരുമുണ്ടെന്നു സ്വീകരിക്കുന്നു. നാനാവിധത്തോളാലും തോഴിലുകളോളാലും ദരിദ്രനിതികളോളാലും ഭിന്നിച്ചും, പരസ്യരം ധാരതാൽ ബന്ധവും ഇല്ലാത്തവരായി തോന്നാവുന്ന അനോക്കപ്പശം ജനങ്ങൾ ഭാരതഭൂമിയാക്കാനു ഏകമാതാവിന്റെ സന്തതികളിലും, തന്നിമിത്രം സദ്ധോദരങ്ങളിലും അന്നേന്നും കാത്തപ്പേരിൽ നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ നേക്കണ്ണും എനിക്കണ്ണങ്ങളും അന്നേന്നും കൈകതവുക്കുത്തിമാതൃമാണും എന്നു ഇതിലേക്കും പ്രവർപ്പിച്ചതും. അമലധിവാദങ്ങളായ ദിമസംഹതികൾ മക്കടമായി തിളങ്കിയും, നീരന്ത്രണവീലമായ വനനിരകൾ ചികിത്സാവീജിയും, സ്വാത്മകവിതയായ ഒദ്ദേശക്രതപാസ്പടികൾ മനനാന്തരങ്ങളായി യോജിച്ചുമിരിക്കുന്നവയും, ഭൂമിയിൽനിന്നും ഉഞ്ഞപ്പാടാക്കണ്ണളിലേക്കും ഉയൻനിച്ചുന്ന ദിമലധിവാദിരസ്സുംടക്കിയവയും, സ്വപ്രജകളായ നമ്മുടെനായല്ലോം ക്ഷുഠിപിപാണ്ഡാദികളെ തിരുത്തുന്നു മെച്ചപ്പെടുത്താതെ കാത്തരക്കിയുംനായി ഗംഗാദുർഗ്ഗയെ പഴയാദവരെയുള്ള സകലങ്ങുത്തുകളോടുകൂടി സുന്ധാരുതവാത്തെ പ്രവഹിച്ചുനോക്കാണിരിക്കുന്ന ക്ഷുഠിക്കുന്നുകളാൽ രബ്ബക്രിക്കറൊപ്പുടുക്കും, പ്രവസാധനീലനാരായ സ്വപദങ്കരിക്കുന്നുകൾ സർപ്പാദിഷ്ടങ്ങളിലും സാധിക്കുത്തുക്കു ചലപച്ചിയോടുകൂടിയ താഴീന്ത്രപ്രദേശങ്ങളാൽ കൂറ്റാക്കാം വാരിയും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന കാലടികളോടുകൂടിയവയും

നമ്മുടെ മാതൃദേവി

ആയ ഹോ! ഭാരതവന്നുഡ്യരോ! ഭവതിക്കു സാപ്താംഗനമസ്താരം. തെങ്ങളിടെ ശരീരമല്ലോ എറി തകന അന്നരസത്താലും നൂന്ന് പാറിയത്താലും പുലത്തെപ്പുചുന്നതാകുന്ന. വസ്ത്രാദശാദിസ കലാസാധനസാമഗ്രികളിൽ, നിത്യോപയോഗത്തിനും സൗഖ്യാദിവ തകിനും ഉള്ള ഏതൊരു പദാർത്ഥവും, അധിവാസഗ്രഹവും, നീയ ഫ്ലയോ നൽകുന്നതും. അതിനാൽ ഈ ശരീരം മഴുവൻ നിന്നേറ താകുന്ന. ശരിയായ ജീവാത്മാ ഭവരിയാണെന്നു വേദാന്തികൾ പറയുമെങ്കിൽ ആ ചെച്ചത്തുവസ്തു സ്വീപ്യാപകനായ പരമാ ത്വാവിൽനിന്നാട്ടവിച്ചതും, പരമാത്മാവായ മഹാവിഷ്ണു നിന്നേറ ദത്താവും ആശനും അവരെ ബോധപ്പെടുത്താം. അതിനാൽ മാതൃദേവിയെ ഒന്നാമതായും, ജഗദ്ദീശ്വരനെ രണ്ടാമതായും നാം ച നിച്ചുകൊള്ളുംണ്ടോകുന്ന.

മേൽപ്പുംജീവിച്ച പ്രകാരമല്ലാതെ, ഭൂമിയെ നമ്മുടെ ഒരാവായി വിശ്വസിക്കാൻ വേണ്ടിയും യുക്തിയുണ്ട്. സകലജീവിക്കീഴെടുത്തും ശരീരസാധനം തുലികാലത്തിൽ സാന്നിപിശ്ചിലമായ ഒരുത്തരം ദ്രവാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആയതു ശ്രദ്ധിക്കുവുംണ്ടെന്നും സംശയാണ താൽ ഭൂമിയിൽ ഉള്ളഭവിച്ചതാണെന്നും നിശ്ചയംതന്നെന്ന. ഒര തിൽ ചെച്ചത്തുവരുപിയായി പ്രഭാവിച്ച ജീവൻ, അതിനെ സംസാരജീവിതത്തിനു വിഹിതമായവിധം കരചരണാദ്വയവങ്ങളും ചക്ഷുരാദിപദ്ധേനുഗ്രിയങ്ങളായും പരിശോമിപ്പിച്ചതാണു നാംകൂടി മനസ്സിലാക്കുന്നും ജീവാത്മാവിനു കാരണമായ ജഗദ്ദീശ്വരൻ പിതാവും, ശരീരത്തിനു കാരണമായ ഭൂമി മാതാവും ആശനും ആക്ഷം സമ്മതിക്കാതെ നിവർണ്ണവമില്ല.

ഈതുകാതെയും, നമ്മുടെ മാതൃദേവിക്കു പ്രത്യേകവിശേഷമുള്ളതായി പെശരാണിക്കും വളർന്നിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം റസകരമായ റാല കാഞ്ഞങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ഒ

തിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കാൻണെന്തോ. അതുകൊണ്ട് തന്മീതിക്കു ചുങ്കമൊയി ഒരു വിവരണം അടിയിൽ ചേത്തുകൊള്ളണം. ജഗത്കരത്താവധി പ്രൂഹദേവൻ നന്ദിട മാതൃഭൂമിയുടെ മല്ലുഗതമായ ‘പത്രമസരാവരം’ എന്ന സരസ്വിലെ ഒരു താമരസ്യവിൽ ആണ് ഉത്തരവിച്ചതു. അദ്ദേഹം ജഗത്സൗഖ്യി ചെയ്യാനുള്ള വേദജ്ഞാനം സന്ധാരിച്ചതു, അതനുസരിച്ച് സൗഖ്യികരുകമായ യാഗക്കമ്മം ചെയ്യുതും നന്ദിട മാതൃഭൂമിയിൽവെച്ചുതന്നു. അതിനാലും ഇതിനമാത്രം “കമ്മ്രീഡി” എന്ന പേര് സിദ്ധിച്ചതു. സകലജീവികളിൽനിന്നും ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായ ഈ ധാരണയെ കരിച്ച് അറിവാൺ ആക്ഷം അവകാശം ഉള്ളതാണെല്ലാ. പ്രമാണഗ്രംഘങ്ങളിൽ അതു ഹ്രസ്വകാരം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നരത്രഖിയായും ചതുപ്പുക്കുന്നനായും ആണെന്ന് ഇവിടെ ആവിഞ്ചിച്ചതു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനും, മരംല്ലാ ജീവിക്കേണ്ടിയും പോലെ, വിശ്വസ്യം, ദാഹവും, സുവാച്ചും, ദിവവാചും, ഭയവും, സന്തോഷവും എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആഹാരാദികൾക്കു താമരസ്യവിലെ തേൻ മതിയായിരുന്നു. പുഞ്ചം കുട്ടിക്കുട്ടം ചെരുതല്ല. അതിനു ഒരു ജോജന വിസ്താരമുണ്ടായിരുന്നപോൽ! അതിൽ ഒരു വണ്ടപോലേയോ, തേനിച്ചപോലേയോ മാത്രം പിതാമഹനു കണക്കുക്കിയാലും, അളളിന്റെ പരിമാണം ചെരുതായിരിക്കുമ്പോലും. തന്റെ സ്വന്തത്തുരാജ്യമായ താമരസ്യ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം പരിഞ്ഞായിച്ചേരുക്കിട്ടും നിർമ്മമനമാർത്ഥമാക്കുക മരംബാജ ജീവിയാക്കുക പ്രയോജനമുണ്ടാക്കി. പുഞ്ചം ചുറകും ചക്രവാളുതോളം ജലംതന്നു. അതുകൊണ്ട് സദ്രാവരത്തിന്റെ വിസ്താരവും നില്ലുംരമ്പലും. ഒറ്റജീവനുള്ളിൽ ചിന്തിച്ചു അദ്ദേഹം വിശശശബ്ദായും സ്ഥാനത്തിന്റെ പരിഞ്ഞായിരിക്കുന്നു. ശോകനിവൃത്തിക്കായി ഉള്ളിലുണ്ടായ ക്രോംഗമായ കോപത്രാട്ട കൂടി മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കി ഭ്രമിക്കുന്നതിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അ

നമ്മുടെ മാതൃഭ്രംബി

പ്രോഡി താവിടെ ഒരു ദേശജ്യസ്സ് കാണാറായി. (അതു നാമുക്കും കാണാവുന്നതാണ്). അതുകൂടിൽ അദ്ദേഹത്തിനും അന്തർമ്മഖലാഭ്രംബി മുണ്ടാകയും, അതു അന്തലുമായ മനസ്സുമാധാനത്തിനും കാരണമാകയുംചെയ്യു. അദ്ദേഹം മനസ്സിനെ നിലനിരത്തി സ്ഥാപിയുക്കുന്നതിനാണ്. ഇപ്രകാരം മുന്നുററി അവധതു ശത്രാഘ്യം സമാധിയോടുകൂടി തപസ്സിക്കുന്നപോത്. (അന്നേകം ജീവിക്കാൻ തന്മാരംകൂട്ടാവത ഹിബ്രുസ്സൈറ്റ്(Hibernate) ചെയ്യുന്നതും പ്രകൃതിയിൽക്കാണ്ടിയുടെ പ്രശ്നാന്തരമാക്കുന്നു). അനന്തരം പരമാത്മാവായ ഇഗ്രേറ്റേറൻ പ്രത്യക്ഷമായി. താൻറെ ശരീരവും താനും വേദാന്താശാസനം, താൻ ജീവാത്മാവാശാസനം, ജീവാത്മാ പരമാത്മാവിന്റെ പ്രതിചരായ ആശാസനം, അപ്രോഡി അവിഞ്ഞതു. അതുമാത്രംല്ല, അധിവാസഗ്രഹമായ സ്വന്തരീരാത്രെ ജീവാത്മാവും താൻ അശാന്ന തൊവിലാരക്കുള്ളൂടെ നമ്മുക്ക് ഇപ്പറ്റേഷാദികളിൽ, സുവർണ്ണവങ്ങളിൽ, ഭയസന്ദേശാദികളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന എന്നും, ഇവ തൊവിലാരണ ഇഗ്രേറ്റേറൻറെ സങ്കല്പം ആകുന്ന മായാശക്തിയാൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതാശാസനം തുടി അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. മായ (തൊവിലാരണ) നീണ്ടുനേബാൾ പരമാത്മാവായി നിംബേദ്ധപ്പേട്ടപോകുന്ന ജീവൻും ഇവ മിച്ചാഭോധം ഉണ്ടാക്കാൻ കാരണം എന്നെന്നും കാത്തിനിണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം നാലു വേദങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവുന്നതായി. സ്വന്തമംസംഗ്രഹം ആകുന്ന സ്വാംഗീകരണം (Assimilation) ജീവാത്മയമും ആകയിരിക്കേ, സ്വന്തമത്തുാഗം ജീവനുൽച്ചരിയെ നൽകുന്ന പരമാത്മയമും ആശാസനും, അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞതു. അല്ല - പ്രത്യക്ഷനായ ഇഗ്രേറ്റേറൻ അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞതു. ഇഗ്രേറ്റേറൻ തന്റെ പ്രകൃതിയിൽ എന്നും നിലനില്പുന്ന സ്വന്തമത്തുാഗത്തിനാളും ഇപ്പോൾ, താൻറെ ശരീരമായ ലോകം മുഴവനം ദാരാം ആപ്രാഹ്യാശ്വരായി വിജീച്ഛവച്ചിട്ട്, അതു വാങ്ങി അനുഭ

വികാസം തുള്ളേക്കാവായിട്ടുണ്ട്, താൻറെ പ്രതിഷ്ഠായയാൽ ജീവം തമാവിനെ സ്വീച്ചിച്ചു് അതിനു സ്ഥാത്മപ്രതിപത്തിയും അതിനടി സ്ഥാനമായ മായയും കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് ദൈവ നിശ്ചിതമായ ലോകത്തിൽ യദിഷ്ടയായി ലഭിക്കുന്ന സ്വാന്നദവ ഞങ്ങളു സസ്യങ്ങളാം സ്ഥിരക്കിയും, അവയെ അനുകൂലം ഭാഗം ചെയ്യാനായി പ്രയത്നപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു് ജീവികളിടെ ക മെയാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്യാൽ ലോകം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപി ക്കും, ദിവപരബ്രഹ്മമായിരിക്കും ചെയ്യും. ജീവത്വാവിനു പറ മാത്രമായമല്ലെങ്കാണ്ടു് മിശ്രാഖോധം നീണ്ടി, എണ്ണും നിറങ്കു പരമാത്മാവിൽ ലഭ്യപ്രാപ്തിയുള്ളണ്ടുകൂടം. ഇത്തിനെയുള്ള സ്ഥാ ത്തമ്പ്രാശകമ്പന്തിനു “യാഗം” എന്ന പേര്. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ഒളിയായ അറിവിനു “വദം” എന്ന പറയുന്നു. ഇം താറി വുണ്ടാക്കുന്നവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നേം ഭാഗം പരമാത്മാവായിതീ കുന്നു. അതിനു് രണ്ടാമത്തെ ജനമായ ‘പ്രിജതം’ എന്ന പറ ആണു്. അതിനാൽ ആദ്യത്തെ പ്രിജനായ ശ്രൂമാവും യാഗം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം ഉള്ള അറിവിനാൽ സ റൂഷ്ടനായിതിനു് പുതഞ്ചനുകരത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നവിധം യാഗം ചെയ്യും.

വിരാദ്-പുതഞ്ചനാക്കുന്ന ജഗദീശ്വരന്റെ ഗർഭരഹംകു ഭഗവാന്തെത്തെ താൻറെ സകല്പനക്കതിയാൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാനരഹം കും, അതിൽ പ്രവേശിച്ചു് അതിനെ പലതായി വിഭജിച്ചു്. പ്രീപ ഞദി, സരസ്വതി, പർത്തമാദി എന്നിങ്കിനെ ഭാരോ വിഭാഗ ഞങ്ങളിം ഭചരപ്രാണികളിടെയെല്ലാം സചേതനങ്ങളായ പിത്രക്ക ഇംഗ്യിതിനു്.

“ഗ്രിഗ്രിവിമശാ രമ്യാസ്യരോത്രഹാശ്വ രാജസാഃ”

ഭചരാ, സൗ ഭവിഷ്യന്തി ത്രിശാ പിത്രഗണാ വിഡ്യഃ.”

വേംസ്രൂണ്ടുരംഗം

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി

അവകിൽ ഓരോന്നിലും അവിടവിടെയായി “പുഷ്പാജ്ഞം” എന്ന പുതിയസ്കതത്തിൽ പറയുന്ന സാന്തുദിവപദാർത്ഥം (Protoplasmic matter) ഉത്തേവിച്ചു. അവയെല്ലാം വിഡാതാവി നെറ്റ് സകലപതാൽ അതാതിൽ പ്രവേശിച്ച ജീവാത്മകക്ഷൈട്ട് പ്രക്രമ്പനസ്വരണമായ ധ്യാനങ്ങളേംകൊണ്ട് വായവ്യാജ്ഞായ പക്കികളായും, തുരണ്ടാജ്ഞായ മുഗ്ഗങ്ങങ്ങളായും, ഗുണാജ്ഞായ കനാകാലികളായും പരിബന്ധിച്ചു. ആദ്യമാലും ഘരപ്പുട്ടവ അംഗസംസ്കാരം കുറഞ്ഞവയും, പിന്നീടുവിനീടു വന്നവ അതും കാലംകൂട്ടി ഭഗദ്ധത്തിൽ കീടനാ ചുറിയതിനാൽ അംഗസംസ്കാരം അധികമുള്ളവയും തുയിത്തിന്. ചില കീടവിശേഷങ്ങൾിൽ വീണ്ടും ഗഭ്രകോശത്തെ പ്രാപിച്ചു് ധ്യാനങ്കർത്തിയാൽ പതംഗങ്ങളെങ്ങളായി പരിബന്ധിക്കുന്നതു് ഇതിനു ഒഴുംതമാക്കുന്നു. ഒട്ടവിൽ മുഖ്യാവിശേഷം സാന്തുപ്യംപ്രാപിച്ചുവരായി ജനിച്ചവരാണ് മന്ദിർ. വിരംംപുതിയശേഷങ്ങൾ റിരസ്സാക്കനു ഉത്തരാധ്യപ്രഭാവാന്തരം ജനിച്ചവർ വെള്ളത്തെ നിറുള്ളവരും, മനസ്സുമായാനവും ഏപ്പിഹിക്കത്തിൽ വിരക്കതിയുംകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിലും തത്തിൽ മനസ്സാക്കം തുയിക്കുന്നു. അവിടവനിന്നും തെക്കു മാറി, വിരംംപുതിയശേഷങ്ങൾ വക്ഷിപ്പേശത്തിനു് ക്ഷേമന നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവർ ചുവന്ന നിറുള്ളവരും, ഏപ്പിഹിക്കത്തിലും പാരഗ്രിക്കത്തിയും ഒരപോലെ ശ്രദ്ധയുള്ളവരും, കാജസ്പിക്കും തുയിക്കുന്നു. അതിനും തെക്കു് വിരംട്ടിനും കടിപ്പേശത്തിനു തുല്യമായ ദ്രീപമേവലകളിൽ ജനിച്ചവർ മഞ്ഞനിറുള്ളവരും, അത്മസ്വാദനത്തിൽ നിപുണമാരും, സമുദ്രയാത്രയിലും കച്ചവടക്കിലും വിദശമനാരും അയിക്കുന്നു. അതിനും തെക്കു്, പ്രപഞ്ചപുതിയശേഷങ്ങൾ പാദത്തിനു തുല്യമായ ദക്ഷിണയുവാപ്പേശത്തെവിച്ചുവർ കുറത്തെ നിറുള്ളവരും, കരകൗശലങ്ങളിൽ സമർപ്പണമാരും, സാത്പീകരണത്തിൽ കുറവുള്ളവരും അയിക്കുന്നു.

നീ(1). ഇപ്രകാരം നാളുതരം ജനങ്ങളിൽ നാനാവിധിവജാല അഭിം ഉടക്കിക്കൊൻ ഹേരുത്രേതായ സ്വന്തം എത്തു റാജു തതിൽ ഉടക്കിക്കും, എവിടെയിരുന്നു ഈ തുറമിയജണം നിന്മ ഭോഗക്കും ചെള്ളുവാ, നമ്മുടെ മാതാവായ തു ഭേദിക്കണ്ട് ‘കമ്മ്പു മി’ എന്ന പേര് സിഡിച്ചു ലോകാദിപുലിജ്ഞം ലോകമംഗളത്തി നും തുറയി ഇപ്രകാരമുള്ള യജതകമ്മാത്ത ജീവിതപരമോദ്ദേശമായി ചേരുതാൽ രാജുത്തിലാണോ നിലവിന്തതിവരുന്നതും, അതാക്കനു നമ്മുടെ മാതാവായ ഈ കമ്മ്പുമി. സകലജീവികളിലേയും സ്വാഖ്യികത്താവായ സ്വന്തമുഖിയിരുന്നു ജനനത്താലും, സ്വാഖ്യിഹേരുകമായ യാഗത്തിരുന്നു നിന്മ്പ്രഥാനത്താലും സകലക്കും ഒരുപോരലു മാതാവായി നിശ്ചിയന്നതും നമ്മുടെ മാതൃത്വമിയാക്കുന്നു. പ്രകൃതിശൈത്യികളാൽ ഇടങ്ങൾ നിലച്ച നീപാകരതെ തെള്ളുവസ്യാനു നിലവിൽക്കുന്നതും നമ്മുടെ മാതൃത്വമി തന്നെയാക്കുന്നു.

“കമ്മ്പുമിരിയം ബ്രഹ്മൻ! ജീവന്താജീവകാരിണി” എന്നും,

“ഈയം ഭൂമിമംഗലാംഗ! സർവ്വ ച സനാതനി!

(?) മേരാഭേദ്യും ച ച മേരാശു ദ്രീപാത്രാസന്തമാ നഹി ഇഴാവത്താദിവണ്യാനു സന്നി ദൈവ ക്രച്ചിൽ കപ എന്നും ചെണ്ഠരാണികൾ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചപിൽ”.

ലോകസ്വാഖ്യിയെക്കുറിച്ചു ഇതരയും വിവരിച്ചതു നമ്മുടെ മാതൃത്വമിയുടെ മഹത്പരമൈതു വെളിപ്പേട്ടുത്താൻ മാത്രമല്ല, നമ്മു

(1) ഇപ്പോൾതന്നെ ഏതുവംശക്കാം എല്ലുതന്നെ രണ്ട് കൂട്ടുരുത്തേയും പരി സംമാനത്തികളും, മംഗോളിയൻവംശക്കാർ ദുന്നാമതു പഠാപ്പുട്ട് കുടംബ തന്മാനിനാണായവാം, ‘നിബാഗം’വംശക്കാർ നാലുമതു പഠാപ്പുട്ടവരുടെ ദേശിച്ചുപോയ ശാവരിജ്ഞങ്ങളും ഏതണ്ണുനു വിചാരിക്കും.

(2) മേരു ഉത്തരയുവമാണെന്നു ഭാഷാപോഷിണിക്കിൽ ചെണ്ഠരാണിക്കു മിശ്രപുനിത്രപണ്ടതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു കണ്ണംക.

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി

ഒരു മാതൃഭൂമിയുടെ ചരിത്രണിന്റെ രാസമിവാരമായി കബിട്ടക്കുന്ന വേദം ഇന്നതാണെന്ന് ഒരു സമർപ്പിക്കാതാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാം, നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിൽ കണ്ണുവരുത്തുന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ചില ആദ്യക്കുസ്താവങ്ങളുടെ നിഭാനം എന്നതുനാം കാണിച്ചുംനാംകൂട്ടുകി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുകുന്നു. ഈ മുതിനെന്നറ്റ കിടപ്പു വിസ്താരം മുതലായവ യൈക്കുവിച്ചുകൂട്ടുകി രഖിപ്പം വിവരിക്കാം. വത്രമാനകാലാതീ ഇൻ ഡ്യൂറയക്കിച്ചുപ്പേജു ഇഴു വിവരങ്ങൾക്കായി തുടങ്ങം മുതിനാലു ഇഴു തുട്ടുവിവരണങ്ങളെ അവലുംവിക്കേണ്ടതില്ല. നവീനത്വമില്ലാതെ ഒരു മുദ്രാം പലതും സുലഭമായിട്ടണ്ട്. എന്നാൽ ഭൂമിയു ഒരു ഭവിഷ്യവകാലംമുതൽ വത്രമാനകാലപബന്ധിതമായും പരി അഞ്ചലക്കുടിമാപ്പുട്ടുവരരുളിപ്പു നമ്മുടെ മാതാവിശൻറു സ്ഥാതന്ത്ര്യനില എത്തുവിധിതിലായിരുന്നു എന്ന പുരാണരേഖ കളാൽ വിശദമെപ്പുട്ടത്താണും ഇവിടെ ഉള്ളമിക്കുന്നതും.

ബ്രഹ്മദേവൻ ഇപ്പുകാരം പല ജാഗ്രതയും നാലുതരം ജനങ്ങളും സ്വർഘിച്ചതിനെന്നറോപം കമ്മ്മുമിയുടെ മലപ്പത്തിൽ താമരപ്പുവിൽനിന്നാണെന്ന താൻഡാ ശരീരത്തെ രണ്ടാക്കിത്തീരുത്തു (3). അവൻ ഭ്രഹ്മാക്രതിനെന്നറ്റു താലൂതീ ചക്രവർത്തിയും ചക്രവർത്തിനിയും തുകയിതിന്റെ. അവരാക്കുന്ന ‘സ്ഥായംപ്രവമന’വും ‘ശത്രുപാദേവി’യും. അദ്ദേഹം നാലുതരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളും സ്ത്രേക്കൾ മഹിനാ കമ്മ്മുമിയിൽ വരുത്തിപൊറ്റിച്ചും, ഓരോത്തുരുക്കുന്നും കഞ്ചവുകമ്മ്മങ്ങളും ധമ്മാധിക്കമ്മങ്ങളും ധ്യവന്മാപ്പുട്ടത്തിൽ അവരു ധരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനെന്നറ്റു പുത്രനായ പ്രിയരുതൻ രണ്ടാമത്തെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ഭഗവാനും “തദിശ മദ്വാരാലുമം ജപാലാമാലാക്ലം മഹാൽ” എന്ന നിലപിൽനിന്നും തുറിത്തണ്ണത്തിട്ടും അതു വളരെ കാലംകഴിഞ്ഞിരിക്കയില്ലെല്ലോ.

(3) കശ്മുന്നു പമ്പുദ്ദേശ്യം യദോക്ഷാജ്ഞാനിയും

താലും ആപവിശാശാലും മിച്ചുനം നമ്പച്ചത. (ബാഗവതം)

അതിനാൽ നീരാവി ഘനിഭവിച്ചും മറ്റും ഫ്രോണ്ടത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചരിക്കാവുന്ന ജലപരിമാണം ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ കുറഞ്ഞിരിക്കണം നിർവ്വാഹംമാത്രം. എന്നാൽ അതു കുമ്മേണ വല്ലിച്ചുവരുതാണെന്നും, സമരിരഫ്പായി കിടക്കുന്ന ഫ്രോണ്ടം ഒരുസമയം മുന്തിപ്പോയേക്കും എന്നും ഉണ്ടാക്കുന്ന വഴിയുണ്ട്. മഹാനായ പ്രിയമുത്തചക്രവർത്തി ഭ്രമിച്ച ചുറ്റി പല യാത്രകൾ ചെയ്തു തെരുതും മഹാലിലാക്കി. ഭ്രമിക്കു മേഖലാതുപമായി അദ്ദേഹത്തിനേക്കാൾ തേരു പോയ മാർത്തിനിൽ ഏഴു കിടങ്ങുകൾ നിന്മിക്കു ചെയ്യുന്നവോൻ! അക്കാലത്തു ഭ്രാഹ്മത്തിനേക്ക് വന്നുള്ളടക്കിയിരുന്നതും കൂടിക്കണംഡിക്കുന്നതും തുയ ജലാംശങ്ങൾക്കുണ്ടാം. അവ അവലംബാന്നുമാന്നുള്ളായിതിനിന്ന്. ഇവയാണു് ഏഴു സമുദ്രങ്ങളായി പരിണമിച്ചതു്. ഇതിൽ അല്ലെന്തു കിടങ്ങിയെന്നു് ദക്ഷിണാപരിധി മധ്യഭരംവയായും, ഒട്ടവിലതേതിനേക്കാൾ പരമാവധി ദക്ഷിണായുവമായും പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇതിൽ എറിവും വലുതായ ഭ്രാഹം ഉത്തരാഭ്രാഹ്മതിലാണെന്നു തീച്ചുണ്ടാം. അതിനെ ‘ജംബുദ്വീപം’ എന്ന നിഃഞ്ജിച്ചു. അദ്ദേഹം താൻറെ ഏഴു പുത്രരാഖിൽ ‘‘ആശീരുന്ന്’’ എന്ന പ്രസ്തര പുത്രനു ജംബുദ്വീപം, മറ്റു് അതുപേക്കും ദക്ഷിണാദ്വീപമേവ വകളിൽ ഓരോനാബീതയും കൊടുത്തു. ആശീരുപുത്രരാഖ ഒൻപതുപേരും തുയിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വരാജ്യമായ ജംബുദ്വീപിനെ ഒൻപതായി വണിഞ്ഞു്, നാളി, കിന്ധുക്കഷൻ, ഹരിവഷൻ, ഇളാവുന്നൻ, രമ്യകൻ, ധിരംഖമുൻ, ആക്ക, ഭദ്രാകൻ, കേരുമാലൻ ലും ഇവക്കായി കൊടുത്തു. അവരവരുടെ രാജുത്തിനു് അതാതു പേരും സിലിച്ചു്. ഉത്തരയുവത്തിന്പുറം വടക്കെ അമേരിക്ക കൊണ്ടു മുന്നും, ഉത്തരയുവത്തിനിപ്പുറം യുറോപ്പുകാണ്ടു മുന്നും, കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഇടങ്ങുള്ള സമുദ്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വണ്ണങ്ങൾ ഓരോനും, കഴിച്ചു് ബോക്കിയുള്ള ഇളാവുതവണ്ണം

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി

മേരവാക്കൻ ഉത്തരയുവത്തെ ചുററിയും കിടന്നിൽനാ. (4)

അതിൽ പ്രമാദപുത്രനായ “നാഭിക്ഷ” കിട്ടിയ ഭാഗമായിരുന്ന നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി. അതിനാൽ അതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ക മഞ്ഞലി എന്ന പേരിനുപുറമെ “നാഭിവഹം” എന്ന പേരുള്ള പിന്നു സിലിച്ചിത്രികൾ, എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യോഷ്യ ഘതനായ “ഔഷ്ഠദേവവൻ” രാജ്യം ഭരിച്ചുണ്ടോ സ്വപ്നത്രം നിൽ അഗ്രജനായ “ഭരതന്” ഇം രാജ്യം ഏല്പിച്ചതോടുകൂടി ഇതിന്റെ പേര് തിരെ മാറി “ഭാരതവഹം” എന്നായിരുന്നീൻ. ഭാഷ്യനുപുത്രനായ ഭരതന്റെ കമ വളരെക്കാലപത്തിവിധുരം സം. സമവത്ത്വമായ ജംബൂദപിപിൽ തൊക്കെ രഥറാത്രത്തോ യിൽനാ ഭാരതവഹം. അതിന്റെ വടക്കെ അനുത്തിയായ ഫിര വാൻ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രത്തിൽ ചെന്ന ദട്ടിയിൽനാ. രഥതിനാൽ ഭാരതത്തിന്റെ മാറ മുന്ന വരുമ്പോളിം സമുദ്രങ്ങളാം നാനു സിലിക്ഷണം.

“ഹിമാദ്രിത്തരേ തസ്യാഃ ഷുഡ്യൈജ്ഞിശ്ച മഹോദയി
രതാകരം പദ്മിമോജ്ഞിദ്ധ്രക്ഷിണേ ബഡ്യവാജ്ഞികഃ.

(ഭവിഷ്യത്പുരാണം)

ബംഗാളക്കെൽ സഗരപുത്രനായെട കുതിയോ വികുതി യോ ത്രഞ്ഞാന പുരാണവേദകളാൽ അനമിക്കണ്ടിയിരിക്കുന്ന. എന്നമാത്രമല്ല, ‘മഹോദയി’ രാജ്യംപോലും കേവലം തന്ത്ര ഉർക്കെടുത്തു അടങ്കിനിശ്ചന്നതായി തോന്നനില്ല. അതിനാൽ ഭാരതവഹംത്തിന്റെ കിഴക്കെ അതിൽ പെസമ്പിക്സ് (ശാന്തി)സമുദ്രംതാന ആയിരുന്നിരിക്കണം.

ഹർദർ ഇന്ദ്രഃ, ഇംഗ്രോ ഇന്ദ്രഃ പ്രസർഹന്തഃ

(4) ദോശോ-പരിഗണ്ണയ്ക്കും ഭാരതത്തോജയം റവേഃ

രാത്രും കേരുമാണാവു കാവേസുമനംകരം.

(സിലിഖണ്ടരാമണി)

എന്ന കാവീനനാമങ്ങൾപോലും, തു ഭാഗങ്ങൾ ഇൻഡ്യയുടെ അംഗങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടതുകന്താണെന്നോ ഗണിക്കേണ്ട ഫേണ്ടതാണെന്നോ നാമം സൃജിപ്പിക്കുന്നണം. ഭാരതവർഷത്തിലെ ജനപദങ്ങളിൽ വന്നിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ സജാഹൻ യുതരാഞ്ച് കൊടു “സാധ്യം” “മലജാ” എന്ന ദേശങ്ങളും ഉൾച്ചേപ്പിക്കിക്കാണുന്നതിനും മാത്രമല്ല, അവിടെത്തു നാഡിലിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ജനസമുദായത്തിൽ നേരിച്ചിരിക്കുന്ന ഹിന്ദു ദത്തത്തിനും സാനിശ്ചല്ലംകാണ്ടം മലയാറ്റേണ്ടിയും സാധ്യാദ്വിപദങ്ങളിലും ഒരു കാലത്തുനിന്നും തും നാഡിത്താനാധികാരിയായിരുന്നു. എന്ന വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വിശ്വാസം ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാബോധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും തോന്നാണെന്നു. അപ്പോൾ ഇൻഡ്യാബോധിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ഉൾപ്പെടെ നിന്നും തോന്നാണെന്നു. തെക്കെ അതിരായ ഇൻഡ്യൻമഹാസമുദ്രത്തിന് ‘ബാധവാഭ്യി’ എന്ന പേര് കൊടുത്തതും, അതിൽ കിടക്കുന്ന “ബാധവാഭിപ്രവത്തകങ്ങൾ” തു യ ദ്വീപങ്ങളിടെ ആധിക്കംകാണ്ടായിരിക്കാം. “രതാകരം” വലിയ തകർം നീണംകൂടാതെ അറബിക്കെടൽ ആരെന്നു തന്നെ തിച്ചുഹാകാം. പെക്കു ഇം കടലിന്റെ ആകുതിയും താല്പം ഒന്നു ഭേദാപ്പെട്ടിക്കുന്നിരിക്കാം. അപ്പോൾ സിസ്യൂലിക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള ചില രാജ്യങ്ങൾക്കുടി ഇതിൽ ചേറ്റിക്കുന്ന എന്നം വരുന്ന കാം. എന്നായാലും തു ആദിച്ചക്രവത്തികളിടെ കാലത്തു ഭാരതവർഷത്തിനും ഇപ്പോഴത്തെ ഇൻഡ്യയുടെ രണ്ടുനിരട്ടി വിസ്തുരം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ആംബുദ്വീപിവന്റെ വടക്കെ അരാത്തും തെക്കെ അരാത്തും ഉള്ള രണ്ടു വർഷങ്ങൾ, അതാവിതു ഭാരതവർഷവും കൂത്തവർഷവും, “ധനസ്ഥാനങ്ങൾ ചാ ഭേദ വാദം ഉക്കേതു കുറിഞ്ഞാത്തരേ” എന്ന പ്രമാണാനസാരങ്ങാണു കാരണം വിശ്വിന്റെ ആകുതിയിൽ കിടന്നിരുന്ന എന്നം, നമ്മുടെ മാതൃദ്ധൈ യാക്കന്ന വില്ലിവന്റെ ജൂരേവയിൽ ഹിമവാൻ കിടന്നിരുന്ന എ

നമ്മുടെ മഹത്താൻ

നം കാണുന്നണ്ട്. കാലങ്ങളേ ഭരാളുത്തിൽ ജലപാതയാം രം ധികമായിത്തിരക്കാഡും ചന്ദ്രാർ ജീവപ്രക്രിയയ (മുഗപ്പു തിയായ) സ്വാത്മാത്ത മന്ത്രിക്കു പരമാമ്രപ്രക്രിയയ (രാവപ്രക്രിയയ) ത്രാശത്തോടു യാഗക്കമ്മന്തരയും ഉപേ ക്ഷിച്ചതുടങ്ങുകയാഡും ജംബുദ്വീപം പത്രക്കു സമുദ്രത്തിൽ താ ണാതുടന്നി. ഭ്രമിയുടെ അഖിദമണ്ണാശക്തിക്കാണ്ട് സമവള്ളൂളം യ ജംബുദ്വീപിൽ ജലാ കടന്നാകേവിയതു് ഒരു റംഘുപിരിപോ ലെ തുയിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇതിനെ പുരാണകവികൾ വി ചിത്രമായി വസ്ത്രിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. സ്വാത്മപരമായ ജനങ്ങളാട മുഗപ്രക്രിയയ ക്ഷീരിച്ചുതു് ഒരു ഹിരണ്യാക്ഷമഹാസൂര്യനായി പ്രദർശിപ്പിച്ചു. റംഘുപിരിപോലെ സമുദ്രം കേരകയും, അതിനു സരിച്ചു ആപേരോ താണപോകയും ചെയ്യു്, അവസ്ഥ പായു പുത്രിച്ചുപോലെ ഭ്രമിയ മുത്രി പാതാളത്തിൽ താഴ്ത്തിക്കണ്ണം തായി വസ്ത്രിപ്പാനും അവകാശം കൊടുത്തു. സൗഖ്യിയുടേയും ലോ കാഡിപ്പിയുടേയും തത്തം മനസ്സിലുക്കൊടുത്തു വേദശത്രൂർ ചെ യു പ്രാത്മനായുടേയും സ്വാത്മത്രാശകമ്മന്ദിരുടേയും ഹലഭാധി കു് ഒരു യജവൈരാഹാവതാരവും ജഗദ്ദീശവർഹൻ സ്വീകരിച്ചതാ യി വിശ്വസിക്കാത്തക്കവന്നു് പിന്നീട് ആപേരോ തിന്നാൻ ആ പാം ആക്രൂഢക ഭേദപ്പെട്ടു്, ആയതു് ഒരു പനിയാൽ ചെജ്ഞ തതിൽനിന്നു് ഉള്ളതിനി നിരത്തെറ്റുട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പാള്ളുവിന്റു യും കിടാവിചന്നായും ആകൃതിയ ഏകജക്കാണ്ട് ഏനും വി റപസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഇവളും ശത്രുവും പത്ര യും, ഭാരതവാസം (ഇൻഡ്യ), മർദ്ദം ഇൻഡ്യാ, ഇന്ദ്രാംബും ദ്വീപസമൂഹങ്ങൾ) കിടാവും ആയിരിക്കാത്തക്കവന്നു് ഇപ്പുണ്ടാം തണ്ണൂദുംബായ യോജിപ്പു കാണുന്നണ്ട്. ഭക്ഷണങ്ങൾ, അശി പദ്ധതോൽഗാരങ്ങൾ മുതലായ പ്രക്രിയയെ പ്രതിഭാസങ്ങളിം സജ്ജനങ്ങളാട സ്വാത്മത്രാശപ്രവൃത്തികളെ ആദരിച്ചുന്നിനി

കൂളാർത്ഥായി തദ്ദേശനികകാലത്തുതന പ്രധാനത്തൊഴിഞ്ഞോ. നീസി ലഭിക്കുന്ന ‘പ്രീടിനാ’ എന്ന പദ്ധതം പൊതുവിന്റെപ്പോൾ രണ്ട് സഹോ ദരംബാതുട സദാചാരനിഷ്ഠനിമിത്തം അവരുടെ മാർഗ്ഗം നിന്മ്യാ ഡായ ഒഴിച്ചുവിട്ടെപ്പുട്ടതിനാൽ ഇന്നും അതിനു കൈത്തുറയുടെ ഭൂമി എന്ന പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ലോകത്തെ നി ലാനിരത്തുന്ന സ്വന്തമ്പ്രത്യാഗകമ്മണ്ണൻ നമ്മുടെ മാതൃദേവിക്കു് എ റാഡം പ്രിയമായിട്ടുള്ളതെന്നും, അതിനെ അനുവർത്തിക്കുന്നവ രാണം അവിടുതെ ശ്രേഷ്ഠസന്തതികളായ ഭാരതീയർ എന്നും സ്വീകൃതമാക്കുന്നണഭേദ്യാ. പ്രീടിനാൽ അലസതനിമിത്തം ആവശ്യ മുള്ളുവരെ സന്ധാരിക്കാതിരിക്കും, സർപ്പാതുങ്ങളിൽ വ്യഞ്ജം ചെയ്യാതിരിക്കും, ചെയ്യുന്നതു് ഉരിക്കലും സ്വന്തമ്പ്രത്യാഗതെത്തു അനുകൂലിക്കുന്നതല്ല.

നമ്മുടെ ഇം ഭ്രംബത്തിനുതന്നു ഇപ്രകാരമുള്ള ത്രാഗണീല തന്ത്ര പോഷിപ്പിക്കാനും അക്ഷരിപ്പിക്കാനും വേണ്ട രൈതിയുണ്ടു് നും ദശാനന്നും. നമ്മുടെ നാട്ടകാർ എത്രയോ കാലങ്ങളായിട്ടും എ തെല്ലാമോവിധത്തിലുള്ള പാരദേശികമായും ഇടപെട്ടിട്ടും ഇ നും അനുന്നതെ നിലയിൽനിന്നു് എററപ്പിശ്ചപ്പോകാതെ ‘ഈ നന്ദാരായ ഹിന്ദുക്കൾ’ എന്ന ചൊല്ലിനു പാതുമായിത്തുന്ന ഇ രിക്കനും. നമ്മുടെ നാട്ടകാർ അന്നേകം കഴുതകൾ അനുഭവി ചുട്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ധനമെല്ലാം കവചന്നടക്കാപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഗ്രൂപ്പികളിലും, കാര്യത്തൊഴിലിലും വെട്ടിക്കാലാല്ലെപ്പുട്ടു ചോരായിൽ നാട്ട മുഴക്കി വണ്ണംതേഡും അവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രകൃതിദത്തമായ ശാന്ത ഗീലവും ത്രാഗബ്യഖിയും മാത്രം നമ്മു വിട്ടപോയിട്ടില്ല; തു തു കവചന്നടത്തിട്ടും ഇല്ല. മറ്റരാജുങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മുടെ ധനത്തെ അപഹരിക്കാനും നമ്മു ഹിന്ദിസിക്കാനും മാത്രമായി ഇൻ സ്വയിൽ കടന്നിട്ടുള്ള ‘‘ഒന്നും’’ മുതലായവരുടെ സന്തതി കൂടു ഇവിടെ സ്ഥിരവാസം ചെയ്യു് ഇവിടെതെ ത്രാഗബ്യഖി

നമ്മുടെ മാതൃഭ്രംബി

ഡും, ജലവും തന്ത്രം ദിച്ചുതോട്ടുടി, അക്കബർ, നാരാജൻ, കുബീർ മുതലായ തത്പര്യങ്ങൾക്കുള്ളായും ഒരാളുന്നിയിക്കുള്ളായും തീ സ്നാപനോക്കന്തു് അതുത്തുമേലും? സതീദഹനം, വിധവാജീ പാതം, ജാതിവിബന്ധന മുതലായ നമ്മുടെ ദൈവങ്ങൾമായ സ്ഥാത്മ ത്രാഗം വിശ്വാസം പരിഹരിച്ചിട്ടു് അനുമതക്കാർ എത്രതെന്ന അപബദ്ധിച്ചിട്ടു് പരിഹരിച്ചിട്ടു് ഒരു പരിനുഭവമിൽവിന്ന സ്ഥാത്മ ത്രാഗത്തെ വിസ്തരിച്ചു് ലിഷ്പഡൗവങ്ങളെ അനുഭവിച്ചുണ്ടാക്കാൻ ഒരു ഏന്ന തോന്തിപ്പോകാത്തതിനേക്ക് രഹസ്യം എന്നാണോ? ഇൻഡ്യൻ ആധുനികകാലത്തുനിന്നും കണ്ണമുട്ടാരജും വിവിധപ്രകാരമുള്ള തപസ്സികൾ മുച്ചുംഹാരം ചെയ്യും, വിഷമാസനങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യും, ചിലപ്പോൾ തല കീഴാണി തുണിയും, ഉറക്കം ഉപേക്ഷിച്ചും, വേനൽക്കൂടെ പഞ്ചാശിമല്ലുത്തിൽ വിത്രമിച്ചും, മരം കഴിച്ചുകൂരാളിൽ കാലപ്രക്ഷീപരിതികൊണ്ടു് അല്ലെന്നാട്ടക്കാർ അവരെ ഭ്രാന്തനാർ എന്ന വിളിച്ചാൽ ഇവർ പറയുന്ന ഉത്തരം എന്നായിരിക്കും? മഹാഖലീശ്വരാഗ്രഹത്തിൽവിന്നാം സ്ഥാനവീരനെതെ രക്ഷിച്ചു് അതിനെ ത്രഞ്ചാണിജ്ഞാവകൾക്കു നിർബാധ്യമായി ഭക്ഷിക്കാൻ എനിഗമത്തോക്കാട്ടത്തെ നമ്മുടെ രാജപുത്രനായിക്കൂട്ടു് കെ ‘ജോഹർ’വുത്താന്തത്തിനു തുല്യമായി ഫോകത്തിൽ മണ്ണരാതാര കടമയാണു് നമുക്കു രോമാശ്വരത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതു്? കച്ചുവടലുഭാത്തമാത്രം കൊതിച്ചു് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കെ ന മുട്ടിഡിക്കാർ താനു ഇങ്ങും ഇംഗ്രേസ് പ്രീതികലായും ജനങ്ങളിടു് പ്രീതികലായും എന്നല്ലോ ത്രാഗങ്ങൾ ചെയ്യുവത്തുണ്ടു്. ഏവിക്കും വും എല്ലാം മാനു പരോപകാരത്തിനും പരാത്രികസ്വവത്തിനുമായി പട്ടംതു ഭാഗം തേച്ചു് നടക്കുന്ന വെള്ളുക്കാർ ആരുടെ ദേശികനാണു് ആദരണീയമാരല്ലാതെന്നു്? ഇൻഡ്യൻ പ്രാക്തുരിക്കൾക്കിൽക്കൂടും ഏവിക്കത്തിൽ വിരക്കിവഞ്ചാനളി മഹത്പരത്തെ ഇവർ തെളിയിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്നതു്? ആധിപത്രത്തിലും മ

രാവിധനയും അനുനാസിക്കാക്ഷേ ഇൻഡ്യയുമായി സംസ്തീർണ്ണി നിട്വക്കന്നതു് അവരുടെ ഉൽക്കുശ്ചപ്രകൃതിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കു നാതിനു് ഒദ്ദേശിക്കമായി കൊടുക്കുന്ന അവസരം മാത്രമാണു് എ) നേര വിചാരിപ്പാണാളി.

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരമുള്ള ഭാരതത്തെ തൃംഗബ്ദവലി കൊണ്ടു്, അവർക്കു് ഏറ്റവുംകുമായ അപജയമോ അധ്യാഗതി യോ വനിട്ടിള്ളതായി വിചാരിക്കാൻ പാടില്ല. നേരേമരിച്ചു്, പ്രാചീനഭാരതചക്രവർത്തികളിൽ പലരും സാധ്യഭാഗമന്നരായിരുന്നുണ്ടു്. അത്യാചീനകാലത്തുപോലും ചാർഹപ്പമെന്തും, ഒരു ഔന്നകൾ, ചാർഹപ്പവിനുമാറിത്രും, ഹഷ്ഠവേൺ ഇവർ സ്വത്തെക്കിയാൽ രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യാനും, വിദേശന്മാരുക്കൈല്ല ഇവിച്ചുനിൽക്കുന്നതിനും ക്രതമന്നരായിതിന്നിട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ വായന്തിൽ എല്ലാം സാക്ഷാത് ഭാരതീയരുടെ നയങ്ങൾതോന്ന് ആയിരുന്നു. സത്തുശ്ചിയും, ആദ്രത്തരകലപഹമില്ലായും ഭാരതീയരുടെ സംഖ്യക്കുമായ സകലപ്രധാനസാധ്യങ്ങൾക്കും പരിപൂർണ്ണ ത സ്ഥിരിക്കാൻ അവരുടെ സഹായിച്ചു്. അവരുടെ കല്പവില്ലകൾ അവപത്തിനാലിന്നേറയും പേരുകൊണ്ടു് മാത്രം ഏറ്റവിക്കത്തിൽ അവക്കല്ലാം അധിനേപ്പട്ടിക്കുന്ന എന്നുഹിക്കാം. “അക്ഷരലക്ഷണം, ലിഖിതം, ഗണിതം, പ്രാകരണം, നീതിശാസ്ത്രം, ജ്ഞാതിശം, ധർമ്മശാസ്ത്രം, ദോഗ്രശാസ്ത്രം, മന്ത്രശാസ്ത്രം, സഖാശ്രാസ്ത്രം, രില്പശാസ്ത്രം, വൈദ്യരാജ്യം, സാമൂഹികശാസ്ത്രം, തൃപ്തിശാസ്ത്രം, കാവ്യം, അലക്കാരം, ചാതും, നാടകം, നിതക്കം, ശബ്ദശ്രൂമം, ഗാനശാസ്ത്രം, വേണശാസ്ത്രം, മുദ്രംഗശാസ്ത്രം, താളവാളം, ധനാവില്ല, സ്ത്രീപരിക്കൾ, രമപരിക്കൾ, ഗജപരിക്കൾ, അശ്വപരിക്കൾ, രത്നപരിക്കൾ, ഭ്രഹ്മപരിക്കൾ, യൂഡലക്ഷണം, മല്ലയുണം, ആക്ഷണം, ഉച്ചാടനം, വിദേശണം, മനശാസ്ത്രം, മോഹനം, വർക്കരണം, രസവാദം, ഗാന്ധർവ്വാദം

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി

പിപീലവാദം, കൈത്തുകവാദം, ധാരുവാദം, ആന്റുവാദം, നംസ്തീ
പ്രസ്താവനം, ഇഷ്ടിപ്രസ്താവം, അകാശപ്രവേശം, പരകായപ്രവേശം,
ആകാശഗമനം, അദ്ദോഹം, ഇരുജാലം, മഹേന്ദ്രജാലം, അഗ്നി
സൂര്യനം, ജലസൂര്യനം, വായുസൂര്യനം, പ്രഥ്മിസൂര്യനം, രാഖ
സൂര്യനം, തൃഷ്ണസൂര്യനം, ജനനസൂര്യനം, വശിഗ്രസൂര്യനം, അവ
സ്ഥാപ്രഭാഗം എന്നിങ്ങിനെ വല്ല ഗ്രന്ഥക്കാണ്ണാളിലും എഴു
തിക്കാണ്ണനെ വെരും പേരുകളും തെരുവിൽ തെരുവു
സൂക്ഷംമാത്രമെങ്കിലും നാടകരും ശേഷിച്ചകിട്ടിയിരുന്നാൽ നമ്മുടെ
ഇപ്പുഴതെത്ത് സ്ഥിതി മന്ത്ര രാജുക്കാക്ക് എല്ലാം വിന്ദുതാവശ്യമാ
കിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം കേവലം കളിപ്പേരു
കൾ മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളുവാൻ പാടില്ലാതെവന്നും
ഇതിലെ പല വിഷയങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
ഗ്രന്ഥാംഗങ്ങളിൽ അവിടവിടുതയായി കാണുന്നതുണ്ടോ. ഒരുത്തേറുമുഖ്യം സമ്പത്തം, അതിനു നിലനിന്മതമായ
നമ്മുടെ പുംബാതുടെ വ്യവസായങ്ങളിൽ ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്.
നെയിത്ര, ചിത്രപ്പണി, ലോഹഖണ്ഡം, തച്ചവേല, കച്ചവ
ടം, കപ്പുത്താതു, ദേഹാന്തരഭരണം ഇത്രാദിയിലും അവർ അ
ദ്വിതീയനാരാധിയിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ധനത്തിനേറ്റം തിളക്കം
വിഭാഗങ്ങളാക്കുമ്പോൾ ‘ക്ലോക്കിക്ക്’ കാരണമാകയും, കവച്ച്
ജീജുളി പല ആക്രമങ്ങൾക്കും ധരയും, അലക്കുണ്ണായർ, സുര
താരു മാമുദ് മുതലായവരുടെ പേരുകൾ ഇൻഡ്യാചരിത്രച
സൂക്തത്തിൽ പതിനേരുപോകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽ ഇ
പ്രസ്താവം അവിടവിടുത നിന്നുപോകുന്ന പുരാതനങ്ങളായ കെട്ടി
ങ്ങളേയും മറ്റൊരുവർഷിപ്പാക്കി പുംബാതുടുക്കിലും അ വി
ഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വൈദശഭ്യത്തിനു മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ
ആകുന്നു. ബൈഠകിക്കു സമീപത്തു് നിർക്കുന്ന ജയസൂര്യം,
ഇരുന്നുവേലുകളിൽ അവക്കണ്ണത്തും സാദ്ധ്യമായിരുന്ന എന്നു

സ്ത്രിക്കാൻ നമ്മുടെ സഹായിക്കുന്നു. സാഹിത്ര്യസംഖ്യയിൽ അവരുടെ പരിഗ്രാമപദ്ധതികൾ ഇപ്പോഴും ലോകപണ്ഡിതന്മാർ അതുകൂട്ടുമായിരിക്കുന്നു. പാണിനിന്മിച്ചു വ്യാകരണക്കു തിരെ അതിന്റെയിക്കെത്തക്കു മററാനോ എന്നെതാൽ ഭാഷയിലും ഈ നേരവേരു നിമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലപോത്! നമ്മുടെ ഉപനിഷത്തുകൂടി ഒരു വേദാന്തഗ്രന്ഥമായിട്ടും ലോകാവസ്ഥാന്തരീക്ഷം പ്രശ്നസ്ഥാനം അതുന്നതശുംഗത്തിൽത്തന്നു അടിയുറപ്പിച്ച് എങ്കിൽ നാഡി നാവധാരണം. പുരാണങ്ങളിലേക്കും ഇതിഹാസങ്ങളിലേക്കും മഹത്പം ഒരു പ്രത്യേകഗ്രന്ഥമുണ്ടുമെങ്കാരെപ്പറ്റിട്ടുണ്ട്. കവികളിൽ അഞ്ചു ഗണ്യനാകയാൽ, അന്നമികാംഗളിലെയും അത്മബത്താക്കിൽനിന്ന് തുക കാളിഭാസങ്കരിച്ചു ദാക്കന്തെല്ലം ജാതിദേവതവും ഭേദദേവതവും ഭാഷാദേവതവും ഗണ്മിക്കാതെ എന്നെല്ലം കടന്നചെന്നോ ഇൻഡ്യൻ കവിതയ്ക്കുന്നതാം ഒഴിച്ചിട്ടാണാജനാപിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ശില്പങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗംഗാശൈലിമിത്രൻ എന്നൊരു മഹാനു എഴുതിക്കൊടുത്തു. ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നും ഏതൊന്നും വാക്കുമായി കൂടി ഇവിടെ ഉല്ലരിച്ചാകാശംടു. “അലോകചരിത്രത്തിൽ എറിയും പ്രധാനമായ ഒരംശം ഇൻഡ്യ വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.....അഭിഭാഷിക്കുന്ന വിഗളിതമായ പുത്രപ്രാഭവത്തിനു ലക്ഷ്യമായി ഇപ്പോഴും ബലിഷ്ടങ്ങളായ കോട്ടകളിലും, ഉന്നതങ്ങളായ പ്രസാദഗാമി നേരങ്ങളിലും, മദ്ദനാഹരങ്ങളായ കോവിലകങ്ങളിലും നിലനിന്നപോതുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹരാജാവിന്നർ കൊട്ടാരം, നബാനായിലേ രമ്യമായ സ്വർക്കല്ലാലാമദിലും, സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ എല്ലാവളർച്ചകൾ ഇവയെല്ലാം നബ്ദപ്രായമായിട്ടിട്ടും ഇപ്പോഴും ഒരു വിഭ്രംഗനായ പ്രേക്ഷകന്നർ നാവിൽനിന്നും അഭിനന്ദനപൂർവ്വമായി ഒരു വാക്കെങ്കിലും പുരാണവിക്കാതെ വിട്ടുനില്ല. പ്രാചീനചരിത്രത്തെന്നേപ്പണം ചെങ്കുന്ന ഓരോ പ്രേക്ഷകന്നർയും പ്രയത്നത്തിനു സമ്മുഖമായി ഒപ്പുപോകിയാൽ നമ്മുടെ മന്ത്രഭേദമിന്മിച്ചു അന്തർ

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി

ന്ത്രണങ്ങളിൽനിന്നും അവളുടെ വിഗതമായ പ്രതാപത്തിനോ് ഒരു സാക്ഷ്യംമകിലും കിട്ടാതെയിരിക്കയീല്ല.” പക്ഷേ ഇൻഡ്യ കരിങ്ക തിന്നുപോയെല്ല, പരപുഷ്ടമായ പരിജ്ഞാരകങ്ങൾകും ധരിച്ച തെളി ഞഠികനിരിക്കാം എന്നും ചില നവീനപരിജ്ഞാരികൾ ദറിക്കുന്ന ണ്ണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിലേക്കും ഘുരാത്തെന്തും നർക്കുപ്പു കീരിക്കുന്ന ഇംജിപ്പിലേ പരിജ്ഞാരത്തിനോ് ഇൻഡ്യ ഒരു മൂലം ധാരംയിരുന്ന എന്നാജീ തെന്തും അവരെ സമ്മതിപ്പിക്കാൻ മു യാസമില്ല. പണ്ടെത്തു ഇംജിപ്പിനിവാസികൾതുനു ‘പബ്ലോ’ (Land of Punt) എന്ന ഭൂഖാനത്തിൽനിന്നും വുന്നെപ്പുട്ടു ചെന്നു അവിടെ കട്ടിപാത്രത്തുടനിയവരാണെന്ന പറയപ്പെട്ടുകീരിക്കുന്നു. ആ ദേശം ഇംജിപ്പിൽനിന്നും കിഴക്കാണെന്നും, പേരശ്ശുന്നുക ടംതീരത്തു കൂടിയാണോ് അവർ പുന്നെപ്പുട്ടുവന്നെതുനും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിലേ പദ്ധതിരത്തിനും പ്രക്രിയി ശൈഖങ്ങളിൽ ‘പബ്ലോ’ എന്ന ദേശത്തിലേ വിവരണവും തന്മിൽ നല്കുന്ന യോജിപ്പുള്ളതായി കാണുന്നു. ‘പബ്ലോ’ എന്ന റബ്ബും തനു ‘പബ്ലോബു്’ എന്നതിനും ഏവക്കുതന്നുപമാണോ് പോൽ. ഗ്രീക്കകാർ ‘പാന്തയോ’ എന്ന പഞ്ചാബിനും പോൾ പറഞ്ഞു ഇൻഡ്യമുഴുവൻ നിങ്കുമിച്ചിരുന്നതു പോലെ ‘പബ്ലോ’ എന്ന റബ്ബുവും ഇവിടെ ഇൻഡ്യയായതുനു നിങ്കുമിക്കുന്നു.

ഫിലോസ്ഫോറിന്സ്, യൂസിലിയസ്, സുപിരിസ്, സർ വി ട്ര്യാം ജോൺസ്, കഫാൻൽ വിൽഹോൾഡ്, ഡാക്ടർ റാബെട്ട് ടെ ഡിലർ, ഇംപൊകാക്സ് (Author of India in Greece), പ്ലിനി, ലോഹാർഡ്, റാളിന്റസൻ, വില്ലിന്റസൻ, കെഞ്ചേൻ ജൂഡ്രോം ടു് സെൻറ് മുതലായി മുച്ചിനമായും അപ്പംചീനമായും ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഒപ്പുകുന്നേരുന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു, ഇംജിപ്പിൽ പോയി പാത്തവർ സാക്ഷാത് ഇൻഡ്യക്കാർത്തനു എന്നാക്കുന്നു. കഴഞ്ചിൽ ആർഡാക്കു് സാധ്യത്തും മുസൂവിക്കു

നീതു് ഇപ്രകാരമാണ്:—വുറും ചംത്തിന ദന്ത്, ഇച്ചും നീം
ഇംജിപ്പ് എന്ന പരയുന്ന രാജ്യത്തിലേക്കു് ഇൻഡ്യയിൽനി
നീം അവിടെത്തു ഉൾക്കൂള്ളപരിശീർണ്ണങ്ങളും കരകൗണ്ടലമഹ
തപത്തെയും കൊണ്ടുചൊണ്ടു നടപ്പാക്കിയ ഒരു കടിപാദ്ധ്യസംഘം,
പുരാചൂട്ടപോയതായി വിശ്വസിക്കാൻ യുക്തിയാണ്. ഇതുത
നീയാണ് ആധുലികതതാനേംഷികളിൽ അത്രുന്നം വിശ്വസ്യ
നീം ഇംജിപ്പിലെ കാൽങ്ങളിൽ പ്രത്രുകും വിഭജനം ആയ ബ
ഗാസി ബൈ (Bugsch Beg) എന്ന മഹാൻ പരയുന്നതും. അവക
ടെ അഭിപ്രാധാന്യം എപ്പോം സമഭായംനും, ജോതിപ്രാന്തും, മ
തവിശ്വാസം, ഭാഷാരീതി, നാണ്യങ്ങളിൽനേരും സ്ഥലങ്ങളിൽനേരും
പോതകം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ നടത്തിയിട്ടുള്ള സുക്ഷ്മാനേപ
ഷണത്തിനേരു സ്ഥിരപ്പെട്ടതിട്ടുള്ളവയും ആകുന്നു. ഇതിനെ
കഴിച്ചു തിനാഭിപ്രാധാന്യമുള്ളവർ സ്ക്രിപ്റ്റുകൾ ആണുവിൽ അ
ലക്ഷ്യം ദേശമാൻ എഴുത്തുള്ള “Indian marks upon
early Egypt” എന്ന ഉച്ചന്താസവും, അമേരിക്കയിലെ ദേശി
ലി ട്രാബ്രൂൺ (Daily Tribune) എന്ന പത്രത്തിൽ ഡി. ഓ
ബ്രൗൺ (D. O. Brown) എഴുതിയുള്ള ഉച്ചന്താസവും, Matron’s
“Crania Aegyptiacæ” മുതലായവയും മാതിച്ചുണ്ടാക്കിയാൽക്കൊ
ളം. ഇനിയും ഏതാനം വാക്കുങ്ങൾക്കുടി ഇവിടെ ഉല്ലിക്കാൻ
കഴുതുക്കും തോന്നുന്നു.

“ഇൻഡ്യ എല്ലാക്കാലത്തും ഒരു വൈദികത്ത്വമിയായിട്ടാണ്”
വിലാസിവാക്കാനും. അതു തപ്പഞ്ഞാനികളിടെ നാടാണ്. അതു
എത്ര സംഗതിയില്ലോ പാരതികസുവരത്തെന്നാണ് കാംക്ഷിച്ച
തും. ഇപ്രകാരമുള്ള വൈദികനിശ്ചകാണ്ട് ഇൻഡ്യയുടെ കര
കൗണ്ടലങ്ങളിലും മതത്തിൽനിന്നാതഭവിച്ചതായി കാണുന്നു.
അവർ വേലചെയ്യേതല്ലോ വൈദികനിശ്ചകാണ്ട് പരോപകാ
രത്തിനായും ആകുന്നു; എന്നിക്കുന്നും വിഷയസുവാദമില്ല.

നിരൂപ ചാത്രഭവി

க்காயிடப்படும் என்றே மரிசுவதினால்தான் அவற்றைக் கலாகைங்கள் வரத்தின் ஹானிகரமாய்த்துக்கூறியிருக்கின்றன. அவற்களை ஏழைப்பாரி லூ உடுமேறூ ஹூஷட்டுப்பீதிதொன். ஹூப்ரகாரம் ஹங்கூயில் வெற ஏது கலாயிலூ உதைக்காரம் ஒனிடுவிழுவன். ஜூநரா பாஸ்திடிட்டுத்துபோலே, ஹங்கூயிக்கார் ஸெஞ்சன்தெத டூஷன் ஸிசுவன். ஏனால் அது ஏஜ்லூக்காலத்து “நேரோக்காஸு ஸஞ்சன்தெத ஸப்ர்லூக்காஸுங்குதின் ஸோபானங்களையில் உபயோகிக்கான் மாறுமானா?”. ஸீமே, ஏமர்ஸன் ஹவர் ராஜுகிக்காலத்தில் பாஸ்திடிட்டுத் தாவர் ராஜுகாலத்திலே அறிவிட்டிருக்கின்றன. அதனால், “சிறுபூளிக்கூல் ஹூஷட்டுக்கூதியே யூ உதவிடப்பாஸதேயூ அதுகூயிச்சிரிக்கணா” ஏன்று அறுள்ளன். அதினால்தான் ஹங்கூயில் சில வெல் மதவிடா ஸதேநாக் ஹுமானு ஹுஸ்வி மேஜிசுகிட்க்கண்டு. ஏன் ஸதைநாயூ, மதவிடா ஸதைநாங் கிழுல்கண்டுவதினாங் மாறுமாயிடப்பாத, ஸெஞ்சன்தெத வினோடத்தினாங், விஷங்கு வத்தினமாயில் ரவிச்சங்கூர் அது சிறுகாரங்கள் பூதைதெ அவங்கிழுக்கூங்காட்டுக்கூன். ஹங்கூயிக்கார் அதுரயாவிஷங்கு மாயில் சிறுவேலாய சைக்கைக்கூத்துக்கூயு, ஹூஷட்டுவிசாரத்தினாயி அதில் ஏராவு, விளிஷுமாறுக்கக்கூல் ரவிக்கூயு, சௌ யூட்டுள்ளு. ளாரதீயீக்கு கபூத்துக்காருயிலு, கதுவடத்திச்சுநாளையிருக்கின்றன விததினைக்கூவிச்சுத்துடி கரப்பு, பார்த்துக்கூல் ஸந்துஸ்வூரம் கூஜ்ஜமாயிருக்கின்றன ஏனால் பல பரிசுகாரமாக்கடேயூ, அலிப்ராய். ஏனால் ஹா கிடைக் ‘ராயாக்குடு’ குக்காஞ்சி அவற்கூல் ஏது, ஏது, பிரஸிலுவூப்பு துதிடிட்டு, ‘ஹங்கூயில் கபூத்துக்காருாபரிதுங்’ ஏன் புஷு கூ அதுவக ஸஂஶயங்களையூ, கிழூஷும் குரிக்கிக்கண்டதனே. அதினைக்கூவிச்சு ‘மோவையான் ரிவு’ ஏன் மாஸிக்குல் சேத்தி

കുളം എത്രയും സംഗതികരിക്കുന്ന ഇവിടെ ഉല്ലരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. “മുപ്പുതു ഗതാബ്ദങ്ങളായി ഇൻഡ്യ പുർണ്ണാദ്ധ്യാത്മകനാസക പം ഒരു പ്രദയംപോലെ പ്രവത്തിക്കയും, സമൃദ്ധയാറുകയും ചെയ്യു വന്നു. അവർക്കു പെറ്റവിധിം, കംബോഡിയായിലും, ജാവാ—സുമാരു—ബോർഡണിയോ ഇംഗ്ലീഷിലും, കിഴക്ക് ജാപ്പാൻവരെ മുഖം കിടിപാപ്പും സ്ഥലങ്ങൾ (Colonies) ഉണ്ടാക്കിയുണ്ട്. അവർക്കു ചെചനയുടെ ഒക്കിണാഭാഗത്തും, മലയൻലൂപത്രീപിലും, അഞ്ചു ബിയായിലും, പേരംശ്രയിലും, തന്ത്രവർക്കയുടെ കിഴക്കെതിരെ ത്തും, ഏല്ലായിടത്തും സ്വന്നമായി കച്ചവടത്താവളുന്നും ഉണ്ടാക്കിയുണ്ട്. അവർ എപ്പോഴിൽ മാത്രമല്ല, റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിൽ കത്തുന്നിയിക്കുന്ന സാമന്തരാജ്യങ്ങൾം ഉംഖേദേ അക്കാദമാപത്തിയ ദൈവക്കുത്തുന്ന സകലത്രാജ്യങ്ങളിലും കച്ചവടം നടത്തി വന്നിരുന്നു. പാശ്ചാത്യത്രൈമിയും പെശ്രാജ്യപ്രൈമിയും ഒരപോലെ അവളിടുന്ന വാജാജീജുപ്പവസായം പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ള രംഗത്രൈമിയായും, സ്വാവളിടുന്ന സാമ്രാജ്യപരിപ്രേക്ഷകങ്ങൾക്കും വിദേശനിയസംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും വിഷയമായും ഉപകരിച്ചു. തന്ത്രകാലത്തിലേ അവർക്കു സിലിഡിച്ച് തന്ന കുപ്പുക്കുപ്പുണിയിലുള്ള വൈദശ്യപ്പും, അവളിടുന്ന കച്ചവടക്കാക്കണ്ണായിക്കുന്ന നിപുണത നിംഫയും മുതലായ മുണ്ണാഞ്ചിലം, അവളിടുന്ന കുപ്പുക്കാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിക്കുന്ന സംഗത്മുഖം യുഖ്തത മുതലായ നനക്കളം, അവളിടുന്ന കിടിപാപ്പുകാക്കണ്ണായിക്കുന്ന നിസ്കുളതയും, അവളിടുന്ന മതപ്രവർത്തകനാക്കണ്ണായിക്കുന്ന ഭക്തിപ്രശ്നാടികളിലും ഏല്ലാംകൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷു അന്തരേക്കി വളരെക്കാലപരമതക്കും സമൃദ്ധയിപ്പരുത്തുന്നതു സ്വന്നയതമാക്കുന്നും, പുർണ്ണസമൃദ്ധങ്ങൾക്കല്ലോം നായികയായി തന്നെ അഞ്ചു സ്ഥാനത്തെ നല്ലവണ്ണം പരിപാലിക്കയും ചെയ്യുവന്നു.....എക്കുദോം ബി. സി. 550-ആംാംജൂ വിജയൻ എന്നാൽ

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി

രാജക്കമാരൻ 700-തന്നെ ചരംചരം രാത്രി സിലോജിൽ പ്രവേശിച്ച് അതു പിടിച്ചടക്കിയതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമണ്ഡലം. ഇൻഡ്യ ദിവസ ക്രൈസ്തവരാർ മിക്കതും കിഴക്കൻബൈക്കാളികൾ തന്റെയെന്നുണ്ടാണ്, ക്രൈസ്തവരാർ ‘സന്തുദ്ധേനം’ ‘ഹംസനാദം’ ഇതും തി അലങ്കാരനാമങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു എന്നുണ്ട് കേൾക്കുന്നു. പ്രാചീനഭാരതീയത്തോടു കൂപ്പുലിൽ ജീവരക്ഷണജൂലും വള്ളം ദിഗ്ഭാഗിനിയത്രവും (Compass) ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവൻറെ വലിപ്പം 500-ഒരു ദിക്ക് 800-വരും യാത്രക്കാരെ വഹിക്കുന്നതുകൂടെ തായിരുന്നു. ഓലുരാജാക്കമൂര്ത്തിയുടെ കാലത്തു ദീപാലാഖങ്ങൾ (Light-houses) നിന്മിക്കൊപ്പുട്ടിരുന്നു. ഇരാവിയൻ സഞ്ചാരിയായ ‘നിക്കോഡൈം കൊൺ’ ഇൻഡ്യയിലെ ക്രൈസ്തവരാർ കൂദാശമെന്നരുകളായി തിരിച്ചു പണിയാക്കുപ്പുട്ടിരുന്നു എന്നും, താതിനാൽ ക്രൈസ്തവൻറെ ഒരു ഭാഗം ചൊട്ടിത്തുപോയാലും നിഷ്ടിക്കളും പുന്നന്മായിരിക്കും എന്നും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ അധിസംഖ്യാതയും ചെയ്യാം എന്നും പാണ്ഡാ. ഇപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ ക്രൈസ്തവസായം മൊഗർജ്ജരുയിപ്പത്രകാലത്തുടക്കി നിലനിന്നപോത്. അക്ക്-ബർക്കും സിവാജിക്കും സ്വന്തമായി കൂപ്പുക്കൂപ്പുടക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്കാർ പോലും (ഇതു പലകം വിന്റപ്പണിക്കുണ്ടുണ്ടു) ഇൻഡ്യക്കാരിൽനിന്നും ക്രൈസ്തവ്യാഖ്യാനിപരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു്? തന്റെതന്ത്രങ്ങാക്കിയാൽ തുംഗബുദ്ധിയോടുകൂടിയിരുന്നു. നമ്മുടെ വൃദ്ധിക്കും ഒരു വിധത്തിലും ദെഖകിക്കാം വിവിതത്തിനും ഒരു ഗാവയിലും മറുള്ളവകുടെ പിന്നാണിയിൽ തന്റെ മാതൃഭൂമിയെ മറഞ്ഞു നിരത്തിരക്കിച്ചിരുന്നു എന്നുണ്ട്. പ്രാചീനഭാരതീയത്തോടു ചരിഞ്ഞാരുപയശത്തിലും ഇപ്പുഴയുടെ പരിജ്ഞാനിപ്പുലിയുണ്ടും ജീവിതമസ്തുതതിനും അപരിഹാസ്യമല

മന്തി സിലിക്കെന്നാവയാണ്. പണ്ണേത്തെ പരിജ്ഞാരം, സമാധാനമായും സത്രാധിക്ഷേഖാടക്കുടിശ്ശും കാലങ്ങൾപഠം ചെറായ്ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ, അവനവാൻറെ കൂദായമ്മാക്കന്ന കാരണ തൊഴിലിലും പരിജ്ഞാരവുത്തിരെ വരുത്തുന്നതു ദൈവപ്രീതിക്കും മോക്ഷപ്രാപ്തിജ്ഞാം കാരണമാണെന്നാജ്ഞ പ്രശ്നത്തേഹതുകളിൽ നിന്നുകൾ ആ വളർത്താക്കന്ന. * അതിനാൽ പേണ്ടണ്ണുപരിജ്ഞാരം നിന്മാണ്ണുമായും മെഡാമായും ഒരുണ്ണിക്കാലംകഴിച്ചു. പാന്തുന്തുപരിജ്ഞാരം അതിനമാത്രം കൊട്ടിശ്ശലാഷിച്ചും ഉച്ചാലാപത്തോടുടക്കിശ്ശും പാതെപ്പിാപ്പാതതിവരുന്നു. പാന്തുന്തുപരിജ്ഞാരികൾ വരുത്തമാനപ ഗ്രാന്തിവഴിജ്ഞാം മറ്റും സ്വന്തിപ്രായങ്ങളെല്ല ഉൽപ്പോഷിച്ചു കീതിയും പണവും നേടാൻ ഒരു ദിവ്യവും വരുത്തുവരുത്താക്കിയാണെന്നാണം ഇവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. നേരേമറിച്ചു്, ഇവർ കണ്ണ പിടിക്കാരജ്ഞ അനുഭവങ്ങളായ ശാസ്ത്രത്തെങ്ങളെല്ല വെളിവാക്കാൻപോലും ദേഹകൾപാത്രങ്ങൾക്കായി കാത്തിരിക്കു പതിവായിരുന്നു. തനിമിത്തം പോതുവേ ഇനസാമാന്നത്തിൽ ഏല്ലാത്തരം ശാസ്ത്രത്തിനീരും അറിവു് ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുപോലെ അനാശായിത്തനില്ലെന്നു നിയുക്തമാനു. എന്നാൽ കാരാവർഗ്ഗക്കാർ പ്രാത്രക്കും തൊഴിൽചെയ്യുവന്നതുകൊണ്ടു് അതാതുകൂട്ടക്കും നുബരവാരല്ലുംബന്ധിച്ചു ശാസ്ത്രിയമായും പ്രാഥാഗ്രികമായും ഉള്ള ജീവനത്തിനു് അത്രയുള്ളില്ലെങ്കായിട്ടുള്ളതിനു യാതാരാക്കേപവുമില്ല. ഇനത്തിനെ സമർപ്പിയായി ഗണിക്കുന്നപക്ഷം അന്നാത്തെ ഭാരതീയക്കും ഇപ്പുഴ തെതെ പരിജ്ഞാതജനങ്ങൾക്കു തുല്യമായോ ചിലകാല്യങ്ങളിൽ അവരിൽ ഉപരിചാഡാ അഭിവൃദ്ധിവനിഭ്വണായിരുന്നു എന്നു് പരിജ്ഞാതിരിക്കുന്നു. ഇന്നാത്തെ പരിജ്ഞാരമലങ്ങൾ പണകളും

* യാഥേ പ്രവൃത്തി കൂട്ടാവാം ദേന സംഗ്രഹിച്ച തന്നു

സ്വകംഞ്ചാ തിരുപ്പംചു നിലഭിം വിന്ന ചിരംനവ. (ഒരു വിശദിച്ച ഫാ)

നമ്മുടെ മാതൃദേവി

വശരല്ലാം അനുഭവിക്കുന്നു. അനുഭവത്തെ പരിപ്പൂരഖാദാർ സാംഖ്യം കൊണ്ടും മാറം ഫോറുത് തികഞ്ഞുവർമ്മാത്രം അനുഭവിച്ചുവനു. ഇതു കൊണ്ടും വാസ്തവമായ ഒരു മേരു പ്രാചീനപരിപ്പും റഹിതികൾ ഇപ്പുഴയേൽക്കിൽ കൂടുതൽ ഉണ്ടാക്കിയെന്ന ഏന്ന സംശയമുണ്ടാണ്. എങ്കിലും അവക്കുടെ ഇപ്രകാരമില്ല പ്രശാന്തഗോപ്യ തനിമിത്തം ഓരോ വിഷയത്തിലും അതായും കൂടുക്കണ്ടായിയെന്ന അഭിപ്രാജ്ഞനും പരിമാണം ഇതുവാൻ നും അറിവാൺപോലും പാടില്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന പ്രസംഗവും സമാധിക്കാതെ നിന്നും വരവാണുള്ളൂ.

ഇന്നിരേണ്ട് നമ്മുടെ മാതൃദേവി അവളുടെ ഭാഗ്യാസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും ബഹിപ്പൂര്ത്തായി, ഇപ്പുഴയെത്തെ അവളുടെ സന്നദ്ധാദാർ അനുവദ്യാദാർ അവളുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കൂടുതലും അനുഭവിച്ചുവന്നു. അതുകൂടി ഒരു ദിവസം അവളുടെ വന്നാട്ടുകിയയ്ക്കും എന്നിരുന്നു. അതു എന്നുകൊണ്ടാണന്നാളുടെ രണ്ടുവരീക്കു പറഞ്ഞു് ഇതു ഉപസംഖ്യാത്മകാക്കാം. നമ്മുടെ പരിത്രണപ്പൂര്വകങ്ങൾ ഭാരതത്തിലെ പൊതുജനിക്കരിക്കിയിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണി നടപ്പിലേണ്ടു, അതു വിധിത്തിൽ അതിനു വിവരിച്ചുതുടങ്ങുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനു ഇപ്പുഴയെത്തെ അറിപ്പൂര്വാധാരമായിൽ മാത്രം കണ്ടിരിക്കുന്നു അതു കിന്നുണ്ടും അതിനും പുല്ലുച്ചരിത്രം ഗണിച്ചുട്ടുക്കണ്ണാതും ചെയ്യുന്നുണ്ടും. അതിനാൽ അവളുടെ ഇതു സ്ഥിതിക്കും അവളുടെ അനുനാരാളം വല്ലവിധിത്തിലും ഒന്നു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നാണും ഒരു കാജകാനില്ല. നാം ഇതിനാസ്വാദം അനുഭവിക്കുന്നതിൽ കൂടുതു ഇന്ത്യൻ കണ്ടതാസ്വരിച്ചു് അവളുടെ അവരോഹണഗതി ഇന്നവിധിത്തിലും ഒന്നന്തുക്കും സന്ദർഭത്തിനു് വിജവകുല്പമാണും പരിത്രമവും, പരിത്രമത്തിനു് നിയമവും, നിയമനിപ്പിഷ്ടജ്ഞങ്ങളും അണാധികാരിയും ഉത്തരവാദിയാണുണ്ടും മാതൃമായിരിക്കുന്നതു

ஒஸரிடூ ஹ்ரஸ்யுகிலை பூச்சிகளைகளைக் கொடுக்கின
அங்கூரதியான் கொமதாயி அவைகளையும் மூயிட்டுத் தீ
நா பறவுள்ளதில் விரோயமில்லை. பக்ஷபுதிப்பக்ஷப்பூதாயி பிரி
தெறும், அரதாகுப்பூதாலூம் அரதமஹாதூபத்தில்வெந்து கைகளில்
கூயவும் வங்கைக்கூயும் எடுக்காலத்தில் வகுத்திதழ்க்கி ஏதான் பா
ர்யாம். எடுத்தான்தால், யூயிஷ்டிராக்ருவத்திக்கணேற் பரிசுகிறன்
நீா வங்கம் எடுத்தான் தலைநீர் குசிதெறும் ஸந்தியரவபோகி.
எடுத்தும் அடங்கி இரிக்குத்தகை பூஷ்டியுதை ஸாவ்வுதெங்கூார் ஹ
லூதாயி. அவிடவிடத் தாரோ சூடுராஜாக்கையார் உள்ளாயி. ஹ
வஞ்சிமிதநம் ஸபா கலபாணத்திம் அராஜக்கரவும் அலூதாத வ
பிய மூலாமானம் ஸிலபிக்கான் ஹடயிதெல்லான் உடவிக்கொவுக்க
தாளால்லை. அப்புக்காரங்கான ஹதியாஸ்தைக் கூட்டுக்கொன்.
வகை அவைகளையும், ஒரு பூஷ்டியதெந்தாக்குக்கி திரோயாகம் தெ
ட்டுபோகி என்ன, அது பூஷ்டிய செய்விலில் வண்ணிச்சிட்டுதை
“நூஞ்சொன்று” காலத்துள்ளாய்க்காலைகளானம் தூக்கி பூராணாரவக
இந்திகளான வெளிதூஷ்டுகள். அநேபூாம் அரதாகுமியிலை மஹ
ப்பிமார் எடுத்தும் விமாலாதத்தில் அவையும் பூவிட்டிதென் எதி
நம், மாதாக்குவைகளையும் நாலிட்டுப்பொகி என்னம் பாயைதூக்கிதிக்க
ன. தன்னாரங் நீராக்குக்கு குசிதெறும் கரண்ண கேரிய நங்காட ம
தாவும், ஹஸ்ரேவாஸுஞ்சுகிரளைண்ணக்கொள்ள நழைஷ்டாம் தோ
த்தி, ஸாவகாரத்தில் பஞ்சவஸும் யரிசூம், ஸஸுவஸும் சூடு,
காஜைகிக்கூத் அவைவும் பாகாதாய்தூம் அதிடிக்கை காத்திரி
பூாயி; விரோபாக்கான அதாக்கூபிபணத்திலை முகவெங்கும்
பஞ்சநைஞ்சைநைதை செய்வாகம் அதுகிறன் அதுதூமாயி ஹ
விதானஸ்தூம் ஸபிக்கிட்டுதை. அவர் ஹவிடத் பாஷ்டுதுக
னி. பின்னீடு விமாலாதத்திலை மஹப்பிக்கு கீழேங்குருவை
வான், ஸரஸ்தித்தித்தில் கூரை பாத்த. அவர் வேதவியில்

നമ്മുടെ മാനുഷ്യമി

പ്രകാരം മഹതൃപ്പർബ്ബം നിന്മിക്കാൻ യാതിച്ചതിൽ അതിനു തക്ക യോഗ്യമാരു അപ്പുഴയെതെ എതിരിമനിവാസികളിൽനിന്നും ലഭിച്ചില്ല. അവർ പടിഞ്ഞാട്ട് ധാത്രേചയ്യു് അന്നെതെ മിശ്ര ദേശത്തിൽ (ഇംജിനീർ) ചൊന്നുത്തി, ആഞ്ച്ചയമ്പ്പെത്തെക്കണ്ണിച്ചു ആ സംഗിച്ചു. ഇതിനാൽ അന്നുത്തെ ഇംജിനീർക്കാർ പണ്ഡാത്തെ ഭാരതീയത്തെ സന്തതികൾ ആയിരിക്കാം എന്നും, അവർ ആചാര മംഞ്ഞാങ്കളിലും മതാന്വാനങ്ങളിലും പതിനുമാരായി തീന്തിരനും എന്നും വിശ്വസിക്കാം. ആധികളിടെ പ്രസംഗത്താൽ വളരെപ്പുർക്കാഞ്ഞം ഗ്രഹിച്ചു് ഇൻഡ്യൂസ്റ്റ്രിയൽ ഘട്ടത്തിൽ തപസ്സുചെയ്യുവോൽ. അഞ്ചുവഷ്ടാത്തെ തപസ്സുകൊണ്ടു് അവശക്ഷണം ജോലിതും നീണ്ടി, മുദ്രത്തും സിഖിച്ചതായി കാണാനും. അവരിൽ എതാനം പേരും വിശ്വം സദാചാരനിശ്ചകാണ്ടം തപസ്സുകൊണ്ടും ഭ്രാംജ തും പ്രാവിച്ചു് വൈദ്യുമാരായിതീന്തിനും. അവസാനത്തിൽ അവരിൽ എല്ലാവരിലുംവെച്ചു് സദാചാരത്താലും തപസ്സിനാലും ഉത്തമൻ എന്ന ആധികരിക്കും വോല്പുചുട്ട് “പുഡി” എന്ന ഒരുത്തെന്ന രാജാവാക്കിത്തിന്തു് “രാജവുത്തവരഞ്ഞിൽ” പാട്ടിച്ചു. പുഡിവിന്നു പുതുനും മഹയൻ. അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകം രാജധാനിയും തീരുത്തുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാർ മഹധരാജാക്കമാരായി. ആധികർ അദ്ദേഹത്തെക്കാണ്ടു് ഒരു ധാത്രേചയ്യിച്ചു. അതിൽനിന്നു് ബലഭദ്രാംരാജനായി ‘രിന്തുനാഗൻ’ എന്നു് ഒരു പുതുൻ ഉണ്ടായി. അതുടെൽപ്പു ആ വംശത്തിനു നംബവംശം എന്നും ഒരു പേരും സിഖിച്ചു. മഹധന വേദരിയും എടു പുതുനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവക്കു് എടുപ്പേക്കമായി ഫിന്റുസ്ഥാനത്തെ എടു രാജുങ്ങളായി പകരുതുകൊടുത്തു. മഹധനത്തിന്റെ തെക്കുകിഴക്കു കലിംഗം; തെക്കു് അവന്നും; തെക്കുപടിഞ്ഞാറു് ആനന്ദദേശം; പടിഞ്ഞാറും സിന്ധു;

അതിനകിഴക്കെ പുതുവാലം; വടക്കപടിഞ്ഞാറ കേരളത്തേണ്ടോ; വടക്കെ മലബാറം; വടക്കകിഴക്കെ കോൺഗം; പുതുവാങ്ങട പേരുകാണാണ് രാജ്യമുദ്ദേശ്യം ഇന്ന് പേരുകൾ നിയുതിച്ചിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ വത്തമാനകാലത്തെ ഇൻഡ്യാചരിത്രക്കാക്കുകൾ ഇതുംതന്ത്രം കൂടുതൽ ചാരിത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് തോന്നുന്നു. സ്വാധീനപ്രയാശം തും. ദി. ദി. 2400 കാലപ്രകാരം മന്ദിരങ്ങൾ ഒരു ദിവസിൽപ്പോരുകാർവ്വം, അഷ്ടികൾ ഇൻഡ്യയിൽ വന്നതു കലിവഷ്ടം 1000-ഇൽ തന്റെ നൂറാണ്ടുകാർവ്വം കാണിന്നതു തമിൽ ന്റെ യോജിപ്പായിരിക്കുന്നു. മന്ദിരാജാക്കണ്ണമാരക്കാലം തന്ത്രം മഹമഹാദേശാർഥിയുടെ കാലംവരെ നമ്മുടെ രാജ്യം അരതിയരിതിയിൽത്തന്നു ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അക്കാലംവകാണ്ട് അവളുടെ ധാരാത്തെ പ്രൗഢിയിൽ പല ഭാഗങ്ങളിൽ അവർഖിക്കുന്ന വീണ്ടും ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിലേക്കു കാരണാത്മയാലയിരുന്ന രാജാക്കണ്ണമാരക്കാലം മറ്റൊരു അദ്ദേഹം വിവരങ്ങൾക്കുവരും ചാരിത്രത്തിലാണെല്ലാ; ഇവിടേ നിപുണത്തിലില്ല. ഏകുന്നൂവം 12-ാമത്തെ ശതാബ്ദത്തിൽ നമ്മുടെ മാതൃദേവി അതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആവിർഭാവത്തിൽ പിന്നിട്ട്, അതിന്റെ മുണ്ണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞെ ഒരു നിലവിൽ ആ പിച്ചിത്തനും എന്ന് അക്കാലത്തെ വിവരങ്ങം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. ഇൻഡ്യയിലാലരാജാക്കാരും ചീനരാജാക്കാരും ചീനരാജ്യത്തിൽ യുദ്ധത്തിനാവോയതും, “മഹാന്തിരത്തു” കൂടാരമടിച്ചുകിടന്നതും, ചീനക്കാരുടെ അതുപ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം തോന്നിച്ചു ജൂലാത്തിൽ ആയംനേടിയതുമെല്ലാം വളരെ വിസ്തൃതതിനും അഭിമാനങ്ങളിനും കാരണമാണ്. പുരഹതി അവരുടെ നൂറം അവർ തമിൽ കലഘിച്ചതുന്ന സംഭവിച്ചു. മഹമഹാദേശാർഥിയുടെ പ്രമാധിഭത്തിൽ തന്ത്രാംക്കു നേരിട്ട് ബുല്ലിട്ടും തടസ്സവും രണ്ടാമത്തെത്തന്ത്രം ഉണ്ടായതേ ഇല്ല. അതിനു മുമ്പു ചുമ്പിവിരാജാവും ജയചാരനം തമിൽ വല്ലതായ ഒരു ഭാരതയും

ഈം തൊന്ന കുരുക്കേറ്റത്തിൽ വെച്ചു നടന്ന പോയി.* ശാതിൽ
ഇൻഡ്യയിലെ രാജാക്കന്നൂർ മാത്രമല്ല അവരോടു സംബന്ധംപെട്ട്
ട അനുദേശങ്ങളിലെ രാജാക്കന്നൂരം മിക്കവാറും നശിച്ചപോ
യി. പിന്നീട് വിഷ്ണുപ്പുഖ്യപോയ പാസിനെ എന്നപേരംപല ന
മുടാട രാജ്യം ദിവ്യമാരിയർ കീഴടക്കിയതിൽ തുച്ഛമാപ്പെട്ടവാനി
സ്ഥാപ്പാ. ഇതിൽ നമ്മുടാട രാജാക്കന്നൂർ സംഭവിച്ച മരാഞ്ഞ
അംഗം കൂടി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശത്രുവമാ
യി യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിൽക്കൂടി രാജഘട്ടരാജാക്കന്നൂർ അതികൂടികൂട്ടു
ങ്ങളായ ധർമ്മനിയമങ്ങളെ പരിപാലിച്ചുവന്നു. പരവര്ത്തേപ്പുടു
വനിലും ആരുധ്യമില്ലാത്തവനിലും തനിക്കു സമർപ്പാത്തവനിലും
ആരുധ്യം ദ്രുത്യോഗിക്കേണ്ടതും; ചതിപ്രചയാം ചെയ്യുകയും; ഇതും
ഭിന്നിയമങ്ങൾ അവർ തന്നെയിൽത്തൊന്ന് ആചരിച്ചുവന്നകാല
തന്ത്രാക്കണ നന്നാക്കിയെന്നു. എന്നാൽ ഈ യുദ്ധങ്ങൾ, ആവക വി
കാരങ്ങൾക്കും തീരു അപരിചിതമായും, വിഗ്രഹാരാധനക്കാരു
വല്പവിധിവും നശിപ്പിക്കേണ്ട എന്നം ഗ്രീക്കുളിലും കണ്ണതുങ്ങളിലും
കൂടി കരണ്ണ വിചാരിക്കേണ്ട കടമയില്ലെന്നും കരതിപ്പുരുഷുടുക്കം
കൂടുതലാടാക്കിയെന്നതിനാൽ അവക്കു പരാജയം ഭവിച്ചതിൽ അ
ഉള്ളെപ്പട്ടാണണ്ണോ? ചിലർ ഇൻഡ്യക്കാരായാണെന്നും വിചാരിക്കുന്ന
തും ഒരു ശരിയാണെന്നു എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മഹ
മാർത്തിയൻരാജാത്തിനുമുൻ എപ്പോഴക്കാണ്ണു നാളുകൾ അനന്തരാഹമായി
തീനിന്നിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് കാരാട ഭരണം, റാബ്ര നൃത്യവരിപ്പാരങ്ങ
ലീം കാണ്ണന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം നമുക്കു നൽകുന്നു. എന്നാൽ നമുക്കു
സ്വന്തമായിരുന്ന് പരിപ്പാരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളിവാൻ ഇതു
രിക്കപ്പും ഒരു അവസരമാക്കിതീക്കുന്നതു എന്ന പ്രത്യേകം നൂ

* ഭോഗ്യൻ പുരാണാ പ്രതിസന്ദർപ്പം നോക്ക.

രിച്ചുക്കാളുണ്ടാം. നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ കരകൗശലങ്ങളിലും കൂപ്പുകൾക്കായ മറ്റ് തൊഴിലുകളിലും ഉണ്ടാണീന്ത കാണിജ്ഞകൾ മിത്രം നടക്കു വലുതായ അദ്ദേഹത്തിൽ, അസ്ഥാധിനവും വന്നാകുടന്നാണെന്നോ, അതിനേൻ്തു പരിപാരമായ്ക്കും ആലോച്ചിക്കാൻ ചെവകിയിരിക്കുന്ന ഏന്നം ഇവിടെ പഠണ്ടുക്കാളുള്ളെട്ട്.

യഥാനുണ്ടായിലും റിതിശാനുണ്ടായിലും നിവൃണ്ണാകം ആദ്ദോധനയന്ത്രിയിലും ധാരകമന്ത്രത്തിലും റിരത്യാകം ആക്കിക്കൂട്ടാട്ടുന്ന രാജഘട്ടത്താജ്ഞക്കുമ്പോക്ക് മഹമദീഷരെ തുട്ടുനില്ക്കിയെന്തുക്കും സുഖവായിനാവും ഇല്ലോ തെ പോയതും ആദ്ദോധനയും പറവാനുള്ളി. എന്നാൽ എന്ന തൊക്കുക്കാഞ്ഞുത്തിനം,

“അധിഷ്ടാനം താമാ കുത്താ കരണാവു പുട്ടഗ്രാഡിയം

വിവിധാദ്യ പുട്ടമി ചോദ്യാ ദൈവം ദൈവാതു പഞ്ചമം..”

എന്നിപ്പിടിന അദ്ദേഹം കാരണങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ അധിഷ്ടാനാധാര ഇന്ത്യൻരാജ്യവും, കുത്താക്കുമാരായ രാജഘട്ടത്താജ്ഞക്കുമ്പോൾ, രാജുർക്കുയിൽ അവരെ സഹായിക്കുന്ന കരണങ്ങളായി ശബ്ദിക്കുന്നും അവരുടെ പരിഷ്ടാരംസാമഗ്രികളും, അശ്വിനിത്തക്കവറ്റി മുള്ളി അവരുടെ നടവടികളും എല്ലാം ശരിയായിരുന്നു എന്നതുനു വിശ്വസിച്ചാലും അഞ്ചാമത്തെ ഒരംഗമായ ദൈവം താവുക്കുളംമല്ലാതെ പോയതിനാൽ മാറാനാം പ്രയോജനമെല്ലാ കിലോ എന്നവർണ്ണതാൽ മതിയാകം. ജനങ്ങൾ എല്ലാം കൂത്തു തെത്തുകുത്തുവുകമ്പാത്ത്, -അറിവുള്ളു, കാമക്രാധാലികളെ നിയന്ത്രിച്ചു, യഥ്മതെത്തെനു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ജീവശമാവിൽ കലന്തിരിക്കുന്ന ഇം കാമക്രാധാലികൾ ഒരുക്കാലത്തു ചെണ്ടി പുംകുളവരാത്തയിരിക്കുന്നു. അതു ലോകം നാശിക്കാനുള്ള ഒരു കാലത്തുമാത്രം ആയിരിക്കും

നമ്മുടെ മാതൃഭ്രംബി

എന്നും നിങ്ങയുമാണല്ലോ. അതിനാൽ “കലി”യുടെ ന കാമ കുഞ്ചിയാദിക്കൈളുതൊന്ന നിയാമക്ക്രമങ്ങളാശി ജനങ്ങൾ എല്ലാം പ്ര വത്തിക്കൈന ഇള കലിക്കാലത്തിൽ തൃശ്ശൂബുദ്ധിയിൽനിന്നുണ്ടായി കൂടി മുത്രുഭോധരത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു് വളരെ കുറവിലേഖി കിരിക്കുന്നു. എന്നാലും മലബാറുട്ടിന്റെ വന്നേക്കാം. എന്നെന്ന നാൽ, മൊത്തമാണ ചായ്യ്(ചാച്ചിൽ) നാശന്തിലേക്കുണ്ടാല്ലോ. ബുദ്ധിമാനാർ ഇതുകാണ്ടു് ഒരു ഭഗവാന്മാരു തുകനില്ലു. അ വർ പരിശാമത്തെ ഭയപ്പെട്ടാതെ നല്ലതെന്ന ചെയ്യും. തനി മിത്തം കൂടുന്നും ഉണ്ടായാലും അവർ മാതൃഭ്രംബിജ്ഞവേണ്ടി നന്ദ ചെയ്യുംഡാനുന്ന നിങ്ങയംതൊന്ന്. അതിനാൽ ഭാരതീയരാക്ക ന നാം എല്ലാം നമ്മുടെ താഛാലിക്ക്രമങ്ങളായ സുഖദിവസങ്ങളേ മോ നമ്മുടെ കാമകുഞ്ചിയാദിവികാരങ്ങളേയോ പ്രമാണമാക്കാതെ നമ്മുടെ മാതൃഭ്രംബിജ്ഞു് നന്ദയണ്ടാക്കാനുള്ള ഉത്തമമാർത്ഥങ്ങളിൽ തൊന്ന പ്രവത്തിക്കണാം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ക്ഷയിപ്പുംപോയിരിക്കുന്ന കരകൗശലങ്ങളേയും പലവിധത്തിലുള്ള തൊഴിലുകളേയും ഉല്ലാസം ചെയ്യണം. ഇതിൽ ഒരുവനോ ഒരു കുടംബത്തിനോ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലാഭനിഃ്ണണ്ഡൈല്ലു, പൊതുവേ രാജുത്തിനാണക്കുന്ന നന്ദനയാണു് ഗണ്ഠിക്കുന്നതു്. സഹോദരങ്ങളാക്കുന്ന നമുടക്കയല്ലോ ഏപ്പിക്കമത്രാതെ ബലാപ്പുട്ടത്തുന്നതിനം, അന്നു നാട്ടകാരമായുള്ള പുന്നയങ്ങളെ പ്രാപ്യമാപ്പുട്ടത്തുന്നതിനം. അതു കു നാം എല്ലായ്ക്കാഴ്ചം നമ്മുടെ കലമവിമയാക്കുന്ന തൃശ്ശൂബു ദിയെ പ്രണാഗിക്കയും വേണാം. ജാതിഭേദത്തെക്കരിച്ചുള്ള തെറിലിലാരണ്ടും, സ്വയംഭാഷ്യാന്തരിക്കിലുള്ള വൈദ്യവ്യവും കൊണ്ടു നമ്മുടെ സമുദായരീതത്തിൽ താശാധനങ്ങളായ മുൻവുകളിം, തനിമിത്തം നമ്മുടെ സൗര്യഹൃസവത്തിനം ശക്തിക്കം പരിശാ പാകരമായ ക്ഷയവും വന്നുകൂട്ടിട്ടുണ്ടു്. ജീവിതാസൗക്ക്യത്തിനായി ഏപ്പെട്ടതുപൂട്ട വേലയുടേയും തൊഴിലിന്നുറയും വിഭാഗം തി

ഒരു ലി.സം തൊടിയലി.സം വിഭാഗമാണെന്ന കല്പിച്ചുകൂട്ടിയതു എം എറാറും മേഖലയായ വിപത്തു്. പ്രാണിഹിംസ, മാസാ ഹാരം, മദ്യപാനം, പുഡിചാരം മുതലായവയുണ്ടോ ഹിൽഡത പ്രകാരം തിണ്ടലിനം തൊടിയലി.സം കാരണാഘയി ഗണിക്കേണ്ട കിട്ടിയിട്ടു്. താനുമതങ്ങളിം മനസ്സുബുദ്ധിയിം മുതിനെ സഹാരി ജീവനത്താണോ. വേദനിഷ്ഠമായ ചാതുവ്വർബന്നുത്തിനു് തൃശ്ശിറ ഞാളിൽ ഇംവക റല്ലിങ്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. താതിനു കാരണം, “ഹിംസാ കൃതയും നാശി” എന്ന വചനപ്രകാരം ഏ പ്ലാവൽ ധന്മനിരതമാരായിരുന്നതുണ്ട്. നമ്മുടെ വത്തമാ നചരിത്രതിൽപ്പോലും അശോകൻ, ചാന്ദ്രാസ്ത്വിക്രമാദി.തുൻ മുതലായവകുടെ കാലത്തു് പ്രാണിഹിംസചെയ്യാവരും ആണോ ചരണ്യാലഗാർ തുയി ഗണിക്കേണ്ടുട്ടിരുന്നതു്. അതിനാൽ ന മുട്ടു നാട്ടിൽ വിലവിനുവരുന്ന ഇം നടപടിക്കുള്ള ഏകമ ത്രാവന്നുത്തിനു ഹാനികരമാക്കിയുംകാരെ മഹാമനസ്സുത്തും എം ഉചിത്താപായങ്ങളാലും ഒഴിച്ചുവിത്തു് കൂടുതലും മായ ടാപകമ്മണ്ണങ്ങളുള്ളതുണ്ട് നന്നിട്ടിച്ചു് ആ വർദ്ധാനാരു ഇ ഭാരണം ചപ്പിക്കുവാനുവാദിക്കുന്ന വിശ്വാസതുണ്ട്. ഏതാ യാലും പരസ്യരാത്രയബുദ്ധിയും സ്നേഹവും പരിഗ്രാമവുംകണ്ണേക്കുള്ളാതെ നാശനും നമ്മുടെ മാത്രമുണ്ടു് ഇൽക്കുവാൻ ഉണ്ടാക്കാൻ പ്രാചീനരായീരുന്നതുണ്ട്. തുരാഗ്രാമിയും പരിജ്ഞാനാദിയുമായ നമ്മുടെ ഭാരതവർഷം ലോകം നിൽക്കുന്നകാലങ്ങളാലും സകലക്കും കുത്തവ്വുംജായം ഉണ്ടാക്കുന്നതുക്കവണ്ണും ഒരു ജനാനവിജ്ഞാനങ്ങളും സുഖജീവിതത്തിനേർണ്ണം സ്ഥാത്മത്രാഗതതിനേരായും രജീകർണ്ണകാണ്ടു് പണ്ഡാത്രഭ്യൂബല ആ കാരണാച്ചുഝരുന്നതു് നമുക്കെല്ലോം എല്ലുവും പത്രവും തുയി തു താജിലാഖാതിനിന്നു് പരമകാശു താന്നയ്ക്കുണ്ടോ?

പിതാ ഭാതാ ച വുത്രാനു സ്വർദ്ധദ്രുശ്യു നരപുംഗവ!

ആമിഞ്ചവതി ഭോനാം സമുദ്രചരിത്രദിനാ!! ഭാരതം (ഭീജുപാം)

കു. എക്കട്ടംരാജാമം.

ଶାର୍ଦୁଳିକାଳ ଅର୍ଥ ଗୀତ ଓ ଗାଁ*

ଏହାହାଲିଲି, ପ୍ରକୃତିରୁଗରମାଯ “ଫଣି-
କଣା”ଙ୍କାନଳ ପ୍ରିଯରୁପୁରୁତ ବିଲଜ୍ଜ ବାଣୀ;
ରାଗାରୁ ଦୂରିଲ୍ଲିହାହା! ପେରିତା’କରୁ’ଗରନ୍ଧାଯ;
ସନାମକାଷି ଘରୁପେଇଲିବାକଳିଲ୍ଲି?

1

ହୃଦାଗଂ୍ର କାଣିତୁ, ଅପୁକାଲତାତି ତିଣି-
‘କାଳା’ଯତୁ ‘ବେଳିବୁ’ କେତୁତମ୍ଭୁ ତେଲ୍ଲୁ;
‘ମାଟା’କିଲୁ ମରଜିସେବ୍ୟାନିଲଜ୍ଜ ନୀକଣ
କୁଟାତିରିଜ୍ଜୁଵତି, ତିଳ ପ୍ରକୃତିପ୍ରଭାବ!

2

ନୀଜୀବି ମରି ପଲ କାଣ; ମିଠୋ, ଗିରାନ୍ତ-
ଦୂରିକାନ୍ତ ମାକାନାମାରକୁଣ୍ଡି ଶଙ୍କାଯାଇଲ୍ଲୁ
ରୁକ୍ଷାରୁ ପ୍ରକୃତିରାଗ ରାତରାନ୍ତରକୁଣ୍ଡ
ପୋହାତିଲିଲେ କାଳି କୁଟିଲିହୁତାଗୁ!

3

ଚେମଣି ଚିଲେଡ, ମପରାତୁ ପରିଗା ପାଠ,
ରାଜନାର୍କାରେ, ମଣିରାତ୍ରିଲମ୍ବନ୍ଧୁଭାରେ;
ହୁ ହୁକ୍ତିତିଳ ଶକରାନିଲ, ନୁହିଚିତ୍ରମେଲ
ସମ୍ମର୍ମମାଗଂ ଶରାନାତତାରନ୍ତିରାଙ୍କାରେ.

4

ବେଲାତିଶାର ଗିରିଛିତିଳ ସୁଶେତରାଃ ମନ୍ଦୁ-
ଶେଶଲୁହିରାଜନିତିଗା, ଲ୍ଲୁତରାନକଣାଶେ,

* ତୁମ୍ଭିବେପରୁ ଶହିଗା ରାତୁରୁଗାପାକ ବକଶ କିନ୍ତଙ୍ଗ ହୃଦାଗଂ୍ର
ହୁ କଣ୍ଠିଣି ପ୍ରକାଶମାରାଣିଲେଠ ରାତରାନ୍ତିକ କଣ ଶିବାନ୍ତ ରେବାନାରୂପ
ଣା କୌଣସି କଣାପାକ କଣାପାକ କଣାପାକ କଣାପାକ କଣାପାକ
ଣା ହୃଦାଗଂ୍ରଣାମା.

ചേലുന്ന് ഭാസപദക്കംരകരങ്ങൾ നീട്ടി
ലീലാന്ത്സ്രംഖിഹ തൊട്ട് തലോടിട്ടുണ്ട്!

5

പാരം വെള്ളത്ത് ചെരുക്കല്ലുകളി, ത്രിനാന്ത—
സൃഷ്ടനെറ്റ് പൊൻകതിർ പതിഞ്ഞു, തക്കുരഫ്റ്റിര
അനീരന്തരല്ലെമാളി ചിന്നി വിളങ്ങമിക്കേ—
നാ രത്നസാന്നവാട സംപ്രതി സപ്രൂമേത്യപ്പു.

6

ഈ ‘തേവിടി’ ആട്ടിക്കൾ ചെമ്മലർമ്മന്നഹാസ—
മെത്തേരു, വെററില മുഹമ്മദ് മോടി എന്നി,
മുത്തേക്കമാര ചെരുകാറിലുലജ്ഞു, ചാര—
തേതേതണ്ണതിനിവാന മംടിവിളിച്ചിട്ടുണ്ടോ!

7

ഈ തിന്തിട്ടം ചെടികളിൽ ആല കൊച്ചുകാഞ്ഞിർ
കൊത്തിപ്പുരിച്ചി, മിടയിൽക്കളെനാദമാൻം,
വുത്തിപ്പുട്ടം ചിറകിൽനിനാളിച്ചിനമാര
തന്ത്തികളിച്ചു വിലസുനാ കിളിക്കിടാങ്ങൾ.

8

ഈ തുംഗാരാലഗിവരമുന്ന ദക്ഷപമത്തി—
ബൈത്തുനാ തിന്തപലയ, മൺവിതവസ്തുപുണ്ണം,
മെത്തും ഗിരിച്ചുരിശയാൽ മതിലോനാ ചുരം—
മൊത്തലുസിച്ചിതൊ, ഒ ‘കാഴ്നിലു’ കണക്കേ.

9

നാലായു നല്ല മഴ പെയ്യുതിനാൽ വെള്ളത
കോലം വെടിഞ്ഞു പുതുപ്പുച്ചു പിടിച്ചു കാംക്ക,
കാലപ്പുകച്ചയിലുട്ടുകൾ മാറിയിട്ട്
പോല, ദിവരുൾ വിലസുനിതു നാലുപാടം.

10

7. തേവിടിച്ചുട്ടിക്കൾ = ദക്ഷിച്ചുക്കണ്ണി? എന്നാം പേശക്കു വെടിക്കു

8. കാഴ്നിവാ=പ്രഥമനമലാ.

അയ്യൻകുമാർ

വാരങ്ങുമിളിരിനിരജ്ജരചന്ന്, ‘വിലങ്ങൻ’
മുത്തി, താ, നിറ്റതിക്കോൺഡുയൻ നിൽപ്പ്;
ഒസ്പരംമിതിജ്ഞപരിക്കതലംബിയാമീ—
സുരംഗൻ ചൊക്കതിരിതിന്നാൽ പോൻകിനീടം!

11

കിഞ്ഞാളിടം വെയിലിനാൽ ദിവസം കഴിപ്പാൻ
വയ്ക്കാതിരുന്ന കടവേനലെചിഞ്ഞയായി;
പെഞ്ഞാൻ തുടങ്ങി മഴ, വൃക്ഷകലാസ്സു നന്നായു
രൊയ്യാവാരങ്ങാണി നവാഗ്രഹത്രഭ്യാൽ വിലങ്ങൻ!

12

നൽകരുക്കാൻ പെരുമവലമാം തലപ്പും—
വൈക്കം ‘പെരുമല’ എത്താ, വരണ്ണാറിയിക്കൽ;
ഇക്കന്നിൽ, വെള്ളിമലായ സൂരിയാതെ വാഴുവു
ത്രക്കന്നിൽമാതിനടക ജീവിതമായ ദേവൻ.

13

തന്നെയകന്നയികസമ്മതായ ‘വെള്ളി’—
ക്കന്നാകവാൻ കഴിവു കൂട്ടിയിലുകയാണു,
ഇന്നാളിളംതുണ്ണാശാത്തെ വളരു ‘പാച്ച’—
ക്കന്നായുംചുണ്ടു ഭവസന്നിധി ‘ഭദ്രാശാലം’!

14

ഈ വൻവയൽപ്പുടവിലിക്കഴിക്ക തന്നാൽ മന—
മായും വന്ന തൊട്ടശിഡിമോമനനനൽകിടക്കാണെൽ,
ആശിവഷ്ടഭവേനന്മാളിളിമൊത്തസ്വാവിൻ—
ഭാവം നിന്നച്ചു, തലംകുടി രസിച്ചിട്ടേനാ!

15

ഉച്ചാവചാക്കതിയിലായും, മുറയോള്ളതന്നു—
ക്കച്ചാറിതാമ്പ്രദത്തകനാ വന്നണ്ണൽ തിന്തി,

11. വിലങ്ങൻ—‘വിലങ്ങൻ’ എന്ന കുമാർ

14. ഭദ്രാശാല—‘പെരുമല’?

ഹാ! കാമചാരി, മകന്നന്നറിവുംറന്നാളിൽ
ഗോകാനലജ്ഞല്ലയിരാളുതി ചെയ്യ താതൻ;
ശ്രക്കാന്തനായു് ‘സുരമ്പണം’ നബ്യൈശ്വരന്തിൽ;
ചാകാൻ തുന്നിഞ്ഞതവന്ന ചാണ്ടകയർ നൽകി തെഡ്വം.. 2

രക്ഷാസ്ത്രിന്നാമരക്കോൽക്കത്രാടന്നോർ
രക്ഷാസ്ത്രാടകാപ്പുംടകനെ പെതമാററായി;
നക്ഷത്രനാട്ടനു കൊതിച്ച ചക്കാരകത്ര-
ത്രുക്കംനീരു ഭാലുന്നയന്നം കണ്ണാളീകരിച്ചു. 3

വൈമല്യമരം ചിന്തയേ വളരെ ആരിച്ചു—
രാ മന്നവന്നീരയകതാരിലുമന്നമന്നം,
കാമം മുതിന്റു വരുമായു് കനകത്തില്ലാരു;
നീമജ്ജുകത്രു ദുര ധാപ്പുതിലെപ്പത്രു ചിത്രംഭി. 4

ദേശം, പിരണ്ടത്തുമുതൽക്കാരു നാളിമാക്കം
താനവിലേകിയറിയാത്ത ധരാമണാളുൻ
ഉണ്ണം വെടിഞ്ഞു നിജപ്പുത്തിനു ചങ്കവത്തി—
സ്ഥാനം വെടിപ്പുംലൈളിച്ചരിതാത്തംനായി. 5

നോക്കുന്നോഴിക്കു തരണീനിരഖിൽ തഴച്ചു—
വാജ്ജുന്നൊരുതു ലിജപ്പുത്തിനു മുത്തു നൽകി;
അതുകുന്തലംപ്രതിരെയയുച്ചിയിൽനിന്നു നീക്കി—
യുക്കജൈജാരാപ്പതി തന്നീരു യണ്ണലുംലാക്കി. 6

സ്കീതാപകിത്തിത്തിമിരം പടങ്ങം ധരിത്രീ—
പാതാളമസ്തുതവും ഭ്രജംഗരാജുൻ
എതാനമാണ്ടുകൾ ഭരിച്ചു; തദീയഭാരം.
മോഹാൻ തൈത്തക്കുമിളഞ്ഞിനെ താങ്ങിയുവോ? 7

വല്ലുതതാരാപന “മാലതി?” എന്ന പേരിൽ—
ചുല്ലാന്നാകത്തമസഹാദരി ലാലസിച്ചു;
വല്ലാംബുജാക്കിയവളിശ്ശിബുഡ്യവനത്തിലുള്ള
നല്ലാർന്നിരജ്ഞ നടന്നായകമായിരുന്നു.

8

കോലം മിരട്ടവതു ബാലാരമാത്രമെങ്കിൽ,
ഗീലം മിരട്ടവതു വുലബര മാത്രമാതു;
കോപത്തിനൊത്തപടി ഗീലമിക്കനിടുന്ന
ചുലക്കുതൊന്നു ഭവി പുരുഷഭാഗ്യരുന്നു..

9

ഫോലാലാലക്കുവി നട സുരട്ടേപോഡല—
യാ മാലതിക്കടവിലുംതെളിഞ്ച്ചുസിച്ചു;
വാമാലസാക്കി വരവെന്നിനിമാക്കണംരെംകൾ—
പുമാലായു് ഭവനരംഗമലകൾച്ചു..

10

കണാലുമെന്തതിനെയും? പരിശാമവാദം—
കൊണ്ടാവതെന്തിവിനടു? രണ്ടു കിടാങ്ങളെല്ലാപ്പും
ഇണ്ണായിതേക്കെന്നാക്കപ്പറ്റിയി; ലൈതു ഭേദം
രണ്ടാംക്കം? ഒന്നുമുത്തു; മരം കാളക്കുടം.

11

ഇന്നാന്തരങ്ങൾ, വിധി, വാസന, കമ്മ്പുസ്യ—
മിമാതിരിക്ക ചിലതിൽക്കാരെറിച്ചിട്ടിക്കുള്ള!
നിന്മാലക്കന്നാകവിയത്തിൽ വിലജ്ഞ വിഷ്ണാ—
നെന്നുനസ്സപ്പുവരമേ! വഴിക്കുള്ള ഭേദം.

12

വിത്തം, കലോന്തി, തന്മുതി, വില്ല, കീത്തി—
യുദ്ധത്തക്കുത്തമഹിണം, മുതൽ വേണ്ടെന്തല്ലോ..
ഉത്തക്കിത്തുരുത യുവാ’വഹലാ’പ്രാനോമര്—
പുത്തൻകരംഗചിഴിക്കുള്ളപുരകാമരമന്തി.

13

നാടു ഉകയച്ചുനടെ സമ്മതിയോടനല്ല—
പ്രേമം കല്ല് നംമല'നെ പ്രിയനായുരിച്ചു.
കാമക്കലേണമിഴിയാൽ റതിപോലവകൾ—
കാമം കലേശമുഖി കൈതുകവും കല്ലൻ.

14

പേണംപട്ടിക്കാരുമെ പുണിനാറുപരാമേ—
രാണം വയുതിലുകവും നവരാത്രിയാവനത്തിൽ
പേണരാ ഭാഗ്യരഹാട് ചേസ്ത്രമങ്ങനു കാഴ്ച
കാണന്ന കണ്ണിന്തുതാൻ കനകാഡിപ്പേരും.

15

പുമട്ടതോറുമാഴിയപ്പുത്തേണ്ടവോടാ—
തീമട്ടി വാഴ്തുവു മുന്തിരചയുപോലെ
ഫേമമുജാതിനു കരഞ്ഞു; മരഞ്ഞു പുത്രപ്പി—
സോമൻ; ഗ്രസിച്ച ധരായ്ക്കുരമാധ്യകംഠം.

16

പീനാദരം പ്രിയസഹാദരിതൻ ഗ്രഹത്തി—
ലാനാജാളംരിക്കലവനീപതി ചെന്നചേസ്ത്;
സുനായുധാദ്'നമലൻ' സ്വാവയുസഞ്ചേരൻ
സ്ഥാനാനാറുപരിപ്പിക്കു സപത്രചയു.

17

കാണം കനത്ത വിഭവം കടി കണ്ണിനേകി—
യുണം കഴിഞ്ഞിരവിൽ മച്ചുകമെത്തി മനൻ,
വേണം കണക്കിന സുജപ്പി ലഭിച്ചിടാതെ
കേണം കയത്തുമവിടകകിടകകാണിതനു.

18

“കണ്ണാലുമത്തുതമാരാർക്കു പണം ക്രമംവി—
ചുണാകിലെന്തതിനുമൊട്ടാനെതിന്തി വേണേഃ?
രണ്ണായിരം തവണ ഞാനൊക്കെ ത്രാലുതെന്തി—
പ്പുണാരമനു പറക്കുട്ടി വിളിച്ചുചൊല്ലാം

19

“மனாழிவோன்ற நிலமத்துற் கொதிச்சிடெடு-
தெனாளை வெணுகிதித் திகதூரவெலுமூனோஃ?
ஏனாஸ்னாடிரயாக பைஸ பிடிக்கையிலூ;
மினாமினன்ற சொகான் தெழிரெழுபோய் தொன! 20

“பாபுரஜுகமளை சூஞியாக தொழித்
மாபூ விண்டுமொக ராஜபத்தெத மனித்
கூாக்ஸுலத்துமொக தொன் விடுவிலூ, யுத்தின்
நாபுகேவிழுமதொடுரியுனமிலூ! 21

“ஹுகளை காழுவயாக சொபுடிவிழுயிலூ;
நோக்கெடு, விடு ஒடுராத கினாவுமிலூ;
நீக்கூ வெடினது பாயா, முறலித்தவினது
விக்கூ வகுன விருத் வெடுமுடிஜை நஷ்டு. 22

“ஹுனோல்மி ‘யமல’ வித்துரிசயிலூ, பின்ன
கிளோமங்கலூ ஶிளிதன் நிவணோங்வேஸாஂ;
ஏனோ காவிழ்புதகமே? மதி ஒக்கினோக்கி-
கூபுானோடு எதானாதுக்கி; பொன்றக் கதனை செணு”? 23

பாரங் பொரித்தெறியுமுறுத்தலிரித் துரா-
துரை கொண்ட பலதித்தரமோத்து பாவி,
நேரங்குலங்கிடகினா ஶமித்து; கூட-
பேரங்குவோர் “மலாங்” பூரகே திரித். 24

‘காமத்துரியன் திரியையைத்திடுமிழைபூாலிசைபூ-
லிமடு னோக்கிலைமான்மிதியாலிதெனா
யாம் க்கிளிது; பக்கேபோய்; பரமனி வான்;
ரா மலுமாய்; கர வெழித்து; தலீஸ்ரெனனோஃ? 25

- “ഇണിന്നതെന്ന വക്കെമന്ന പറഞ്ഞ പോയ—
താണിന്നലെപ്പുതി, യുരക്കിനമെത്തിയില്ല;
ഹാണിഗ്രഹം ദളവിതേവരെ എന്ന് പിരിഞ്ഞ—
വാണിക്കേജരാറിരവോന്ത് വക്കുമില്ല.” 26
- “സ്ഥാലുകൾ ഗോഹമണ്ണയില്ല തനിച്ചു; പിന്നു—
സ്ത്രീലം പറഞ്ഞപട്ടി ചെങ്ങു വത്സേതനേം;
കാലം തിരിച്ചുവക്കുവാനമതിക്കുമിച്ചു;
മാലഗ്രിക്കൽത്തി മനതാരരിയുന്നവാല്ലോ!” 27
- “പഴുഞ്ഞ പാവക്കമാക്കവൻ; പരന്തെന്തു തെന്ന്
ചെങ്ങാനമില്ല ഒടി; ദയങ്ങെന്നയോ കലുന്നോ?
വഴു വിന്നുതിന; വള്ളതുമൊന്ന് ദേവി!—
കിയുംകുക്കാക്കണ്ണൽ വരാനിക്കാക്കിടക്കാല്ലോ!” 28
- ആശമാതിരിക്കു പലതും പുദയത്തിലോത്തു
ദീർഘിവാരിയിൽക്കു വീണാശലുന്നനേരം
അതു മാനിനീകലമണിക്കു, നിജാഗ്രജാതന്നു
പ്രുമാതിരേക്കുമാടക്കുചൂരുളുതു കിട്ടി. 29
- “ആരോമലേ! ഭഗവിനി! നിന്നക്കണവൻ പ്രഖാഗ—
പുരോളമഹാന്നവിക പോയ്ക്കവാൻ തിരിച്ചു;
നീ രണ്ടന്തിനു മുതിന്നിട്ടമെന്നവച്ചു
നേരോത്തിയില്ല; തിരിയെച്ചിലനാളിലെത്തും.” 30
- “ജന്മാലവന്ന വക്കവോരജ്ഞമെന്നു ഹാർദ്ദ—
സ്ത്രീയാല പോക്കുവതിനിച്ചുത്തയാത്ര ചെയ്യു;—
നിംബാലഗേഷ്മമിതിലേരുതെന്നു മോഹഃ—
മെന്മാലതി’ക്കിതലിവോടെഴുതുന്ന’തേട്ടു്?” 31

എന്നാക്കിങ്ങൻ ലിവിതം: “സഹജങ്ങൾ കത്തം_
ഞാനാലുമിക്കപ്പെയെ ഞാൻ അരിവഴ്ചയില്ല;
എന്നാമെന്നെന്നയർധാത്രവന്മു, തെള്ളു—
മിന്നാളിലിങ്ങേനെ വരാറിടരോന്നമില്ല.

32

“എന്നാണു കയ്യിലിതു കത്തെ, വിടത്തിൽനിന്നാ?—
ഞാനാതെന്നാത്ത ഗ്രാഫനേടുനയച്ചതല്ലോ?
ചിന്നാവകാരമീതിലെന്നയഥാത്മഭോതാ—
യെന്നാണു വേണ്ടതവിടരുക്കോ? കുവഴ്ചയില്ല.

33

“ചേരുന്നതല്ലു കട; ചോച്ച പെടാതെ കായ്ക്കു—
മോരുന്നുവൊരുവിയമുണ്ടിയില്ലെന്നവില്ലു;
കാരണംഗാലി കണവൻ, അരിതനു; പക്ഷു
പേരുറവകൾക്കുമാരുന്നു പിഴ വന്നപോകം.

34

“നേരിട്ട് നാമനെഴുതാ, മതിനെന്തു? വേരി—
ട്രാൻസ്യൂച്ച കരി, യാറുജനേകനല്ലോ?
നേരില്ലവനു, അരി; റയക്കിലുമെത്തുമില്ലെന്ന—
വേരിൽ പ്രിയക്കരവു; പേടിയിതെന്തിനുള്ളേളോ?

35

“എന്നാലുമരു അരിയോ കട? തെററിയേക്ക—
മെന്നായ തോന്നാൽ വെരുമാരനിമിത്തമാറു;
എന്നാലെന്നിക്കൈ ശതിയെ, നെവിടരുകൈ പോക—
മെന്നാമെന്നത്തിട്ടുടന്നു; പിടയായു നെങ്ഞേതു!”

36

ഇംമട്ട് മാൽപ്പുഴയിലെച്ചുണ്ണ കെട്ടി നോക്കം;
ഡീമട്ടമാരടനോഴക്കരു തട്ടിനീക്കം;
അ ഉകയിങ്ങേനെ കുറഞ്ഞിവസ്സും പോകി—
പ്രുമകലനേന്നാട്ടവിലുഗ്രജപാർശ്വമെന്തി.

37

“ആയായിതെന്നു കമാ? മെയ് വിളറിച്ചട്ടു
പേഡായി; പെണ്ണിനൊരു പിച്ച പിടിച്ച പാവം;
പോയാൽ വരും കണ്ണവനേ, തിനമിത്രത്തി—
ലീയാളോക്കത്തെന്നിരോടിവിടത്തിലില്ലോ?”

38

“പാരിച്ച നിന്റെ ഭത്തലിനാ കണക്കെടുത്തു
നേരിട്ട് ഞാൻ മുഴുവനും ഭരണം നടത്താം;
ആരിതു അനുവതിക്കും നിന്റെ മന്ത്രാനവത്തി
പാരിന് മുയൻ; ഭഗവിനി! കേളുവാതെന്നു പാചിൽ?”

39

അ മട്ടത്തോറമൊഴിയഗ്രജനോതിട്ടം വാ—
ക്കാമട്ട കേടുഹാഹാ! തെള്ളു സമാദ്ദസിച്ചും,
ഒഞ്ഞർഹ്യിയന്റെ വരവിന്നാഴിയാത കാത്ത,—
മാ മനിരത്തിനകമേ ചിലനാട്ടു വസിച്ചു.

40

ഉണിൽക്കണ്ണതു അചി; നിദ്ര ചുങ്കാഡി; പുന്നേൻ—
വാണിക്കു കാണ്ണാൽ കിനാവു കുട്ടപ്പുമായി;
ക്കീണിച്ചു മേനി; മിച്ചി മൺഡി; മുവം വിളത്തു;—
കാണിക്കുമില്ല സുവമ്മാനന ഫോയി കാലം.

41

ധാരാളമായുള്ളി പുരജണാൽ കല്ലുപോലെ,
നീരാണം മാടുകിൽ മരച്ച നിലാവുപോലെ,
നേരായുള്ള മുത്തപ്പമിയലാത്തൊരു വില്ലുപോലെ,
ഹാ! രാവിലോമാലാഞ്ഞനാർ ശയനീയമെത്തി.

42

പുമച്ചകകതകടച്ചരിയുന്ന റണ്ണ—
ലാമട്ട വച്ചരികിലാളികളാൽമന്നേ,
യീമൺമാലതി തനിച്ച കിടന്ന; പഞ്ഞ—
ഞാമപ്പാശക്ക മണി; കണ്ണിച്ചി ചീന്വിയില്ല.

43

കാണായിത്തപ്പാശാര കാഴ്ച; പിടച്ചു തെട്ടി—
യേംക്കിയാർ മിച്ചി തുച്ചു തുറിച്ചുനോക്കി;
കേണാടൽപ്പുണ്ട് കിടവിട്ടുനേരംതുന്ന;
കാണായ കാഴ്ച കളിയല്ല, കിനാവുമല്ല.

44

കോലിന്കിടങ്ങു ചതയോനിണമോ പെടാതെ
തോലിൽപ്പുതിതെ വൈരമല്ലുകളെന്നമട്ടിൽ
കാലിന്നീരമുച്ചവരെയുണ്ടായ മെയ്യു; തിനാ
മേലിൽപ്പുലേ മരിവുമണ്ണു, കട്ടപ്പുമയ്യേ!

45

ആരംമുള്ള രംഗനം, ദ്രുക രൂപം വയ്ക്കും,
തീയാളിട്ടന മിച്ചി, ദംഞ്ചു ചമതെ ദന്തം,
ഖുണ്ടാളുകൾക്കു പറവാൻ അകൂളിത്തേങ്ങു—
പേരായിരിക്കമഗജേ! പിടവിട്ടിരകാല്ലു.

46

ചേത്തപ്പിൽ വാച്ചു അക്കുമുകംറിവച്ചു—
പ്രുത്തെത്തയാന പിടമാൻമിച്ചിയുറക്കോക്കി;
ഹാ! തദേരുപ്പുറിവതാ, സാഹരന്നീയല്ല;
നീ തയ്യാലേ! നിഹത്തയാടി നിരവിക്കവയ്ക്കു!

47

സ്വാലന്നകന്ദി പുരപ്പുടവാൻ മതിന്റ്
കാലത്തുട്ടെത്താരടങ്കിൽ കണവൻറ കായം
മേലതുജും മരിയു, കുട്ടി പിടിച്ചതിക്കൽ
നീലത്തുമാർന്ന നിണാ, മിണ്ണനെ കണ്ണു പാവം!

48

എത്തറംമെത്തി നിയതിപ്പുകും? സാധുവിന്നീറ്
ചേത്തപ്പുരിപ്പുതിനിൽപ്പുരമല്ല വേണം?
നീതെന്ന താങ്ങലഗജേ!! പുരകോട്ട ചാത്തു
ചെച്ചതപ്പുമരം ഗതി താഴയതാ പതിപ്പു!

49

അപ്പും കഴിഞ്ഞു വെളിവോട്ടുക്കുമെ കൊന്ത്
കൈപ്പുറാ കേൾമിചിയാളൈഴുന്നുന്നുരും
തല്പത്തിൽനിന്നുംരിതവാരയകനു നിന്നും
തല്പത്തിന്റെ പതി, -യല്ല പിങ്ങചിത്രങ്ങൾ. 50

“പേടിക്കവേണ്ട; പദയാം കട്ട; നിഃന്നാട്ടാത്തു—
കൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ യുവാവിനുംയുംതുന്ന
തെടിക്കയെത്തു് കുലചെയ്യു കഴിച്ചു മണ്ണിൽ.
കൂടിക്കളെന്തു് ദിനയൻ മുടാമന്നന്നയ്യോ! 51

“കണ്ണാലുമെന്നും നില്ല; പൂതിവഴിക്കു സാംഖ്യാർ
രണ്ണാളിമൊത്തു് വഴിയുവലമൊന്നാണെന്തു്;
ഉണ്ണായിത്തെന്നാൽ കൊച്ചുക്കാല; തോൻ പിങ്ങചായു്
തിണ്ണാട്ടിട്ടും; ചാതിയൻ മുടി മുടിട്ടും. 52

“എന്തോരു! നാരക്കുംഹു! ഹാ! റീജായാൽ റാക്കഹായി—
തീരീഡണമെന്ന കഞ്ഞി ദ്രുഹിണും ചുമച്ചു;
രേരു! മുരേ! കൊടിയ രാക്കസി നീ പിറന്ന
നേരേതുമരതിനടും നിരയത്പരമകി! 53

“ധാരാളമായു് ധനമെന്നിക്കവിട്ടും തന്ന;
പാരുതെ താത! കവടജുത തന്നമില്ലു;
ആരാല്പതിനും ഫലമാണിതു! ഹാ! നിവാഹ—
നീരായമില്ലിനിരൈംബാളുവിടങ്ങു നില്ലുണ്ടാണു! 54

“നീലതു ശക്ഷാലി! നീയുമവുണ്ടും കളി—
ജാലത്തിൽ നിന്നുടെ മനും മയ്യന്നിടോല്ലു!
കാലൻ കരിവായനക്കഴുവിഞ്ഞു
കാലം കടന്നസി കഴുത്തിലിറക്കിട്ടുന്നാണു? 55

“ഇൽക്കാതരാക്കി! വിധവേ! തദ്ധപാസ്യാവിൽ
റിൽക്കാത നീരായവിടരെയകിലുമോടിരെയത്തി,
പിൽക്കാലൊമ്പു കരണ്ടീയമഞ്ഞാത്തു ചെയ്യു;
ചിൽക്കാതല്ലണ്ടു തുണം; എന്നിന്ത പോയിട്ടേനോക്”. 56

എന്നപ്പിണ്ണംചകമലിഞ്ഞു ദിഡേരാപദ്മം—
മനപ്പിടാങ്ങുതിർന്നപ്പുടയാർക്കു നൽകി;
മിന്നൽപ്പുണ്ടപ്പുടി മാത്രെള്ളവുതരതരതി—
നാന്നപ്പുംകോക്കതിമണിയാർക്കിട കിട്ടിയില്ല. 57

തിക്കേ തേച്ചു പലബാര, തിളച്ചു നൈഡിൽ
നീക്കം വെടിംബുടക്ക വരത്തു, വെളിക്കു വാണി
വാക്കത്തുകൊണ്ടു വിധി കൊത്തിയരിഞ്ഞു, ലക്ഷം—
അതാക്കാഞ്ഞാംചുപടി തോന്നലിൽ നിന്ന പാശം! 58

കറക്കണ്ണത്തിൽ നിജഭ്രഷ്ടകൾ സംഗ്രഹിച്ചു,
കാക്കരിക്കഴലി ചാടി വെളിക്കു പാത്രു!
മറരപ്പൂശാര തുണിയുംയുതി മാത്രമെന്നോ
വെറുമ്പോലെ പെരുമാരകയായിരുന്നു. 59

കാവിപ്പുംപ്രവയയാന്നരമേലണിഞ്ഞു
രാവിൽച്ചുരിക്കു, മൊരിടത്തു പകൽപ്പുതുണ്ണം;
ഈ വില്പ്രകാണ്ടു തടവരാര “മായി”പോലെ—
യാ വിശ്രമോഹിനിയുടൻ മരണാടണഞ്ഞു. 60

“ആനത്ത്”മെന്നാഭിയാണതി;നായതിങ്കൽ
അംഗി നത്തനം പ്രാണിനിനം ചിത്രമോടു ചെയ്യു;
താന്നതരത്തിലതണ്ണഞ്ഞു തദീരനോടു
മാറാതുരുപ്പുണ്ടമിഴിയാണ നിജപ്പുതമോതി. 61

ବାରାଣୀକାଣ୍ଠି ପଞ୍ଚପୋଲେ ଭେଦିଥୁ ପାଞ୍ଚ-
ମା ରାଜବନ୍ଧୁଗଲିବାନ୍ତିରବାଲମେକି,
ତାରାଯିଗାମଦୁଷ୍ଟି ତରୁଣ୍ଣହତ୍ୟାଜତିରୁ-
ପ୍ରାରଂଭର ପାଠତମିଵିଵ୍ୟସବିହାରୀ ପଣିଥୁ.

62

ଆନନ୍ଦର ରାବିଲୋକ ନନ୍ଦିତିର ତଣିଥୁ
ମନଙ୍ଗଳ ମହିକାଯିର ମହତି ବାଣିଜନ;
ଆନନ୍ଦରିକାକମଳ୍ପ ମଣିଓପ୍ଲଟାତିରୁ-
ତତନାଂଶକଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିଥୁ ଲବଣିଚ୍ଛିନ୍ଦନ;

63

ଉତ୍ତରାଂଶକାନ୍ତି କଲତା ଶରଦାନନ୍ଦଲୋପନ
କରୁଥିଲା ନିର୍ମାଣ କତିରୋଗର ପକ୍ଷିଥୁପୋଲେ;
ମେତ୍ରାନ୍ତା ତାପବୁମହନ୍ତିରୁଥିରିଥିରୁ-
କୋରାନ୍ତା ରଣ୍ଟ ପକ୍ଷାତ୍ୟାଗିନ ପାନ୍ଦୁପୋଲେ.

64

“ପିତକାଳବନମର୍ତ୍ତୁ କରଣୀଯମରୋତ୍ତର ଚେତ୍ତୁ”-
ନାରୀକାଳୀମର୍ତ୍ତବ୍ୟାଳୁ ନାଟନରଥୁ ବାକ୍ତ୍ରୁ
ହୁକାଳବୁଦ୍ଧ ଚେତ୍ତିଲୁଣିଲକାତିରିଥୁ;
ତରୁକାମିତା ତରୁକାମିତା ହତି, ତରୁକାମିଥୁ.

65

“ମାନିକବେହୋ! ମହିତିରିର ପ୍ରତିକାରମେ! ନୀ
ତେବୀରିକବିଶତ୍ରୁ ମଧୁରିପ୍ରାଣ ବସ୍ତୁତାନ୍ତା!
ତୋନିକଣେକାଳିବିକାନିକାନାଶିଯାତର ନିରାନ-
ଲ୍ପାନିକରେଣେ; ଶକଲଂ କନିଯାତତତେଜନ୍ତି?

66

“ନୀ ପାବମଣେହ! ହ! ମାଲତି! ଖୋରନାମ-
କ୍ଷୁଦ୍ରାପାଲବନାନ୍ତିରବନାନ୍ତରବନାନ୍ତର ନୀ ବ୍ୟାକିଶବ୍ଦି?
ହା! ପାପିକାମନବନାନ୍ତର ମହାଶୁଲିଷ୍ଟ-
ନାପାଦର୍ପ୍ତ୍ୟାମିତଣ୍ଣାଲୁବିଚାରମଣ୍ଡି?”

67

71

എന്നോത്തുയൻ വള്ളക്കം എടുവിശ്വീംഖാനം
മുന്നോട്ട് ദോക്ഷമല്ലവമുക്കരോദരതിൽ
അന്നോളളളളതിലുമന്ത്രംമാദ്യാൻ
തങ്ങാമനനതനമതപ്പിക തയ്യർ കണ്ണ.

68

അനിമ്മലാംഗി മുവഹാള്ള തുടച്ചതിക്കൽ—
ച്ചിനികിടക്കമല്ലകം യുരകോട്ട നീക്കി,
എനിട്ട് വിശ്വേഷതിലോകാര ദോക്ഷ ദോക്കി—
തതനിച്ച നേടിയതുപോലെ സമാംപസിച്ച.

99

കില്ലിൽക്കഴിഞ്ഞതു മാപതി! കേരിക്ക നിന്റെ
ചില്ലിക്ക മുന്നാലകമിന്നടിമദ്ദുംനേഡാർ
വുള്ളിക്കമർത്തുഹതി; നിന്നെട കല്ലുനഞ്ച
കൊല്ലിക്ക ചാൻ കഴിയുമാരയുമിക്കിഞ്ഞതിൽ.

70

വുതെൻവിതുള്ള ദശ; ഭ്രഷ്ടാനമാനാമില്ല;
വുതെട്ടുൾക്കുന്നലിൽ വൈനതിരിയുന്ന കാലം;
അതരുളിലിങ്ങെന വിള്ളഞ്ചകിൽ, നല്ല നാളിൽ
നൽത്തെവി! നിന്റെ തനവവഞ്ഞെനെയാക്ക വേണ്ടോ? 71

“അനാളിലേതുമകതാരിൽ നിന്നുള്ളില്ല
മനാളിവോർ മഹിയിൽ മാറാര മകയാശളും;
എനാമനാകവതിനേവനമാണുഡയറി;—
ഞനാലുമെൻ പതി വെരം പ്രജയാധികന്ന.

72

“എന്നാതി തോ,നനാര വെരം പ്രജയോ? പിതാവിട
നൗഞ്ഞാശകല്പതയവഞ്ഞെനയായിരിക്കാം;
എന്നോന്നാതിൽക്കഴിവും? മുന്നവുമിന്നാമെന്ന—
മെരുന്നാനല്ലപ്പുള്ളശന്നീംപരനെന്നതന.

73

അമ്മണ്ണയലത്തിലെങ്ക പുരുഷനം മുണ്ടതിൻ
സാമഗ്രംമനനതു വരിപ്പുമവാ വരുന്നേഹർി
അ മർത്ത്രാനജ്യട്ടി തട്ടിയട്ടത്തുകൊണ്ട്
നീ ശ്രീടിട്ടനം ചതുരാനന്ന! മിന്നൽപോലെ.

74

എക്കായിരന്ന കുറവുന്നാവിടക്കു, മെക്കിൽ
ചുക്കാതെയൊട്ട് ചിലന്നാർക്കു കഴിയായിരന്ന;
ഹാ! കാലങ്ങെ! കറിനമെൻ ദത്തകേതുമേ നീ
നോക്കാതെ കാത്തതു വയറിലടിക്കുവാങ്ങോ?

75

കുലവാത്തയെന്തിനമവാ പറയുന്നോ? ഞോന്ന—
കലാലത്തപ്രമാണന്നാൽ വലബന്നർ കന്തിപ്പുയല്ലോ?
സ്വാലപത്തപ്രമന്നപുരുഷന്നങ്ങളായ്ക്കാന—
യാ ലഘുക്കാമനപഴത്രുവിനാദിമുലം.

76

പഞ്ചാക്ഷിലാത്തമകലത്തു വെടിഞ്ഞു എ ചു—
നിഞ്ഞാതനത്തിനിനി ഞാൻ മനിവച്ചിട്ടു;
സ്വാതന്ത്ര്യാരവിട്ടനം സുവിച്ചിട്ടു,
മഞ്ഞാദ മേലുമിള്ളേൽ നിലപിന്നിട്ടു.

77

എക്കയ്യിലില്ലുതിന ദേണ്ട കരക്കാളുന
രക്കപ്പേണ്ട, രചപർ മാനുഷർ തന്നായെങ്കിൽ
എക്കണ്ണടിക്കു വിലയുണ്ട്; ഭാം നിനക്കി—
കൈഞ്ഞക്കുടങ്ങേണ്ണ വഹിപ്പുളവിലു, തന്ത്രേ!

78

ഇംഗ്രേഷ മാലതി നിനക്കെന്നീനയല്ല;
നീയുള്ളിൽ വാഴുവർ; മുഡാനാ! പരിഞ്ഞ തൊഴും.
അനീയുംറിഡേണ്ട വിനരവാന്നതിലുമു കാണി—
സ്വായല്ലുപോലുമടിയന്നതിലാരുണ്ടോ?

79

അനിട്ടിലേവും വിചന്നകളായ്ക്കിൽ ശാശ്വത-
മിന്ന ക്രിൽ നിശ്ചയ “മുടൻതടി?” യേറിയേണേ!
എന്നാൾസ്ഥരാഗുജാരാവാദാവായം കൂണ്ടതിൽ-
ക്കൊന്നിട്ടവേണമിവിഞ്ഞേൽ തദ്ദീശ്വരമോൻ.

80

സത്രാതിൽ മഹാദായവിധം നിന്നവിശ്ലേഷരാർഥകൾ-
ക്രിത്രിനൊക്കെകിലും വന്ന വിലവപ്പുട്ടുണ്ടും
രൂത്രമാമന്നതു വരിപ്പ്; വരൈപ്പ്; പാതി-
പ്രത്രാതിൽനിന്നാട്ടിലും നടപ്പുത്തു്.”

81

വണ്ണാർത്ഥതാഴംകൂടലി വല്ലുഭാവക്കുറിച്ചും-
അംഗാത്തി എണ്ണു പലതിത്തരമോത്താട്ടക്കണ
രണ്ണാം സ്വന്ധംവരമഹാശ്വിനിനു താന്ത്രയാരെ-
നാണ്ണാഹബിനാജ്ഞാങ്ങ മേനാഹരംം പ്രഖ്യാം.

82

ആവത്താനാപയമാമന്നാ, ഇതിനാ തേജാരാ-
ഞ്ചാവര്ത്തകണ്ണകവധം പണമെന്നാമേഖം
ആ വത്തച്ചാവരത്തും വിഷമില്ലെന്നു്-
നാവത്താന്ത്രഗത്തുമെക്കി ഗ്രഹക്കു ചിത്രം.

83

എക്കരു തത്രണണിതിന്ത്രുട്ടേചോരിവായം,
ലോകാത്മാരണമാം മുഖാലുമുള്ളം,
കോകതിനാത്രലുകളിം കൃഷ്ണകാശമൊട്ടം,
ദ്വാക്കാഡാസപ്രസവകോമുള്ളം വച്ചുള്ളം;

84

അനൃതു ചന്തകമനോകമിയറി മേഘേൽ
മന്ത്രത്തുമാൻ “സുരമു്”നീറ കാലംവുത്തും,
തന്മുഖായ ഓലാവെവെച്ചും, തടിഗ-
ജസ്റ്റു ശാന്തിലാക്ഷണ്യവാളുവരു ഭീഡം;

85

തെടിക്കരിക്കലിയെപ്പുണ്ടോനേമനം,
ചാടിക്കെക്കില്ലയിർപ്പോം താമസ്സിതെനം,
കൂടിക്കമ്പിച്ചുരചൻ തന്നക്കാരുള്ളിൽത്തു—
ലുടിക്കല്ലിക്കവതു നോക്കി റസിച്ചിരുന്നു.

86

(വിഗ്രഹം)

അന്നാളിൽ മാലതിയകന്നതിണ്ടു, “കൊള്ളും
വന്നാണി, പൊങ്ങാലുകയാഴിണ്ടു, കഴിണ്ടു കാഞ്ഞം;
എന്നാണേരു വാലയിനിയെപ്പും എന്ന് ഭജിക്കു—
മെന്നാഞ്ഞു” എന്നു സുരിന മരതാരിലോത്തു.

87

അനീവസുന്ധര ഭരിപ്പുവരാതേപ്പിന്നാൻ
ചെന്നീടിലും ചെരാറു കൂസലാതു പാവി
പീസ്വിച്ച തബന്ന വിസ്വാത്തിനു കോസ്സുകുടി—
മനീഡുവശ്വരിയ ഹസിച്ചു സുവിച്ചു ധാത്തു.

88

ഇളക്കിമെരുട്ടു ദിഘിനൊടൊന്നതിന്തു
നോക്കെടുവയന്നകരതിപ്പുല ഉന്നർ ചെന്ന;
തോൽക്കാട്ടു ചെന്നവൻ മരജ്ഞു; സഹസ്രസംപ്രീതം
കാക്കജ്ഞു ക്ഷുദ്ര; നടക്ക വിവൃതവിധണാം;

89

പത്തവത്പ്പു “സുരമ്മൻറു” ലാ ദ്യവാജിൽ
പുതതൻപതംഗാദര വൃഥാജാത ഭ്രമിപ്പുന്നർ;
അതക്കമേനിമണിയാർക്കതു കണ്ണനേരം
ചിത്തം കുമേണ ശിവജാ! ദിപ്പിലാഞ്ചായി.

90

ഉർത്തരുടൊന്നുടുടലും മുത്തക്കിനേക്കാ—
നത്തവുംലോത്തരചന്നാടക്കിനാജിത അടി
പുതതൻമരനാമാഴിയാർ ഒഹനൻ ജംലിച്ചു
നൃത്തം ചവിട്ടുമെന്ന വൻചിത തിന്ത്തു മനീക്കു.

91

75

“ഹാഹാ! കഴുപ്പുമതിപാപി സംഗ്രഹന്നായു
വ്യാഹാരമതു ദരിയ്യു,തു തോന്നാത്തതി;
ദേഹാവസാനമൊരുവന്നവനേകി; കാല
നാഹാരണാക്കിയവനീശ്വര തോന്നേകം.

92

“കാണുന്ന തോന്നികർന്നിലം, കഴൽക്കൈകളുടെ
വേണം ജനങ്ങൾ പലർ ചാത്തു കിടന്നിട്ടുണ്ട്;
ചേബാറം തഞ്ചനവിൽനിന്നു കഴുക്കുമോ മുഴ്ച്—
രൂണം കഴിച്ചുഅമലാത്താട്ടയർന്നിട്ടുണ്ട്.

93

“പാംജുക്കുളിളിക്കുമ്പാവർത്തൻ വയുക്കുമി
മഹാത്മിച്ചു തേരി വെള്ളു കണ്ണത്തിട്ടുണ്ട്;
ക്ഷീരരു “മാപതി”യിതോക്കെ വഞ്ഞത്തിരുത്തുണ്ട്—
കണ്ണല്ലണിക്കബൗരിമാർക്കും പഴിച്ചിട്ടുണ്ട്.

94

“അപ്പാചിയെന്നു സഹജൻ, ഇവരാന്തായതി—
സാല്പാത്തകതു,സസ്യവം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്;
വിള്ളുരന്നാരോറു വഴി കണ്ണറിയാതെ, പാഴി—
വിപ്പാചമിങ്ങെന്നയിരുന്നു തപിച്ചിട്ടുണ്ട്;

95

“ഹാ! താഴുതമഹളണൻ പ്രിയന്മുഖമിഞ്ചും
ആതാക്കുതിപ്പെലാലുതെന്തു തിരിഞ്ഞതിട്ടുണ്ട്;
എതാനമൊന്നാർധിയാത്രതുംപോലെ ദേവി!
നീതാനഞ്ഞേഷമിന്തു നോക്കി റസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

96

“ആലോചന്നുവിഷയസമിതിയിൽപ്പെട്ടു
ശ്രദ്ധാക്കമേ! വിഷമ,മെന്നൊരു വസ്തുവോ നീകി
മാലോകൾ നിന്നുടെ രഫസ്സുമറിഞ്ഞിടാതെ
മാലോടിട്ടുണ്ടോ കതി മനസി മരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

97

“പൊരിൽപ്പുതിപ്പുതകൾ പരഞ്ഞേമെന്ന
പേരിൽപ്പുരം പുക്കാപെട്ടൻ കൂപ്പിഡയോനേ!
പോരിൽപ്പുരാജയമിയന്നവർ എം; നെന്തിക്കു
നേരിൽ പരന്ന ശ്രദ്ധമിശ്രവനത്തിലില്ലോ!

98

“നീ സർജ്ജാക്കി ഭഗവൻ! ദ്രുഡരെന്ന് ജീവം
ചൗസത്തിലും പ്രിയനന്നവിക്കു മാറിയന്നമന്ന;
ഹാ! സത്യാഹരണ്ണ മൊളി എം സതിയെക്കിൽ വീ തു-
ചൗസസ്ഥലത്തിനാധനാ വഴി കാട്ടിയാലും.

99

“കാർത്തകാരിണാജ്ഞ തൊഴുകൈ, കവിവാൻ ദേവ!
കാത്താലു” മെന്ന കരമം കാഞ്ഞു കരഞ്ഞു ചൊല്ലി,
ആത്താഹരാക്കിയരാക്കത്തുമണിക്കിങ്—
ലുത്തരാദേരേണ വിവിധത്രിപ്പട്ടത്തുചാടി.

100

ആനന്ദത്രാമിയിൽ വള്ളത്തിനൊരുശനിയിങ്—
ലാ നൽക്കലോദ്ധരി നിജാംഗമരിച്ചുനേരം
ശീനത്തുമനർ “സുരമെൻ്റ്” നിക്കേതനത്തിൽ
മാനത്തുനിന്നൊരു തടിപ്പുത വന്നവീണ.

101

ആ രാജയാനിഡയു, ഹയതിൽ വാണികന
പാരാളിവോനെയു, മവൻ്ന് വയുക്കണ്ണേയും,
ധാരാള ദളം വിഭവത്തെയു, ഉത്ര. കിത്തു
പാരാതെ പാതിരണാടിക്കിൽപ്പോടിപ്പുമാക്കി.

102

രണ്ടാളിമേകനിമിഷ്ടതിൽ മരിച്ചു; മേനേൽ
തിണ്ടാടിച്ചന്ന “സുരമെൻ്റ്” നരകത്തിലിന്നും;
തണ്ടാർദ്ദളാക്കി സതി തന്യവന്നോട്ടമാത്ര
കൊണ്ടാടി മക്കിപ്പദ്മാൻ സുവിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കി.

103

ത്രം ഒ ०

ഉള്ളിൽ എല്ലു്. പരമേശ്വരയുർ. എം. എം., ബി. എൽ.,
എം. അർ. എം. എല്ലു്.

സംസ്കൃതവും മലയാളവും

മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതവും മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതവും

മലയാളഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ രണ്ട് വിധത്തിലുണ്ട് എന്നതും അവ ഏഴുതച്ചുൻ, ചെരുക്കേണ്ടതിലിവിക്കുന്നും, ഒന്നിലാക്കിക്കുന്നതും കൊണ്ടു അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ദ്രാവിഡവും തന്മാന്തരവും, വൈജ്ഞാനികം, ഒരു ഇവർക്കു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, പാഠഭേദങ്ങൾ ദ്രാവിഡ നാട്യാക്കവികൾ വികസിച്ചുവരുന്നതും, ഉപാധാനിച്ചിട്ടുള്ളതും എന്നീ അവയാണ്. അവണ്ണന സ്ഥാപിക്കുന്നതും, സംസ്കൃതവും മലയാളവും താരതമ്യാസ്ത്രങ്ങളും തന്മാന്തരവും അവ മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതാൻ തുമാതും മോജിക്കാനാവണ്ണു പരിശോധിക്കാം എന്നും തീരുമ്പുക്കുത്തിപ്പിടിച്ചുള്ളൂ.

ഒരു സാഹിത്യത്തിനും പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യം, അസാഹിത്യം കൊണ്ടു ചെക്കായ്ക്കും ചെരുതുന്ന സമുദായത്തിനും പ്രത്യേകമായ സ്വന്താവബ്ധത്യാസങ്ങളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും കൂടുതു സവംസമ്മതമായ ഒരു തത്പര്യം. രണ്ട് സമുദായങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ട് പുത്രാസങ്ങൾ അവരുടെ ഭാഷകളിൽ പ്രത്യേകമായിക്കാണുന്നു. ഒരേ ഭാഷ തന്നെ രണ്ട് രാജ്യങ്ങാർ സംസാരിക്കുന്നും വലുതായ പുത്രാസങ്ങൾക്കിടയായിത്തീരുന്നു എന്നും ഒരു സ്ഥാപിക്കുന്നതും ചെരിതുഗതിയാണ്. ബൈജ്ഞാനികത്തിൽ സംസാരിക്കുന്ന ശ്രേണിയും അമേരിക്കയിലെ ഇന്ത്യൻവും അവയുടെ അടിസ്ഥാനമായ ഭാഷകളിൽനിന്നും എത്രയോ പുത്രാസ

കുട്ടികൾ.

କେବ୍ଳିଯକ୍ଷ ତଣେଟିଟ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁମାତ୍ରାବ୍ୟକ୍ଷତି ପ୍ରତିପାଦିକରନ୍ତିରିବୁ ଆହୁ ମହାତ୍ମାଙ୍କୁରେ ଏହାର କଲାତତ୍ତ୍ଵରେ ଯୁଦ୍ଧ, ଉତ୍ସବଗେତରୁଥିରେ ପଠିବି ହୈଛୁଥିବା ଅନ୍ତିମପୂର୍ବତ୍ରୁତୀଙ୍କୁ ଯାଏଗାନ୍ତମିଳି.

“ସଂସ୍କୃତରେମନ୍ଦିରଗୁଡ଼ିକରେ
ବ୍ୟାପିଯବ୍ୟାଳୀକର୍ଣ୍ଣିତରେଜ୍ଞାନିତିରେ”

എന്നും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ സാധാരണയായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരിപ്പും ശാസ്ത്രീയമായ പരിശോധനയിൽ എറബും അംഗങ്ങൾമാണ് തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലയാളം ദ്രാവിഡവർഘത്തിൽപ്പെട്ട് ഒരു ഭാഷയാണ് ദാഖലാണെന്നും, സംസ്കൃതത്തോടു അതിനുള്ള സംബന്ധം സാരൂഹാശികമായ ചീല പ്രത്യുഷക്കാരണങ്ങളാൽ ഘട്ടം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഇന്ത്യാർഥി സവംസമയത്തോന്ന്. വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിലും, ഭാഷാരൂദ്ധരണ ബന്ധത്തിലും, മരിച്ച പ്രധാനമായ കാണ്ണംങ്ങളിൽ ഏല്ലാത്തേനേയും മലയാളം, മരിച്ച ദ്രാവിഡഭാഷകളോട് യോജിച്ചുണ്ടു് ഇരിക്കുന്നതു്.* റാജരാജേശ്വരൻ വാഞ്ഛിക്കുന്ന വാക്കും ‘കേരളപാണിനീയം’ ഇന്ന് വന്നുതെന്നും അവിശ്വിതമായ വിധത്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മലയാളവും, സംസ്കാരവും തമിലും സംബന്ധത്തിൽ നിന്റെ അനുഭാവവും വളർച്ചയും ഏറ്റവും സൗകര്യാധികം ഇത്തന്മൈ. പരമ്പരാഗണക്കുടീരുളു അനുഭ്രാന്തരാജരാജു അനുഗമനത്തോടൊപ്പും വേദാവലിഷ്ടങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതാണിതുള്ള മതം, തത്പരാജ്ഞാം, സംഖ്യാഗണങ്ങൾം ഇവയും, സംസ്കാരാശയും നടപ്പിൽ വന്നു. മൂന്നുമണർ, വേദാഭ്രാഹം തുടങ്ങിയ ഉക്തത്ത്വങ്ങളുക്

* Refer: Cadwell's "Comparitive Grammer of Dravidian languages" and Prof. W. Singi's articles.'

ഈ പരിഗീലനം ചെയ്യുവന്നതുനിമിത്തം സംസ്കൃതത്തിൽ അതിനിപ്പണാഡാരയിൽനാണ്. അവർ സംസാരിച്ചു. ഒന്ന് ഭാഷ മൊക്കു തമാജണനം വിചാരിക്കുന്നതിനു പലേ ലഘുനാണ്ടുള്ളില്ലോ. കേരളത്തിലേ മറ്റൊരുക്കാർ തജ്ജ്ഞിട്ടു മാറ്റാശ്വരയായ ദ്രാവിഡവാണിജയത്തിനു ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു എങ്കിലും, വിശേഷാദി പ്രസ്താവം ഏറ്റവും ഏറ്റവും സംസ്കൃതാശ്വരനു മുൻപിൽ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം അനുമതിച്ചുപോയി. ഒരു ദ്രാവിഡ ഭാഷക്കാർക്കു ബുദ്ധിമുക്തിയും സ്വന്തത്ത്വവും മുത്തികരിച്ചു കൈ പുഞ്ചനായി തുണ്ടായും രാഹാജനെ നേരത്തെ അവതരിക്കുകയും, 'അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാഷയെ സംസ്കൃതത്തോട് തുല്യമാക്കുമെന്ന ഗവേഷണചായ്യയും ചെയ്തു. അതാണ് മലയാളസംഗ്രഹിതു നിന്റെ ജനനഭിവസം, അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്ദേശ്യനിവൃത്തി കാണി ആലൃമായിത്തെന്ന മറ്റൊരു ദ്രാവിഡരാജാജനങ്ങളിൽ സാമ്പത്തികയും, അവയുടെ സാഹിത്യങ്ങളെ പരിശോധിക്കുയും ചെയ്തു. സംസ്കൃതവും, മലയാളവും തമിലുള്ള സംബന്ധം മുലപ്രധാനമല്ല എന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലുകൾ. ഒരതിന്റെ ചലമായിട്ടാണ് തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളു ദ്രാവിഡപ്രഭാഷണങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ചുമച്ചതും. നാനാശാസ്ത്രകാലപന്നായിത്തന്നു അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃത ജ്ഞാനാംഖ്യാനിക്കനാബേജനോ സംസ്കൃതപ്രഭാഷണങ്ങൾ ശീലവില്ലായിരുന്നാവെന്നോ ആരുത്തെന്നു വാദിക്കുകയില്ല. കണ്ണൻനമ്പിയാൽ, ചെരാദ്ദുരിയും ദ്രാവിഡപ്രഭാഷണങ്ങളുടെ ഹോഴ്സ്തായ മനസ്സിലുകൾക്കിയിരുന്നു എന്നുള്ളതും ഉസ്താപണാഗ്രമാണ്.

മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതവും അക്കദാക്ഷി ഉപഭോഗിച്ചതു് ഭാഷാചംബുകത്താക്കണ്ണരാണു്. അവർ എല്ലാവരും സംസ്കൃതപണ്ഡിതരാണയിരുന്നു. സംസ്കൃതസാഹിത്ര തന്ത്രങ്ങൾ അവർ അനുകരിച്ചതു്. പ്രഖ്യാതമായ ദ്രാവിഡക്ക യും, അന്നമുള്ള കല്പനാഭവദവും, മത കവികളിൽ നാം കാ

ഈന്നാണെങ്കിലും, സാമാന്യക്കായി പർവ്വന്നപക്ഷം അവരിൽ ഒരുത്തുന്നതേനും, മനസ്സുപ്പറയജ്ഞനാണവും, വികാരംകൊടിയും വള്ളതായി കാണിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതപ്രത്യേകതയെല്ലാം മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ മലയാളത്തെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരുപദാധനവായി മാത്രമേ അവർ കരതിയിൽ നാശിച്ചു. പരിപക്വാവനമായ പ്രാവിച്ചീരിക്കുന്ന ശീത്യംനീക്കു എറിവും ഭംഗിയായവിധത്തിൽ യോജിക്കുന്ന വുത്തന്നെല്ലെല്ലാ ലിക്കയായ കൈരളിക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു കൊള്ളുമെന്നും അവർ തീച്ചുപ്പെട്ടതും, വിശ്വേഷണവിശ്വേഷ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഏഴ് കത്തുപ്പും, പ്രാസന്നിർബന്ധമില്ലായ്ക്കു, പദസൗല്യത്വം മുതലായി പലവിധത്തിലും വ്യത്രാസങ്ങളുള്ള സംസ്കൃതത്തിനുവേണ്ടി നിമിച്ചിച്ചതായ വുത്തന്നെൽ, സാധുവായ മലയാളത്തോട് യോജിക്കുന്നതല്ല എന്നാ കണ്ണഭോട്ടാട്ടക്കി അവർ മലയാളഭാഷയിലും അതുവക വ്യത്രാസങ്ങെല്ല എപ്പെട്ടുള്ളതുവാൻ തുടങ്ങി. അതു നിമിത്തം താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പദ്ധതികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ സ്വല്പമായിത്തീർന്ന്.

“പാതിരുത്രോജപലാംഗികവിലഹ്നണനിയി—
ജ്ഞാനഗനാമേഖലിഹല്ല
ജ്ഞാതുംഗഭാഗപീനസ്കാരവിനമന്—
മഹ്ലുച്ഛ്വാജിജ്ഞകാണേയ്.”

ഇപ്പുകാരമുള്ള ഭ്രൂക്കൻ ദി “രാജരത്നാവല്പിയം” ‘ചാദ്രഗ്രാഥവം’ മുതലായ അക്കാദാത്ത ഉത്തരമന്ത്രത്തിനുള്ളിലും സമ്പ്രസാധാരണമാണും. ഇതിൽനിന്നും തൊന്തർ രണ്ടു ദ്രാവ്യക്കാഞ്ച്ചങ്ങളാണും സമർവ്വിക്കുന്നതും.

1 സംസ്കൃതപ്രത്യേകതയെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ എ സ്ഥാനിലെ പണ്ഡിതന്മാർക്കും അതുനിരന്തരം ഉണ്ടാകുന്ന കഴുത്തും അംഗീകാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നും.

സംസ്കൃതവന്നേഴ്സിം മലയാളഭാഷയുട്

2. അവരെ ഇല്ലാതാക്കണമെന്നായി അവർ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്റെ പ്രത്യേകസ്പദാവന്നേഴ്സിം, മലയാളത്തിൽ അപ്രകൃതന്നേഴ്സിം ആരു പെ വ്യത്യാസങ്ങളിൽ നടപ്പിൽ വരുത്തി.

അതായതു്, സംസ്കൃതവന്നേഴ്സിം കവിതാഗ്രംഖത്തിനു ഒംഗംവരാത്രെ മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കേണമെങ്കിൽ, വിശേഷണവിശദമായിപ്പറ്റി മുതലായ വ്യത്യാസങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചുമായി.

ഈ അട്ടത്ത കാവ്യങ്ങളായി നഞ്ചെട ഇടയിൽ ഭാഷാവിഷയങ്ങളിൽ ഉണ്ടായതായ ഒക്സാൻ്റ്സിമിത്തം, സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്മതി ചെയ്യുതായ വ്യാകരണവ്യത്യാസങ്ങൾ നമ്മുടെ ഡോജിക്കണ്ടല്ല എന്ന ബോഖ്യംവന്നു. അതോടുകൂടി എം അവയെ കുമ്മേണ ഉപേക്ഷിക്കുന്നും ചെയ്യു. വൈശണിനിന്നുതിരിപ്പാടു തുടങ്ങിയുള്ള നവീനകവികൾ ആ പ്രയോഗങ്ങളേ ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഇല്ല. രാജരാജവമ്മകോയിത്തന്മാരാവർക്കുള്ള പ്രഖ്യാതമായ വംദവും ഇക്കാഞ്ച്ചൽത്തിൽ സഹായം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതവന്നേഴ്സിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് അതുവരുന്നുമനു കണക്കായ യന്ത്രങ്ങൾ, ഇപ്രകാരം നാലിട്ടിച്ചുകളണ്ടുവെക്കിലും, നീതിനെ വെച്ചുപുജിച്ചുവരുത്താതിൽ നിബന്ധനയം കാണിക്കുന്നതു് ആത്മാനുഞ്ഞുകരംതന്നെ.

ഉരുക്കണ്ണത്തവിയുടെ അതിമനോഹരമായ താരട്ട് പാട്ടിനിന്റെഒഴം മലയാളത്തിൽ ഉത്തമമനു പറയത്തക്കു ഒക്സാൻ്റ്സായക്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? മധ്യരസങ്ങൾത്തിൽ നാം മുൻ പും പ്രതിപാദിച്ചുതായ വിശേഷണവിശദമായിപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ തുടരുന്നുണ്ടു്. സംസ്കൃതവിഭാഗത്തി തുടങ്ങിയുള്ള കാഞ്ഞങ്ങൾ സ്വീത കാണാംണു്. ഉദാഹരണമായി,,

“.....കാണികിലാനന്നസിണ്ണു
നീനി സ്വന്നം തവ നിരവദയാ താനമാകും നിതാനും!!”

குப்பூஷனித்துறை துறவியம் கை ரைதிக்ஷயம் களெடுவதை
காலனையைப் பறிஞோயிக்கும்தாயாற் அவர்கள் பிரயாமனமாய்ந்து ஸங்கூதப்பதைப்பீட்டு உபயோகமானான தெ
லிழுங்கதான். ஸாவித்ருபரிது ஸுக்ஷப்பீஷன்குட்டி பரிசு
க்குப்பகும் கை ஊசியூட்டு வுத்தைப்பு மெரைசு ஊசிஜ்ஜி யோஜி
க்குநாதபூ ஏரின மக்லூபிலாக்காதான். திருவுங்கேண் யூரோ
ப்பித் ஸப்புப்புயாமாயிக்கு காலத்து, அது ஊசியிற் ஸாயா
ரனமானி கடஷ்டிலித்து அலத்தூங்கவூன் (Alexandrine)
ஏரின வுத்தைத் துங்குப்பித் ஏரிப்புட்டுத்தைக்கு பல மஹா
கவிகள் அமித்துநோகவிப்புகிலும் அது நிலைப்புலமாயிதிரிச்செ
யுத்தி. நழுந் ராஜுத்திலும் ஹெங்கம்புத்துறை இக்காண்ட்திலே
க்கு வேங்குத்தெலிவு தக்கான்டு. வெகாலி, விளி, இதுபொய்வி
கிழுத்தாய்க்கு காஷுகாலமாகுங்கார ஸங்கூதப்பதைப்பு உப
யோகித்தித்துறை. அது ஊசிக்கும்கை ஸங்கூததேநாடு மலூத்துக்கு
கூத்தினேக்காம் அயிகும் சாத்துநாட்டு. ஏகிலும் ஸங்கூதப்பு
துத்துக்கு கவகங்குப்பட்டுக்காயி அமித்துகவிக்குத் தெருத்து
இதுவெர இதுமமாய கை குதியும் அது ஊசிக்குத் திரும்பித்து
கிழு. மஹாகவி வீராந்தரமாக்குத் தாக்குப்புவேந்தியித் தெ
அது இக்காண்டுத்தூரி பாது குதிப்பாயும் அரிசனதிரிக்கே
ஷத்தான். வொங்காலி ஊசி கடித்து நால்துவங்குத்திக்குத் தெ
பூபித்து அஸுயார்நமாய அதிவீலியூட்டு கார்ணதேப்பு
ரிசோட்டுந்தப்பூர்ப்பு அதேநூ பாது:

“ஸங்கூதபுரையைக் கெட்டினினா வெட்டிச்சி
யையதொக்குடி தையைக் கொஷ்க ஒரு புதிய ஜீவன் லாது.
அல்லாததற்கும் ஏனாங்குதிலும் யாதொலும்வும் அதில்
ஸாலும்மஸூயின்ன. தையைக் கூடுமகவிக்கி எல்லாவணம்
இலவுாக ஸ-தற்குவுதையைலுபான் எழுதுநானு.” ரவிஞ்

സംസ്കൃതവും മലയാളവാഷ്യം

നാമകരണ കവിതയെന്ന ഇതിലേക്കു ഒരു പ്രധാനമായ ഉദാഹരണമാണ്. ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയിരിക്കുന്ന തന്റെ കൃതികൾ, അദ്ദേഹം സ്വന്തമായി നിർഭ്യാപിക്കുകയുള്ളില്ലാണ് എഴുതേപ്പട്ടിക്കൂട്ടു്.

സംസ്കൃതവും കാണ്ഡാവുന്ന തടസ്ഥങ്ങൾുക്കു നാശിച്ച ഭാഷയെന്നോ പവേ ഇന്ത്യാധരണങ്ങളിലും കാണിച്ചതുകൊണ്ട് ണ്ണോ. മഹാകവി ക്ഷണാൺനവിയാർ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഏതു വിധാനത്തിലും ഒരു സ്ഥാനാവത്തു അർഹിക്കുന്ന എന്ന യാവതാങ്കത്തം സംശയിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹം സംസ്കൃതവും തതിൽ ചമച്ചിട്ടുള്ള കൃതിയും, സ്വന്തന്ത്രരീതിയിൽ-എഴുതിയിട്ടുള്ള തുലിക്കപ്പോൾ പ്രത്യോഗം പ്രത്യോഗം നോക്കുക. ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളംപോലെ പത്രകാവുങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു എങ്കിൽ തന്നേയും അദ്ദേഹത്തിന് ഉത്തമകവി എന്ന ഒരു സ്ഥാനം ആരംഭാന്തന കൊടുക്കുമായിരുന്നില്ല. ആകണ്ണപ്പറ്റി നീറം തരക്കേടുകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായ പിങ്ക് അതിനീറം പുതത്തൊളിഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്ന സംശയം ഉണ്ടാക്കാൻഒരു ശ്രീ കൃഷ്ണചരിതത്തിനുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാവക്കും ഖോദ്ദുമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അതു ഒന്നാംതരം, കവിതയുണ്ടോ എന്നിയാൽക്കു സംസ്കാരിക്കുക ചേന്ന് വിശ്വാസിക്കുകയുള്ളൂ ഒരു കാവ്യം ആ ഒരു ഒരു വിചാരിക്കുന്നില്ല. നവിയാർ ആക്കാലത്തു നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന പുതത്തൊളിൽ എല്ലാറിലും കവനംചെയ്യുന്നതിന്റെ ഉല്ലംഖിച്ച്. എഴുതുപോരു അനുകരിച്ച പഞ്ചത്തുവും ചെരുപ്പേരിയുടെ രിതികിൽ ശൈലാവതിയും എഴുതിപ്പു രീക്ഷിച്ചാക്കാൻ. അതിനീറം ഘലജാമി കാവ്യമമ്പഞ്ചനായ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു കാഞ്ഞം ഖോദ്ദുമാബന്ന. ഒരു കവി തന്റെ കവിതയായ പുതതം സ്വന്തന്ത്രമായി കണ്ണുവിടിക്കാത്തപ്പുക്കൾ ഉത്തമമായ കവിത സാദ്ദുമല്ല. ഇംഗ്ലീഷ് തത്പര പ്രാചീനസാഹിത്യ

ങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ സർവ്വസമത്വാണ്. ഈ കാൽം മനസ്സിലൊക്കെതോടുകൂടി തന്നെറ്റ ബുദ്ധിക്കണക്കുന്നതായ ഒരു റീതിയെ നിന്മിക്കുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം ഉള്ളമിച്ചതു്. കൈരളിയുടെ ഒരു ഗ്രംമിമിത്തം ഇതു സഹബഹാജി പരിശമിക്കായും ചെയ്യു.

കചേവവുത്തം വണ്ണിപ്പാട്ട നിന്മിച്ച രാമചുരുത്തു വാ ആളുടെ കമയും എന്നെന്നു വാദത്തിനു ചോങ്കനു ഒരുംഗവരുന്നാണു്. നിങ്ങളുമായ വാണിജിവിലാസവും അതുകൂട്ടുകരംയായ വഴ്ഗനാഭവെദവവും ക്ലീനാശക്കിയും കാണിക്കുന്ന ഒരു വണ്ണിപ്പാട്ടിന്നെൻ്നു കത്താവു് ഒരുത്തമകവിയാണുനാളുതു യഥേതാ കുത്തുകുത്തം തക്കിക്കുന്നു ഒരു കാൽമല്ല. എന്നാൽ ജയദേവതയുടെ ശ്രീത്രജാവിനും തജ്ജമചെയ്യാനാജി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ഉള്ള ഫലവും ഓമ്മുഖക്കേണ്ടതാണു്.

രാജരാജവമ്മ കോയിത്തന്പുരാനവർക്കളുടെ കാൽം ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രധാനമായി ഓമ്മുഖക്കേണ്ടാം. അപ്പാചീനനും രായ സംസ്കൃതകവികളിൽ ആകുന്നതുനും ആംഗലസാഭ്രാജുകു താവിജനാട്ട തുല്യമാരഘ്ലുനു് അദ്ദേഹത്തിന്നെൻ്നു വിരോധികൾ പോലും സമ്മതിക്കും. ഒരു മഹാകവിക്കും അതുവല്ലുമായ കോസ്തുകളില്ലോ അദ്ദേഹത്തിൽ ഇണ്ണാഞ്ചിയിരിക്കുന്നാണു്. എന്നാൽ മലയാളഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം ചമച്ചിട്ടുള്ള കാവുന്നുമിൽ ദന്നംതുനും ഒന്നാംതരമായിട്ടുണ്ടുനും വാദിക്കുന്നതിനു വളരെപ്പോലും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിനും മലയാളഭാഷ വശമില്ലെന്നു പറയുന്നവക്കും ബുദ്ധിക്കു നല്ല സ്ഥിരതയില്ല എന്നു പിച്ചാരിപ്പുനും തരംഭിഷ്ഠിക്കുന്നു. സംസ്കൃതവുത്തന്നേർപ്പം അദ്ദേഹത്തിനെന്നുന്നതുപോലെ—നാരാധാരാട്ടത്തിരിയായ ഒഴിച്ചാൽ—വേറാക്കുകയുള്ളില്ലെന്നും കീഴുക്കുകയില്ലെന്നും. പിന്നെ ഏറാതാങ്ക കാരണംകാണാണു് അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളത്തിൽ കവനംചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു വരുന്നതു്? സുക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്നെൻ്നു കാറു്

സംസ്കർത്തനങ്ങളിലെ മലയാള ഭാഷയും

ണം കന്നമാത്രമാണ്. സംസ്കർത്തനിൽ കവനംചെയ്യും പരിശീലിച്ചതുകാണ്ടോ അതു ഭാഷയും അതിന്റെ വൃത്തങ്ങളിലും തമ്മിലുള്ള പുണ്ണ്യവസ്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാവുകയും, അതുകൊണ്ടു കവനവില്ല സുസാല്പ്പമാവുകയും ചെയ്യും. മലയാളത്തിലുകൊടു, സംസ്കർത്തനങ്ങൾക്കു യോജിക്കേണ്ട മനസ്സാൽപ്പെകരണവും ഇല്ലാതെ വന്നതുകാണ്ടു ഭാഷാകവനം ഒഴുക്കാണും അസാല്പ്പമന്നാണുള്ള സ്ഥിതിയായി.

“ശ്രൂത്യാത്മസമ്മൂലപരതരവി രജിസ്ട്ര

പുരണജീവലംഖ്യാനങ്ങളായും”

എന്ന മട്ടിലുള്ള മലയാളഭ്രംബക്കന്നാഡിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനും കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ അതോടു അഭിലഘണ്ടീയമാണെന്നു എന്നുള്ളതിലേക്കും അദ്ദേഹത്തിനു സംശയം ഉണ്ട്.

മലയാളകവിതയിൽ ധാരാളമായി ‘കണ്ണവക്കുന്ന നിരത്തംപദ്ധത്യാഗങ്ങൾക്കും ഇതുകൊണ്ടായാണ്’ കാരണം. ഭ്രംബക്കന്നാഡി നാലുവരിയിൽ അവസാനിക്കേണ്ടെന്നു വരുന്നും ഒരാഴുക്കും ചിലപ്പോൾ വരുന്നും ഒരാവലുമായി ഒരുിട്ടിക്കേണ്ടതായും വന്നാചേരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞാൽ മലയാളവാക്കകളിൽ തുപം സംസ്കർത്തനങ്ങളിലേക്ക് പല ഭ്രംബങ്ങളിലും യോജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പല ഭ്രംബങ്ങളിലും ഉണ്ടായുന്നതുണ്ട്.

മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കർത്തനങ്ങൾക്കാണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ നാ കഴിപ്പുങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലകാരം വിസ്തരിച്ചും ഒരു പുന്നകം എഴുതാവുന്നതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ സാധാരണാവായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധാരയും സ്വപ്നരായ ഒരു ഭാഷയും ഒരു കാരണമായി ഒന്നാക്കംബിക്കേണ്ടെന്നു ഇല്ലവന്നതിൽ എനിക്കു ഇദ്ദേഹമുള്ളതാണ്. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തീയത്തായ ഒരുപറ്റ്യാസം എഴുതേണ്ടെന്നുമനാവിച്ചാരിക്കുന്നണ്ടു.

එමුතාහංදා ඉන්වශේනීඩිල් ප්‍රාදාචිංඡිලිකුනාකා
ඇශ්‍යම්පාකෙංඩ් සංසුත්‍යාග්‍යාධි මලභාභ්‍යආය්‍යා එමුදා
ඹුද්‍යං තොජිකුනාග්‍යාප්‍ර එන තෙහිජිතිඩ්‍යාංග ඩිජ්‍යාප්‍රාසි
කුනා. නූ ටියාග්‍යාත්‍යාප්‍ර තුද්‍යත්‍යාය ටාප්‍රතියාලං
ඉංගාකුනාතිග් මුදයුජාකිල් ගැප්‍රාභ් තුද්‍යත්‍යාය ඩිජ්‍යාප්‍රාසි
කුනා ප්‍රාදාචිංඡිලිකුනාතුදාස්.

ඩුංදුංඩ්.

ඒක. එමුං. ප්‍රාභිකර්

* ග ම ද තු

ඩුංදුංඩ්

(ඁාගාං තොටෝ)

සුදු තප්‍රතාප තෙතාංගන්මාමිං
කංගාපොමතරඳිකු තෙනායුං
ඉංග් එලගොපුරුවයෙද්දුවේ තම_
සුදුංගතු ලොකං තයිගජීවිතං.

1

තිබාභමායි තෙහිජිවාස් පාරිං
තබ ම්‍යාභාභ්‍යආග්‍යාග්‍යාපොයාය්;
ඉංගාරබාවක් තොගාග්‍යාග්‍යාලු_
සුදා සහිජාමිතු කෙං බිංග්‍යා.

2

පරං පයෝභිං පතිංචු මන්රං
පරං ගිජ්‍යාග් ප්‍රංග් ගංඩිකර්,

* මුදු මුදු

കൊച്ചത്തു ബ്രാഹ്മണാശ്രമ

ഇരവിട്ടനു കടൽ, നാദയോരണി—
വിരന്തരം കേരളപ്രാഥിമാന്തരം.

3

ഇടജ്ഞി കാറ്റ, സ്ത്രിയുണ്ട്, മിന്നല്ല,—
ബാഡികാപ്പേരുമഴയുണ്ടാവന്നിരം;
സ്വീം നിഭാനം, ജ്യവേലയിക്കലോ
തുടക്കമെംബക്കരോരമായും.

4

വോചിംഗത്തു പേമാരി, കൊഴിംഗത്തു മാന്വഴം,
വഴിംഗത്തു തോച്ചം വൃഥയും തടാകവും,
ഒഴിംഗത്തു ചുടിനാ തികംഗത്തു രംഗമായും—
കഴിംഗത്തു പാന്ധഗർഭയിംഗത്തു മാനസം.

5

അത്തു അങ്ഗേരമശേഷമാന്നിടം—
തിരുനിട്ടനോരു നരന്മാതെന്നയും
തിരുന്നതിള്ളാളിലോരിണ്ടൽ, വൈളളു—
ബിരും വാർക്കാണ്ടൽ തിരഞ്ഞെഡിലും.

6

കിന്ന പാടേ പത്രു നിന്ന, പക്ഷിയോ
പറന്നതില്ലോ, സുവലോലുപൻ നരൻ
ഇരഞ്ഞിയില്ലെന്തു, മടങ്ങി മാമഴ—
പ്രിംപിഡല്ലോ മിളവേറിളംതടം.

7

വിലാപ്പുടം സാൽവ വുതജ്ഞിമാശ്രമം
സുലക്ഷിതസ്പസ്തികനാം ദരിദ്രനാം
വിലക്കിട്ടനണ്ട് തണ്ണ, പ്രിവക്കംബരു—
നിലജ്ഞതന്നേ കഴിയുന്ന കാലവും.

8

രിക്കലീ വെള്ളയിഖാചിയേ സ്വര്യം
വരിച്ച കൊച്ചിക്കൈകമാന് കായലിൽ

തെരിക്കൊന്നച്ചുണ്ടു ചെറിഞ്ഞുപണ്ടുള്ളും
തിരിച്ചിട്ടുണ്ണോരു പേരുമെള്ളുതാം;

9

സർബ്ബപ്രോഡ്യൂമരവിച്ചിപ്പുക്കുണ്ടിയാൽ
പരിത്മായിട്ടുള്ളി മഹാനദം
തരീതുകാമൻ നരനാതവാനഫോ!
ശരീരസമ്പത്ത് തൃണീകരിച്ചുവൻ.

10

ഇതാരഹോ സാഹസ,മോടിയിൽത്തടി—
പ്ലതാംഗിയായുള്ളൂരു കൊച്ചുതന്നിയോ!
സതാമാഖിയാണവർ നിണ്ഗ്രായം മുടി—
സ്വിതാഭ്യിതം ദോഷിയെ നോക്കിട്ടുന്നവർി;

11

വിലോഡവിച്ചിനിര നിന്നിമേഷമായു
വിലോകനം ചെയ്യു സ്വിക്ഷമായവർ
വിലോദനീയാക്കി ധിരയൈനു തന്റെ—
വിലോചനം കൊണ്ട് വിളിച്ചുരപ്പുവർ;

12

തദീയനിപ്പുനവിലോചനങ്ങൾ തന്റെ
പ്രദീപ്പിയിൽത്തന്നെ വയിക്കുള്ളുലുഹോ
ഉദീണ്ഗക്ലോഡകരങ്ങൾ താണു തെരുവിനിലിനിദ്രാവഘായിതാനാദം.

13

ക്ഷണം സ്വനിരംബന്നും സമാധി വി—
ച്ചിണന്നുപോലെന്നോരു മുലകുഞ്ഞുകി
വണക്കെഴുപിരുക്കാണ്ടു പയക്കണ്ണങ്ങൾ തെരുവിനിട്ടം തന്മുഖമുറരു രോക്കിനാൻ:

14

അതിന്ത്യും ശാന്തി,മതിൽ കൂളിത്തു കാ—
രക്കി,ത്തതാണാക്കവിഭാക്കാണു കോംക്രയിൽ;

89

കൊട്ടതു ശ്രൂംമണാസ്യൻ

പതിഞ്ഞുകണ്ണിലു വികാരദേവമാ—
നാതിനെന്റെ ഒന്നസ്ത്രിക്കാനിയാരങ്ങിൽ.

15

മനസ്സിനിൽപ്പിലുള്ളമാരിതന്നു നാം
മനസ്സിലുാക്കാമെവാം* “മാന”വാസ്ത്രിനാൽ
കിന്നരഹച്ചം കൊച്ചിറ്റിപ്പാനപ്പയത്തിനു—
ഇരുന്നമ്മാദംമണിയായ് ദാണിതാൻ.

16

പരമ്പരാചാരവഴിജ്ഞിവണ്ണമാ—
പ്ലാരണ്ടയരം രംജന്തി പരീതഭ്രത്യായ“
ഹരണെന്റെ തുക്കാൽ തൊഴ്വാൻ്ത് മഹോദയം
പുരംപ്രതി ഫ്രേഷിതയായ“ ഇരുക്കളെന്റെ.

17

ചൊരിഞ്ഞു വീണ്ടും മഴ, കാവിനാൽ അമം—
പിരിഞ്ഞു, പോങ്ങീ തിരമാല കായലിൽ,
ചൊരിഞ്ഞു ഷേംട്ടുര, നാവള്ളിളിഞ്ഞതാ
തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്ന ക്രയനാ തോഴിയേ.

18

ഉടഞ്ഞു ചിന്നം നാരാധാതുതാഗിടം
തിടം തകർക്കാതുതാഴുകുന്ന വാരിക്കാൽ
കിടന്ന തുള്ളിം നെടുകായലുചിതൻ
കിടഞ്ഞ നിന്മാൽക്കെന്നും മേഞ്ഞുക്കുറു.

19

വള്ളന്നുകളും കരണ്ണളാർഡും
പിള്ളന്നുപൊങ്ങുന്നാൽ കായുവഹണം

* “മാനം കല്യനം ഹി നാ?” എന്നാണ് കൊച്ചിരംജവം
നാശതിനെന്റെ മുദ്രാവാക്കും.

§ തിരുവഞ്ചിക്കളും.

തള്ളന്ന് നോക്കീ തരഞ്ഞെ കുണ്ണണ്ണമും—
വിളംകണിപ്പുവെതിർവു മുത്തമേനിയാൽ.

20

അഭാന്തഹായ്ക്കുറ്റ രഹായ കായലിൽ—
ഞതദാ കതിച്ചു ചെരുപോതത്തല്ലജം,
ഉദായുധാരിപ്പുടകയിൽക്കുരം തനി—
ചുഭാത്തസുക്കംഗ്രീയപോതാമന്നപോൽ.

21

ആഹംവു ചിന്നിച്ചുരുതാൻ ചാഞ്ചിതാ—
ക്ഷമാരിതൻ കോമളമം മുവാംബുജം;
ക്രമഭിപ്പുലം നെട്ടകായലഘുവോ
പ്രമാദമത്തൊന്നി—നിരങ്ങൾ വിധി!

22

അമരമത്തൊന്നി മരിഞ്ഞതവാറവോ
സമസ്യം മുണ്ടി മരഞ്ഞ കാശവിൽ;
പ്രമത്യാക്കം പ്രകൃതിക്കു ദൂഡം,
സമത്മം, നിസ്ത്ര, മാസ്യം സദം

23

വരന്ന കുന്നോട്ടുകൂട ബോട്ടി, രജ്ജിലും—
പരക്കു ചെല്ലും ധായമന്തു അരക്കുണ്ണം,
കൈതതമൻതാനതിലീവിവിപത്രും—
ഞക്കിന്നി, തദ്ദേഹമട്ടത്രു റാണിയെ.

24

എടുത്തവാറേ കന്നിബോട്ടുകുമംഗാൻ
കൊടുത്ത പുണ്ണുല തള്ളന് ഒക്കുളാൻ
ഉട്ടത്തു പഞ്ചക്കലലോലങ്ങരുയം—
യട്ടത്തുനിന്നാൽ കളിർക്കുന്തലാളിവർ.

25

കുറിപ്പുറത്തു കേരവൻ നായർ.

ക്ഷാട്ടതു ബ്രഹ്മഗംഡാസ്യം

(രണ്ടാംഭാഗം)

വളർക്കുന്നൽ നന്ദനക്കിന്തു, മല്ലിക്ക്—
പൂളിക്കം പോട്ടിലു വീപ്പുകൊണ്ടുപെട്ടും,
വിളക്കം വദനാട് പുണ്ട് വാടി—
തൈൽക്കം മെച്ചുംടു നിന്നു ധാരിജാക്കി.

1

വിലംബം വിത്രംഖണ്ഡം മുറം
ജലരംഗിത്തിര കയ്യടക്കിയാലും
അവദാനക്കണ്ഠതുന്ന ഗാത്രമേരം
വിലാസി മന! നിസ്ത്രേശസ്ത്രാത്മാൽ.

2

കതിനേർമ്മവി, മാനൃധിരണ്ണാം—
കൃതിയായു് നിന്നിട്ടുമാസ്പരക്ഷക്കർ
പതിരാം കൃതജ്ഞതാതിരേക്കം
പതിയും കണ്ണിണാ മനമായു് നടത്തി.

3

കളക്കാമളകാന്തികന്തള്ളു—
കളമാ, ഹാക്കഴിപ്പുമേനിയാശള, യദ്ധുംരം.
ഇളക്കം മിചിയാൽ നകന്നിതന്ന
വളരെക്കണ്ണതുകപ്പുംമാനം.

4

നതിയാം വിപഞ്ഞിൽനിന്നു രക്ഷി—
ചുതിനാഖ്യന്നനാട്ടാം നന്നി ചേങ്കൽവാൻ
ചുതിഞ്ഞാ വികാരമേരാ, ശക്ത—
സമിതിയിൽപ്പും കൃതജ്ഞയാം കുമാരി.

5

അവദാന വലുതായ കാഞ്ഞേമാനി—
ഞൈവെന്നാപ്പിച്ച താത്തിനലന്ന ആവം

ലവലേരവുമകരിച്ചതില്ലോ
യുവലക്ഷിജ്ഞരവിനമം മുവത്തിൽ.

6

ഉയിർ സാന്നിധ്യം തനി “ക്രിട്ടി-
ഷ്ടി” ഫിലൂച്ചിപ്പരന്നണം വെയ്യോഗാൽ
തുയിർ തീര്ത്തിഹ വീണ്ടുന്നതെന്നാ—
ക്രായിൽവാണിക്കു മലസ്സിലായും ആരഞ്ഞേ.

7

പുരശ്ചാത്തമനാക്കാദ്വിജാതി—
പ്രൈതമാർ പിന്ന മനോജനഗാത്രിയാദ്ദേ
പുത്രത്രഷ്ടി പെട്ടുന്ന, കമ്പടിക്കാം—
രഹാമിച്ചാദരവേംട ധാത്രയാക്കി.

8

തകണീമണി തന്റെ പരിക്രമയ്ക്കു
തിരുവബിക്കുകമെറി യാത്ര ചെയ്യേ,
ക്രാനക്കി വലിപ്പുത്രണ്ട പിന്നോ—
ക്രാനവേഗാത്രാട താന്നായന്ന തോന്തി.

9

മികവേറിയ പള്ളിശ്ശുടമൊട്ടു-
ട്ടക്കല്ലത്തായി മാത്രത്രപോക്കവോളം
പ്രകടോൽസുക്കലാവനാ നാരുന്തുൻ
വികസൽക്കണ്ണിന നീട്ടി നോക്കി വിന്ത.

10

അപമുത്രുമുവത്തുനിന്നുടൻ നി—
ജ്ഞപടം രാജതിരയ വീണാട്ടുക്കുളം
നൃപനം കൃതക്രത്യനായും തിരിച്ചു;
വിപദി ത്രാനാനമാതുവാഷ്ട്രലം.

11

ഭ്രവനോന്താരാത്രികൊണ്ട നിത്രോ—
സംവമം കോവിലക്കരത്തണ്ണണ്ണരും

കൊട്ടത്തു പ്രാഹണാധ്യാത്മ

വിവാക്കൂതി തന്യരംട്ടിയേക്കം
ഞാവാ രല്ലാവാതെമാനാ സംഭ്രമിച്ചു.

12

“തങ്ങേന്നുകല്ലാപരന്നുജിപ്പിപ്പിൻ
‘തിരുവന്തിക്കളു്’മന്ദണാശതികാതേ
കത്താതവിധ്യത്തിമിത്രവൈദ്യം
വജവാരന്നതിലും, ഏഴു സംഭവിച്ചു?”

13

പലതിന്തിനന്ത്യോക്കംമാ ഗ്രഹം—
രലസാക്ഷീമണി വൃത്തമോതിന്തപ്പോർ
നിലവായാനാ പക്കം, കോളിളിക്കം
കലാരം കായലുകൾക്കു തുല്യരാഹി.

14

ററച്ചുക കുമാരി മുത്തുറഞ്ഞു—
അതരണം റോടിയതിൽ പ്രമോദവാഞ്ചും
ശരണാക്കിതുന്ന നന്ദിതാനോ?
പരമഗീലിനം മൃത്തു താനം.

15

“എതി ചൊന്നതു, മാന്ത്രിക്ക്രമി—
പതിവംശത്തിന ഫാനി ചേരുത് വൃത്തം,
അതിരും്മുലമാക്കമാദ്ധ്യാതി—
അവിതിപാലാന്പയമെങ്കും? നമ്മാളിങ്ങോ?

16

അലഃസ! കിവിണ്ണപോക്കിതുന്നു—
കബലകീത്തി, ഗണാര സായു, റാട്ടവാഴി
നിലവിട്ടു നിനക്കു വസ്ത്രുമേകീ!
വില പോയു, “മാന്യന്കു്” നിന്ത്രയായു നീ.

17

നിരപമമഹിമാവായുംബുണ്ട് പണ്ണേ പ്രതാപ—
ചെപ്പുകയമയുടു മാടക്കോൺഡിപാലാന്പയത്തിൽ

മരവിച്ചവതിനും യോഗ്യയല്ലാത്ത നീ പോയു്
പ്രേരണവഴി ഗതികാക്കിനശാഖകൾ, പൊള്ളുംരാക വേഗം!'" 18

"മഹംതന്നെ നമ്മക്ക വംശധന?" മെണ്ണാൽത്തിട്ടമാബുവര—
നൃംഖക്കർവ്വംക്കരച്ചു സഹസ്ര നിജ്ഞാസനം ചെയ്യുന്നത്
ദീനത്പത്തോടുമർത്തബാധവര വിട്ടാനുവക്രംജ്ഞാജയം—
മാനങ്ങുമ്പിഴി യാത്രയാളിതെവിടെപ്പള്ളെന്നാനാലില്ലാത്ത തുണ്ട്.

പെണ്ണറമ്പംതെട വാസുപുണ്ണനയനം മാത്രം തുണ്ണപ്പള്ളാത്തകാ—
ണാം രമ്യാംഗി നടന്നപോമലു് "വിട്ടപ്പിള്ളി" ക്ഷമാപാലനാൽ
ഒസ്പരം ആച്ചിതരംയ ചുരുവാളുംതു ചെന്നാദരി—
ചു രക്ഷാകരണാം മഹാന്നൾ കമ്പിതാശാരണതിലെത്തിച്ചുട്ടെ. 20

ഹാ! റാജനിക്കമിളാസുരേണ്ടരംമനോക്കാൻതെയുണ്ടായതാ—
മാ റാഡാക്കരമാത്ര കാച്ചു വിധിയാൽദാസ്തുമാകം ഫലം;
പാരാതാപ്പുരമാഡ്യുനാമദയിതപ്പേരുംപ്പിള്ളിച്ചുതു, പിന്നു ത—
ചൊരാ മാടമഹിക്കെന്തിയതുമണി' "കൊച്ചു" യാം പ്രസം. 21
കൊയിപ്പിള്ളിൽ പരമേപരക്കരവും.

കുട്ടിരാഘവാക്കരം

സാമുതിരിപ്പും—എന്നാൽ കുട്ടിരാഘൻ നാശാദിത്തനെ
പുറപ്പുടക്കയല്ല?

കുട്ടിരാഘവാക്കരം—കല്പവന്ദോശലയാകാം.

സാമുതിരി—ഒന്നു പ്രജ്ഞുകം സുക്ഷിക്കേണാം. ഇവിട്ടന
യച്ചിട്ടും തുളാഞ്ചേരി അവർ തരിക്കലും ധരിക്കേതോ. അറി
ഞ്ഞപോശാൽ ജീവജനാട്ടക്കുടി മടക്കി അയക്കുന്നകാൽം സന്നി

കൂട്ടിരാമപ്പുണികൾ

ശ്വമംണം.

പണികൾ— അടിയങ്കൽനിന്ന് താൽ പുറത്തേപാവി പ്പു. അവർ വല്ല വഴികളം അറി. തൊല്പും കരംപിച്ചകൾതെ ചടി ഫ്പുരാൻ നോക്കാം. അമവാ ഇവിടേക്കുവേണ്ടി ജീവൻകുള തൊല്പും വലിയ തരക്കേടിപ്പു. ഇത്സ്ഥാതെ അടിയന്നെക്കാണ് ഒരു നീം സാധിക്കുമ്പോൾ.

സാരുതിരി— അഞ്ചിനെ പറയുതോ. എപ്പും തുമോയി അതെന്നാവരും.

പണികൾ— തിരുമനസ്സുംബേക്കിൽ അടിയൻ കാഞ്ഞം സാധിച്ചും മടങ്ങി വിടക്കുള്ളം.

സാരുതിരി— മാസം ഒന്നുകൾ 25—പണം വീതം രണ്ടുക്കാ പ്പുരത്തകൾ വേണ്ടുന്ന സംവ്യൂത തരവാൻ കിട്ടിക്കിൽ സൗംഖ്യകൂട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു മറക്കാതെ വാദ്ധിക്കുംണ്ടാണ്.

പണികൾ— “കല്പനവോലു്” എന്ന പറയുതോ താണ്ടരൊഴി തോ തിരുമ്പിൽനിന്നു മരണം. • “എന്നു തിരുവള്ളൂരുന്തുടക്കംവി ലഭ്യം! ഡീരനായ ഇം യുവാവിനു യാതാരവിധമായ ആവാ ക്രാം സംഭവിക്കാതെ ഉദ്ദിഷ്ടകാഞ്ഞസാലുപ്പത്താടക്കുടി മടങ്ങിവയ്ക്കും തുക്കന്നും സംഭാവന അവന്നിൽ പെരുമാറിക്കുണ്ടോ” എന്നി കൈനെ ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രാത്മിച്ച സാരുതിരിപ്പുംതന്നുരാനം എഴു നോറു അക്കരേതുകൾ എഴുന്നുള്ളി.

സാരുതിരിപ്പാട് തന്നുരാനം കടത്തന്നട്ട് തന്നുരാനം ത മറിൽ ബാലവിരോധമായിട്ടുള്ള ഒരു കാലത്താണു് നമ്മുടെ കമ്പ്. ആർക്കിവലവും ധനാഭാരായും കോഴിക്കോട്ട് റാജാവിനേരമെങ്കി ടും അള്ളുസബ്ബലും കടത്തന്നട്ട് റാജാവിനു് തുടിനിന്നന്തിനു കോഴിക്കോട്ട് റാജാവിനു് ഒരുവിധത്തിലും ജയംനേട്ടവാൻ സം ശ്രീചുണ്ണി. കോഴിക്കോട്ട് റാജാവിന്നു് റാജുാധികാരാംശത്തി നിൽക്കുപറ്റി ധനാതാരത്തെനം ആരുധ്യാള്ളാസു് റീലിപ്പിച്ചുകൂടാം എന്നു കടത്താനാട്ട് റാജാവിന്നു് നിംബുംന്നിയായ ആജ്ഞ. ആ ആരുജനരെ കൂളരിയിലെ മുരിക്കാനും റിസാ വഹിച്ചുകൊണ്ടു

ഈ കഴിഞ്ഞപോത്തന്തോ. അതുകൊണ്ട് ഒരു മാർഗ്ഗം കാണാതെ സാമൃതിരിപ്പുടോ ചിന്നാഗ്രന്ധനായി കഴിഞ്ഞുള്ളടന്നകാലത്തോ ഒരു ദിവസം ഉച്ചകൾ 10-18 വയസ്സു് പ്രായമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പു കാരം നായർ സാമൃതിരികോവിലപകതിനേൻ്റെ പടികൾ ചെന്നു. അകലെനിന്നു കണ്ണ സാമൃതിരിപ്പുട്ടിലെ കല്പനപ്രകാരം തന്റെ യുവാവിനെ കുണ്ടാരിൽ പരിചാരകമാർ തിരുദിവാകേ കൊണ്ടുചെന്നു. ലോഹകായനായ തന്റെ യുവാവിൽ രണ്ടുരണ്ടു യ സാമൃതിരിപ്പുട്ടിലേക്ക് അതുനാം പ്രതിപത്തി തോന്തി വരുത്തുമ്പോൾ കല്പിച്ചുചേഡാതീതിൽ, താൻ കൊച്ചിരാജുത്തോ പുക്കേണ്ട പണിക്കുമ്പോൾ മാനുക്കട്ടംബത്തിലെ ഒരംഗമാണെന്നും, താൻ ഒരാളും ഒക്കാരിച്ചതിനും തന്ത്രജ്ഞാനം തെറ്റാർ പറയേണ്ടുമെന്നും അഭ്യാസം നിർബന്ധസ്ഥിക്കുന്നതിൽ അതു കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ വേണ്ടി തന്ത്രം അറിയാതെ ചാടിപ്പോന്നാതാണെന്നും ഉള്ള വിവരങ്ങൾ യുവാവു് പാതോക്കേരുട്ടിച്ചു. സാമൃതപ്പുചിത്ത നായ സാമൃതിരിപ്പുട്ടിലെ കല്പനപ്രകാരം കടത്തുന്നാണ് പോകി സകലവിധമായ അദ്യാഖ്ലാസ്യും നീലിച്ചുവരാമെന്നു യുദ്ധ വു സമാപ്തിച്ചു. ഈ കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഇക്കാലത്തോ രണ്ടുകൊല്ലുമായി. ഒരു രണ്ടു ഷാലും ശാമും കൂട്ടാക്കി മെഴുകിട്ടു് ഉചിച്ചുപും, അതോ കൂട്ടിട്ടതുനു ദേഹംപോലുമാതാണിനും ഉചായുക്കന്നുള്ളായ പല പദാർത്ഥങ്ങൾ നീലിക്കലിം, ഉച്ചാരങ്ങളിൽ പലവിധഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കലുമായിരുന്നു ജോലി. ഇപ്പോൾ 20 വയസ്സുായി. ഇക്കാലത്താണു് മുട്ടാർ ജീവിച്ചിരുന്നതോ എക്കിൽ സാന്നിദ്ധ്യം, റാമുന്തി ഇവർ വഴിമാറിക്കൊടുക്കുമെന്നുള്ളതിനും ധാതാരു സംശയം കുറവില്ല. ഇപ്പോൾഭാണു് സാമൃതിരിപ്പുട്ടംബായി സംഭാഷണം ചെയ്യുകാണിക്കുന്ന കൂട്ടിരാമപ്പുണ്ണിക്കർ. കടത്തുന്നാണ് പോകി അഞ്ചു സം പറിച്ചു് വണ്ണേഞ്ഞുതുട്ടുറിയാണു് സംസാരിച്ചുകുന്നതോ എന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ട അത്വഗ്രമില്ലാണു.

കൂട്ടിരംമ്പുണ്ണിക്കർ

നിത്യുയപ്രകാരം പണിക്കർ പിറേറ്റിവസം രാവിലെ
ഡാറ്റയാരംഭിച്ചു. മുന്നാംദിവസം കടത്തന്നുട്ടതി. തുള്ളാലും
സം ശീലിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് മുൻക്കണ്ണാഡോടാവന്നുപൂട്ട
ശ്രദ്ധം അവർ പണിക്കർ മഹാഗംഭീരുന്നായ വലിയതന്നുരാൻ
തിരുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുചന്ന.

തന്നുരാൻ—എവിടുന്ന വരുന്നു?

—പണിക്കർ—കൊച്ചിരാജ്യക്കാരന്നാണ്.

തന്നുരാൻ—ചോദ്രത്തിന്റെ രഹവട്ടി.

പണിക്കർ—ഇട്ടിട്ടിട്ടു താമസിച്ചു വിടുക്കാണ്ടതിനാൽ
കൊച്ചിയിൽനിന്നാണെന്നു കേൾക്കുച്ചാൽ അതു ഗരിയാക
അം എന്ന സംശയിച്ചാണ്.

തന്നുരാൻ—കോഴിക്കോട് രാജാവു് അയച്ചിട്ടു വന്നതാ
യിരിക്കും.

പണിക്കർ—കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള നില
അവിട്ടു നല്ലവള്ളം അറിയാമെന്നു.

തന്നുരാൻ—അതുവയ്ക്കു വെങ്കു. എക്കിലും കാലപ്പുഴക്കു
നും അതൊരു പഴഞ്ഞാറ്റുപോലെ അതിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ
തന്നെ തമ്മിലാണ് ബന്ധപ്പിടിത്തം.

പണിക്കർ—കൊച്ചിത്തന്നുരാനമായിട്ടോ? അതു് അവി
ടോയൻ്തും അവിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു.

തന്നുരാൻ—ചഹി! കൊച്ചിരാജാവായിട്ടോ? അദ്ദേഹം മ
ഹാഡ്യാഗ്രന്ത്. അത്പും കോഴിക്കോടായിട്ടാണ്. അതെല്ലാം ഈ
വിടുതാമസിച്ചാൽ അറിയാറാണും.

പണിക്കരുടെ സംഭാഷണംകാണ്ട് കടത്തന്നാട്ടം കോ
ഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള വിരോധം ആയാൽ ധരിച്ചിട്ടെല്ലുന്ന വന്ന
തിനെ വിശദപ്പിച്ചു് തുയാർക്കു് അടവുകളെല്ലാം അഞ്ചുണി
ച്ചും തന്നുരാൻ അനവാദം കൊടുത്തു. പണിക്കർ പറിപ്പാ

നും തുടങ്ങി. സാധാരണക്കാർക്ക് രണ്ടുകൊല്ലുംകാണു ശീലിക്കാ
വുന്ന വില്ലു പണികൾ ഒരുക്കൊല്ലുംകാണു അല്ലെങ്കിൽ. കച്ചു
കെട്ടിയവരിൽ ഇതു സൗത്തുമായ ഒരാളില്ലെന്നു് മുതക്കും
സകലതു് സഹിതായു്. അല്ലോസം മൃദുവന്നമായെങ്കിലും തുക്കം
വരതു് മാപ്പിളിക്കുന്നുടെ ഒരു ലഹരി തുടങ്ങിയതിനാൽ അല്ലെങ്കിൽ
വില്ലു പ്രയോഗിച്ചു ഉറപ്പുവരുത്താൻമെന്ന വിചാരിച്ചു് കരുക്കാ
മാക്കി അവിടെനോമണിച്ചു്. തേരിനാ എലു അവസരങ്ങളിലും
കിട്ടി. ഒരു തിവസം മുതക്കാമനം പണിക്കും തുടി ഒരു വഴിയേ
പോയിരുന്നു. പണിക്കുന്നുടെ കയ്യിൽ ഒരു മുച്ചാഞ്ചുവടിയും പീ
ടിക്കയിൽനിന്നു് വാങ്ങിയ ഒരു വട്ടു ചക്രവരയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ
സമയം വടികളിലുംകാണു് പത്രങ്ങൾ മാപ്പിളിക്കുന്നു. മാ
റിപ്പോക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോരി കൂട്ടുക്കാതെ മാപ്പിളിക്കുന്നു. പണിക്ക
രെ അടിത്തുടങ്ങി. മുതക്കാമൻ മാറിനിന്നു് ‘തലപ്പുടിക്കിൻ’ ‘ക
ഴുന്നീൻ മട്ടിനു് അടിക്കിൻ’ എന്നിന്തിനെ പറഞ്ഞതുടങ്ങി.
പത്രങ്ങൾ മാപ്പിളിക്കുന്നു കൂടുംകൂടുമായി അടിക്കുന്ന അടിക്കപ്പിൽ ഒ
നെങ്കിലും കൊള്ളാതെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ചക്രവരട്ടുകാണു്
തുടരു് ഓരോനോരോന്നായി പത്രങ്ങൾപറയും അടിച്ചുവീഴ്ത്തി.
മുതക്കാമൻ ചക്രവരട്ടു പരിഞ്ഞായിച്ചേരും എന്ന അതിന്നു ഒരു
വക്ഷ പൊട്ടിയുായിക്കണു് ‘ഇതിനാ നിന്നെല്ലടിക്കുമ്പിച്ചുതു്’ എ
നു പറഞ്ഞതു് തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടിക്കാണു് പണി
ക്കുത്തുടെ തലപ്പുടിക്കാട്ടു. പണിക്കർ അതൊരു വരംപോ
ലെ സ്ഥികരിച്ചു. ഇന്തിനാന്തയാണെല്ലാ പണ്ടുള്ള മുതക്കിപ്പുനാ
ടു അനുവദത്തുമതിന്നു സംയോധം. ഇംവക ശിഷ്യന്നരം
ണു് മുത്തും എന്നതു ഏകധനംകാണു് ആജലാകം വില്ലു
വാങ്ങുന്നതു്.

പണിക്കർ ഇന്തിനാ പല അവസരത്തിലും കൂടുംകൂടുമാ
യി തുക്കുമതിനാ വന്ന മാപ്പിളിക്കുന്നുടും ശമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കൃതിമല്ലപ്പണികൾ

അതുനിമിത്തം കടത്താനാട്ടിക്കേൻറെ മഹിമ പ്ലാറ്റായിക്കും വല്ലിച്ചു.

ങ്ങളിവസം വൈഴ്സേറും എക്സ്പ്രസും അഞ്ചരമണി സുമയത്ത് പണികൾ മുച്ചാനുമട്ടത്ത് കാരകകാജ്ഞ ബാനായി ചുറ്റേത്തുട്ടിരഞ്ഞി. ആരാർമാർ പുരഞ്ചൗക്കിരണ്ടുമേഖലാ മുഴുംശോൽ കൊണ്ട് നടക്കംപോലെ അഭ്യാസികൾ സഖ്യരിക്കുവാള്ളും മുച്ചാനണ്ണായിരിക്കുക പതിവാണ്. പണികൾ രിടവഴിയിൽ കൂടു പടിഞ്ഞംട്ടുചല്ലുന്നു. തെക്കുനിന്നും രിടവഴിയിൽക്കൂടു ഒരു യുവതി കൂളിച്ചുരതാഴത്ത് വടക്കേഞ്ചുവരഞ്ഞു. ഇടവഴികളിലെ സന്ധിയിൽ രണ്ടുപേരും ഒപ്പും ഏതുകി. രണ്ടുപേരും വടക്കേഞ്ചും ശ്രദ്ധ പോകേണ്ടത്.

പണികൾ—മുന്നു നടന്നും.

യുവതി—വേണ്ടാ, മുന്നു നടക്കാം.

പണികൾ—അതു അംഗിയല്ല. ഞങ്ങളിടെ മുക്കും അങ്ങും പാടില്ല.

ഇവതി—അങ്ങിനെയാണുകിൽ ഞാൻ മുന്നു നടക്കാം, എന്ന പറഞ്ഞു നടന്നതുടങ്ങി. പണികൾ കുറം അകലംവിട്ടു വിന്നാലേയും നടന്നു. രണ്ടുപേരും ഇടവഴി വിട്ടും ഒരു പാടഞ്ഞി രണ്ടി.

യുവതി ഏന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കനകലത്തോലെ മുന്നു കുറഞ്ഞ് നടപ്പുണ്ടതെന്ന ശക്തിയില്ലോരെ നല്ല കാറിടി ചൂഞ്ഞു പറക്കുന്നതായ ഒരു കൂദാംഗിയാണെന്നു വായനക്കാർ ശക്തിപ്പോക്കുന്നു.

‘തമിൽത്തല്ലിത്തകക്കും തടഴലകൾ, കരികാര കൂപ്പും കൊട്ടക്കും ധമില്ലും, പുത്തമൊത്തുകളാൽ മുഖ,മതുലുംശാലക്കൂമീവിലും’

എന്നുള്ള വർഗ്ഗന്തും അന്തരുപയായി സാമാന്യം പുണ്ണിയുള്ള ദേഹത്താട്ടക്കൂടിയ ഒരു തരണിമണിയേയാണു പണികൾ പിള്ളുടന്നു. കൂളിച്ചു വിന്നാക്കം ഇട്ടിരുന്ന തലമുടിയു

ടെ സത്രലിംഗകാണ്ട് പുറം മിക്കവരും കാണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ നടപ്പിന്റെ ഉലച്ചത്രകാണ്ട് തലമുടി അങ്ങോട്ടും ഈ നേരോട്ടും മാറ്റേംബു കാർഡേജപടലണ്ണളിടുന്ന ഇടയിൽ തുമിനു ലെന്നപോലെ പുറത്തിന്റെ രംഗങ്ങൾാം ഇടയ്ക്കിടുന്ന കണ്ണകൊണ്ടിരുന്നു. “ഉദയം ഒരു ദിവസം യിച്ചു രസങ്ങളിലെപ്പുന്ന് ധരിച്ചിരുന്ന പണിക്കുകൾ” രസങ്ങളിടുന്ന തുട്ടത്തിൽ ശ്രൂംഗാരം എന്നാനും കൂടിയുണ്ടെന്നു് ഒരു പ്രത്യുഖ്യപാഠം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ യുവതിയുടെ പോകൾ.

പണികൾ—മലപ്പിളമാരുടെ ലഹരിയുള്ള ഇക്കാലത്തു് തനിച്ചു പുരാസ്ത്രവൈദികതയാണോ?

യുവതി—കൊച്ചിയാൻ പണിക്കരുടെ അള്ളുന്നബാധം കൊണ്ടു് മലപ്പിളമാരുടെ മുഴു് ദിവസാധം രബിച്ചു എന്നു് അമ്മാമൻ പറയാവണെ്, എന്നാലും ഏവന്റെ സഹായത്തിനു് ഒരവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. എൻ്റെ കയ്യിനേലുണ്ടായിരുന്ന മേരിരു കളത്തിൽ പോകി. താതു മുനിചയക്കപ്പുന്നായി തുയാളേ തുവിടെ വിത്തി സസ്യങ്ങൾ മുഹായി വിട്ടിലെത്തിക്കളെയാമെന്ന വിചാരിച്ചു് കുറഞ്ഞു കുറച്ചുട്ടുതാണു്.

പണികൾ—പണിക്കരുടെ അള്ളുന്നബാധാത്തു മാത്രം ആധാരമാക്കി തനിച്ചുപോകുന്നതു് നന്നാലു്. തൊന്തംകൂടുടെ വരം, ഞംൻ നടക്കാനിന്നിയുണ്ടു്.

യുവതി—വേറു കാഞ്ഞുവരും പുരപ്പുട്ടിട്ടിള്ളതെപ്പുകിൽ, സന്ദേഹമില്ല.

രണ്ടുപേരും കൂറ ദിരം നടന്നു. പണികൾ യുവതി കേടു കണ്ണാമെന്നു് ഉദ്ദേശമില്ലാതെ താഴെ പറയുന്ന ഫ്രോകം പത്രക്കു ചൊല്ലി.

കട്ടിരാമദ്ദുണികൾ

“കട്ടിലമസിതമേലുള്ള റയമാഡാഗ്രാജം

ചൊക്കരമധിക്കെൽമം ലംബവമനം വഹന്തി

പരിലഘവത്തി പത്രാത്തടാഗകാന്ത്രാപാ ശൈഞ്ഞം

നഹി മുളമുള്ളിക്കായാഡി കട്ടാവി മംഡൽഡേഡി.”

യുവതി—മഴമംഗലത്തിന്റെ ഭാഗം വായിച്ചീട്ടിടം;

ഇല്ലോ?

പണ്ണികൾ—(ആക്കുങ്ങുതെതാടക്കുടി) എന്നോ?

യുവതി—എന്താണിതു അക്കുങ്ങുപ്പുടാനാളുതോ? അതു
സ്രീകർക്കു വായിച്ചുകൂടാ എന്നാണോ?

പണ്ണികൾ—വായിച്ചുകൂടാ എന്നാലു. വായിച്ചിരിക്കു
എന്നു വിചാരിച്ചില്ല.

യുവതി—അതു അക്കുങ്ങുതെ കരറം.

പണ്ണികൾ—ഞാനാനാൻ ചോദിക്കൊടു? പക്ഷ്യാത മര
വടി പറയണം.

യുവതി—എന്നില്ലോ നിത്യാദിശ്രദ്ധതാജാണകിൽ പറയണം.

പണ്ണികൾ—ഒവതി എന്നും ഭാംഗംകിരിക്കാമോ?

യുവതി—(ദൃശ്യിജ്ഞപദ്ധതാടക്കുടി പിന്താരിഞ്ഞു) എന്നോ?

പണ്ണികൾ—പക്ഷ്യാതതോ, എന്നും ഞാൻ ഇന്നുതന്നെ പ
ംശതിന്റേ?

യുവതി—പക്ഷ്യകയല്ലോ, അംഗാജി ബുലിഭേദത്തിന്റെ
വക്ഷശാമുഖം എന്നും ഉണ്ടാക്കിയുണ്ടാണോ.

പണ്ണികൾ—ഈതാനാമ്പു, എന്താണിന്തിരാ തോ
നന്നിയോ?

യുവതി—കന്നാംതോ ഞാൻ അന്താൻറെ ഭാംഗയില്ലെന്നു
അംഗങ്ങളിനെ നിത്യയിച്ചു?

പണ്ണികൾ—സൗംഗാരക്കൈളരിയിൽ കച്ചാകട്ടിച്ചുജാറിട്ടി
ബുക്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചീട്ടിലും പരിപ്രയതനാൽ അന്താമ്പോ

തമായ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ തിരിച്ചറിയാൻ കിട്ടണ്ട്.

യുവതി—അതു പോകുട്ട. ഇതിനാഴിയു കണ്ണിട്ടില്ലെന്തു ഒരു സ്രീധോർ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചുതോടു്

പണികൾ—ഉണ്ടുന്നത് കൈന്തല്ലയുമായിട്ടു് വളരെനാളു തെരു പരിചയംകൊണ്ടല്ലോ—

യുവതി—കാണോ! പുരാണനായികാനായക്കമാരുടെ അ ടവു് എടുക്കുകയാണോ? ഒരു സ്രീധോർ ഇംവക തുല്യാചന ചെയ്യുന്ന നടബടി എവിന്ദേഹാണോ?

പണികൾ—തൊന്തോ അന്തേപ്പശിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. പക്ഷേ അതാണു് മുക്തത്തുജ്ഞനസരണമായിട്ടുള്ള വഴി എന്ന തോന്ന നാണ്ടോ.

യുവതി—ഈ ദിനങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ നടപ്പില്ല. കാരണം വിഘാൻ തയ്യിൽ തുല്യാചിച്ചു് നിന്തുയിക്കുകയാണു് പതിവോ?

പണികൾ—ഓതിനാ സുഖം മതിചാക്കുമോ?

യുവതി—അതിനേ സുഖം ഉത്തരവുള്ളതും. പുരുഷന്മാരുടെ ഗുണാളംങ്ങളുടുരി ചിന്തിപ്പാൻ സാധ്യമുണ്ടിക്കൊണ്ട് സാധിക്കുമോ?

സംഭാഷണം ഈ പതനത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ന മുടുക്കുന്നതും തുല്യാചനാർ പാടത്തിനീറ നടക്കളും ഒരു ചെറിയ തോടിന്നടുത്തതി. താവിനട വഴിച്ചിൽത്തോന്നു ഒരു മാസ്തി ഉള്ളട്ടി നിൽക്കുന്നു. മുമ്പിൽ നടന്നകൊണ്ടിരുന്ന യുവതി ‘കുട്ടിമാറി നിൽക്കു’ എന്ന പറഞ്ഞു. “വേണ്ണകിൽ മാറിപ്പുംകൊണ്ട്” എന്നു. കുട്ടി സംഭാഷണം പറഞ്ഞു. അപ്പോഴുക്കം പണികൾ അ കൂത്തത്തി. ‘ഇസ്താംകട്ടിയോടു് വയി മാറാൻ പറേണ്ണ നായരി നീറ കൂത്തിരെ പിടിച്ചുടാ’ എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തു തോട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന പത്രപതിനമ്പു മാസ്തിളമാർ പാറാവോപ്പാളും പോവവ എഴുന്നോറു് അടുത്തുവന്നു. അപ്പോഴുക്കം പണികൾ

ക്രിസ്തീയ പണികൾ

യുവതിയുടെ മുമ്പിൽ കടന്നു. അതു മലപ്പിള്ളിലാർ മുഴവൻ പണിക്കു തുടങ്ങുന്ന സാംഗ്രാഹിക വാദിജ്ഞാലക്ഷ്യിൽ നിശ്ചയാസം പരിച്ച് എന്ന പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞതല്ലോ.

യുവതി—താവിട്ടന്നു കൊച്ചുക്കാരൻ പണിക്കരാണോ, അല്ലോ?

പണികൾ—അങ്ങേ; എന്തിനെന്ന നിയുക്തിചും?

യുവതി—ഈ നാട്ടുകാരേക്കാർ അടവിനു ഈണക്കവും ചൈകവേഗവും ഉണ്ട്.

ഞാൻ മുമ്പു ചോദിച്ച സാഹസരാത്രും പിൻവലിച്ചിരിക്കുന്നു.

യുവതി—അതിനു കാരണമെന്തോ? ഗ്രൂപ്പികൾ താബുലകളും കാക്കയാൽ അവാര തോന്തിയ മാതിരി കളിപ്പിക്കാമെന്നായിരിക്കും; അല്ലോ?

പണികൾ—എ! ഒരുക്കലത്തും അങ്ങിനെയല്ലോ. ഈ മലപ്പിള്ളിയുടെ സംഭവം കൊണ്ട് (തന്നെ ദിവസം മുപ്പുകാരം നോക്കണമും ഇതായ വെഹം ധമ്മംചരണം മാത്രമാണെന്നിലും) ലോകദൈപ്തിക്കാഡവതി എനിക്ക് കൊച്ചുട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ തുരിക്കേ ഇനി പുറ്റസ്ഥാത്രത്രുതെന്നും കൂടി സംസാരിക്കുന്നതു ധർമ്മംമാണോ.

യുവതി—പിൻവലിക്കേതു് എന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചാലോ?

പണികൾ—എന്നാൽ ഞാൻ മഹാഭാഗ്യവനായി.

അതു സമയത്തു് ഒരാൾ പിന്നാലെ ഓടിവന്നു. അതു് തന്റെ തുണിയും തുളാഞ്ചാനാനു് യുവതി പറഞ്ഞു. ഓടിവന്നവൻ പണിക്കുന്ന കാക്കൽ വിനു് “കൊച്ചുമാനന്ന വലിശു എന്നു മാനാ ക്രിയംവും തത്ത്വം മാനാത്തത്വം എന്നും ജീവനെന്നതും രക്ഷിച്ചു” എന്നു തൊണ്ട ഇടവിക്കാണു് പറഞ്ഞു.

പണികൾ—അതെന്നിനെയാണ് “ചുരുക്കി”

ചന്ത—വലിയ ഏമാനെൻ്റെ ഒരു മരകളിലേ ഇത്? ഇതിനെ മാറ്റിമാർ തൊട്ടപോയാൽ നാൻ മുന്നു പറഞ്ഞ രൂപക്കുവും പോയി.

പണികൾ—ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് കരമകളെന്നാണോ എന്ന്
യുന്നതും

ചാള—പിന്ന അല്ലാതെ.

പണിക്കരുടെ മുത്തനാമനായ കൊല്ലപ്പറ്റ് കേളപ്പൻ നമ്പും ഒരു ദിവസം എക്കാൻമാറിയായ അർദ്ധവിക്രമി ഓന്ന് സുക്കമാ രിഫേയരാബ് തോൻ വാഹനക്കാർക്ക് പരിചയരൂപത്തിൽ. ഒരു ഫ്ലംഗ്സമ്പത്തിയാക്കാണ് കൗൺസില്യൂനിയാഡിംഗ് അർദ്ധവിക്രമി യെ സകലക്കും വളരുന്നതാണ്. പതിനഞ്ചു വയസ്സു തുലിച്ചുള്ള ഏകില്ലം ദേഹത്തിനെന്ന് ഘുഞ്ജ്യുക്കാണ് ഒന്നാം രണ്ടാം വയസ്സുള്ള കുട്ടിത്തിനെന്നും അവസ്ഥ ക്ഷേമിക്കുന്നതാണ്. കാലത്തിനെന്നായും വർദ്ധത്തിനെന്നായും അവസ്ഥ ക്ഷേമിക്കുന്നതു വിശ്വാസവും ശ്രമപതിചയവും സിംഗിൾസീഡില്ല കോൺ സാധാരണ വടക്കൻ രൂപീകരണ കിട്ടിയാൽ കൂസുക്കുടാതെ യും ദേഹം കാശാസ്ഥിയും കുടാതേയും സംസാരിച്ചുണ്ട് നമ്മുടെ യും വതിക്കുന്നിയാം. മാറ്റുള്ളൂമായി കിന്നുള്ള ബാധയേൽക്കാണ്ടിരിപ്പുണ്ട് നല്ല അല്ലെങ്കിലും മുത്തനാമനെന്ന് പഴയ ഒരു നിശ്ചന്ത്യയും ചുവരിക്കുന്നതാണ് സഹായത്തിനുകൊടു. അന്നവയിൽ വിവസ്ഥാ

കിട്ടു യാതൊരു ഉല്പ്പവും ഇള്ളംതീരുന്നതിനാലും യേതിരം ദണ്ഡി എടുക്കേണ്ണമെന്നാജു ഭാർഗ്ഗവിക്കുട്ടിയുടെ കറികമായ വിർദ്ധുസ്ഥിരത്തോടു തുല്യമാണു ചുറ്റു തു മുവതിരെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞത്. വീട്ടിൽ ചെന്നു വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗ്രാമനാട്ടം മറരജുവക്കം പ സനിക്കേടു മേൽ എത്തുന്നില്ലാത്ത സഞ്ചാരമായി. “നീ കണക്കിലുണ്ടും. കന്നതുവെച്ചു വിളക്കങ്ങളോലെ തെളിയും” എന്നും ഒക്കരണ്ടും തലയിൽവെച്ചും ഗ്രാമനാട്ടം കൊടുത്ത അംഗ ശ്രദ്ധവും എററും പണികൾ മടങ്ങി.

— വിറേറ്റിവസംതനനു ഗ്രാമനാട്ടം ഒരു പഴയ സ്കൂളിനിന്നുംവാൻതരം പണികൾ സംബന്ധിച്ചിന്നു തുല്യോചന നടത്തി. തുല്യോചനിച്ചു മറവടി പറയാമെന്നു ഗ്രാമനാട്ടം പ റണ്ടു. ഉടനെ ഏററും ഗ്രാമമായി ഒരാഴൈ കൊച്ചിഞ്ഞെങ്കും അനേകവിള്ളിച്ചതിൽ പണികൾ തുലിജാത്രംകാണ്ടും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കാണ്ടും വളർത്തുന്ന നിലയിലാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി. തുലിജാത്രം മടങ്ങിവന ഉടനെ ഗ്രാമനാട്ടം സംബന്ധിയാം സ മഹിച്ചു മറവടിക്കൊടുത്തു. ഉടനെ സംബന്ധിപ്പും നടന്നു. ഗ്രാമ മഹിയൽ പ്രവേശിച്ചു ഉടനെ പണികൾ പറഞ്ഞതാവിതോ—“മുന്നുകളും പുലികളും ചൂരം നിന്നും തല്ലിയാൽ ഭേദം കായാതെ എന്നു ‘പിൻവലിക്കേഞ്ഞു തോൻ അപേക്ഷിച്ചാലോ, എന്നു ഒരു വാക്കുകൾ ഇം പതിനുണ്ടിവസമായിട്ടും പാട്ടുവരു കുഴ്ച്ചെപ്പുട്ടുത്തി.” ഇതിനാജു മറവടി—“ഈതു ബലജുജു തുളിജാത്ര സ്ഥിരി ഇഞ്ഞിനെയാണെങ്കിൽ അബ്യസ്ഥായ എഞ്ചിനു അശ്വസ്ഥ എന്നായിരിക്കം?”?

സംബന്ധം കഴഞ്ഞിട്ടു് തുരമാസം കഴിത്തു. പണിക്കേടു കുടതുനാട്ടു് വാസത്തിനു നിയുക്തിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടുകാലിപ്പത്തിൽ ഒന്നേമുകാൽ കൊല്ലുവും കഴിത്തു. താൻ എറരുച്ചപം കിട്ടുള്ള കാല്ലുക്കിനും ഇം സംബന്ധംകാണും വല്ല പ്രതിവ

നധിം ഉണ്ടാക്കുമോ എന്ന് പണികൾ ആലോച്ചിച്ചിട്ടേ ഇപ്പോൾ എന്നാൽ അക്കാദമിയിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു സംഭവം നടക്കുവാൻ ഇടയായി.

വടക്കൻ നമ്പുരിമാർ മുജപത്തിന്റെ വോയി ഒട്ടക്കു നേരാർ കോഴിക്കോട്ട് കുറി. സംഭാഷണമല്ലെന്തിൽ കൊച്ചിക്കാരൻ പണിക്കരിപ്പുറി സാമുരിപ്പുംകോട് പ്രഞ്ചിച്ചു പറവാൻ ഇടയായി. ഓക്കേതെന്നും നിങ്ങപറുവികളായ നമ്പുരിമാരോട് എന്നതകിലും പറഞ്ഞാൽ ഭോഷമില്ലെന്ന വിചാരിച്ചിട്ടും തന്ത്രം അവർ പിന്നെ കടത്തനാട്ടുവന്നും തന്നുരാനമായി വെടിപറയുന്നും അവിപ്പുൽമലാത്തപ്പുരി യഥാത്മാം ആലോച്ചിക്കാതെ ആ വിവരം പ്രസ്താവിച്ചു. നംപുതിരിലാരപ്പിരിച്ചുയെല്ലാം അതാഴം അതുകൊണ്ടു ഭൂമായി തന്നുരാൻ തന്നുകൊണ്ടു മൈഡുകൾക്കുംസമന്നെല്ലാം പട്ടാളത്തലവജനങ്ങളും വിളിച്ചുവരുത്തി പണിക്കരിക്കുവാൻ വിവരം പറക്കും ചൊവിക്കു ചൊബിയും ദിയാത ആയാളും അതുകൊണ്ടു തല തിരുമ്പുന്നുകെ റാജരാജേശ്വരമെന്നും അതാഴം കല്പിക്കുയും ചെയ്തു. കല്പനപ്രകാരം നടത്തുവാനായി അവർ രണ്ടുപേരും വുരുപ്പുട്ട്. പട്ടികവെല്ലത്തിലുപ്പോൾ യുവരാജംവിനെന്നും രാജാനും കണക്ക്. തിട്ടക്കാപ്പുട്ട് പോകുന്നതും എന്നോട്ടുണ്ടാണെന്നും ചൊദ്ദിച്ചുപ്പോൾ അവർ, അദ്ദേഹത്തോട് ഉള്ള വിവരം പാശ്ചത്യം. പണിക്കരം മുഴുവൻ എല്ലാം അല്ലെങ്കിൽ നടത്തിട്ടുള്ളതിനു വുരുമെന്നുള്ള സമയങ്ങളിൽക്കൂല്ലും, പണിക്കരം തന്നുരാനം ഒന്നമിച്ചുപാലവിധമായ ഗ്രന്ഥപരിചയം ചെയ്യാം ഉണ്ട്. മുഴുവൻ കുറിനവത്തിലും കേടുപ്പോൾ തന്നുരാൻ ഇടി വച്ചുകൊണ്ടുതിരി നിന്നും. അപ്പും ആലോച്ചിച്ചുതിനശേഷം “നിങ്ങൾ ഇവിടെന്ന

നേര വിസ്തീർണ്ണ. സാം ഉടനെ തിരുമ്പിൽ പോയി വരും. ഏ നിശ്ചേ പോകാവു” എന്നു് കുപ്പിച്ചു ഉടനെ തിരുമ്പിൽചെച്ച നേര വിചാരമശാഖയും ശ്രോധാക്കാണ്ട് തിക്കെപ്പോലെ ആ ലിക്കേന കള്ളുകളോടുകൂട്ടായും ഇതിക്കേന വലിയതനുരാൻറെ മുകാകൾ വിഞ്ഞു കാൽപിടിച്ചു കൊണ്ടു് ഇന്തിനെ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു് ഒരുത്രാപത്രതു് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു, ജേഹഷ്യൻ എന്ന രക്ഷിക്കണം.” ഇന്നതാണെന്നും സ്വപ്നപ്പേച്ചി വിചാരിക്കാൻ കഴിയാതെ തന്നുരാൻ ‘എന്നാണു് പറയു’ എന്നു് ശാന്തനായി കല്പിച്ചു.

യുവരംജാവു്—രക്ഷിക്കാമെന്നു് പ്രീറാത്ര തോൻ പറയും.

രാത്രിററ സഹോദരവാസല്പ്രതാലും കാൽമരിവാനു ഇ പരിഗ്രമസമിത്രമായ ഉൽക്കൈന്നായാലും വനീക്രതനായ തന്നുരാൻ “സാധിക്കാവുന്ന എന്നു കാൽമാഡാലും സാധിപ്പിക്കണം. ഫോകമലയാർക്കാവിൽഭഗവതിയാണു് ഇതിനു വൃത്രാസമില്ലു്” എന്നു് കല്പിച്ചു. എല്ലയതനുരാൻ ഉടനെ എഴുന്നേറ്റു് “പണിക്കരെരക്കാല്ലുവാൻ കൊട്ടതിട്ടുള്ള കല്പന ഉടനെ പിൻവ ലിക്കേനമന്നാണു് അപേക്ഷ” എന്നു പറഞ്ഞു. തുടിളക്കിക്കെട്ടിൽക്കൂട്ടം കാതിയതുപോലെ വലിയതനുരാൻ പിടഞ്ഞെഴു നേറ്റു് “എന്നാണു് സാമുരിയുടെ കീഴിൽ പോരകാമെന്നു ണ്ണോ അനിയൻ വിചാരിക്കുന്നതു്” എന്നു് ശൗരവത്തോടുകൂടി കിശ്ചാദിച്ചു.

എല്ലയതനുരാൻ—അണിനൊന്നാണു് യോഗമകിൽ കൂടാതെ കഴിയില്ലാല്ലോ. ഇതും യോഗ്യനായ ഒരു യുവാവിനെ ഘലിക്കിച്ചു നമ്മുടെ രാജുലക്ഷ്മിയെ ദ്രശ്യാദിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും ഫലമില്ല. ഉടനെ ഒരു കല്പന എഴുതിവാങ്ങി യുവരംജാവു ചുറ്റപ്പെട്ടു. “ഇന്ന രാത്രി ഇട അനവാദിച്ചിരിക്കുന്നു. നാജൈ കണലപത്തു് എന്നും നാട്ടിൽ കാണാതിരിക്കത്തക്കവന്നും ശട്ടം

ചെയ്യണ്ട്” എന്ന് മഹാരാജാവ് കല്പിച്ചുവിന്നു തന്ത്രിന്റെ തത്ത്വിക്കണക്കാളിലും എന്ന സമർപ്പിച്ചു യുവരാജാവു പുറത്തിരിഞ്ഞി തന്ത്രിക്കുന്നരായിട്ടുടർന്നു കാത്തുവിൽക്കുന്ന ഇത്വങ്ങം കല്പി ന കാണിച്ചുവരുകയുണ്ട്. പണിക്കരു കോവിലക്കുളിലേക്കാക്കു ടെ അച്ചുവിട്ടിലേക്കാവെട്ടു കടപ്പൂർണ്ണൻ തന്നവദിച്ചുകൂടാ എന്നും, തന്റെ രാത്രിയിൽതെന്ന നാട്ടവിട്ടു പോങ്ങാൻവാൻ എല്ലിങ്കേ ബന്ധതാണെന്നും ആജന്താപിച്ചു യുവരാജാവു ഒരു ദിനം വർ രണ്ടുപേരും ആവശ്യമില്ലെ ചട്ടംകുട്ടകയും ചെയ്യു.

അവർ പോയ ഉടനെ ഇംഗ്ലീഷ് ദിനം ധരിക്കാതെ പണികൾ പതിവുപ്പുകാരം അതൊഴിം ഉണ്ടെങ്കിച്ചു വലിയ തന്ത്രിക്കുന്നക്കാണ്യായി പട്ടിക്കുന്നു. കാവൽനിന്മിക്കുന്നവർ ഉണ്ടായ വിവരം മുഴവൻ പഠിപ്പുകേൾപ്പുചെയ്യു. “അണിപ്പനയാ സൗകര്യിൽ അവിടെപ്പോയി ധാതുപരിശോധനയും ഇപ്പോൾതൊന്ന് നടന്നുകൂടായാം” എന്ന പണികൾ കൂസൽക്കൂടാതെ പറഞ്ഞു.

കാവൽക്കാരൻ—അവിടെച്ചുന്നാൽ കയറാതിരിപ്പും നം ബലമായി പ്രവേശിപ്പുന്ന ശുമിച്ചാൽ കാച്ചിക്കൈവാനമായി 10—12—ഒരു കാത്തനില്ലാണ്.

പണികൾ—പത്രം പത്രം പേര് കാച്ചിയാൽ കായാ നാണ്യാ തോൻ കൊ രണ്ടു കൊല്ലും മെന്നെങ്കുട്ടതോ.

കാവൽ—അവിടെ ഇനി ചെല്ലുന്നതും ഇന്നനാടനും സമത്വമില്ലാതെ.

പണികൾ—എന്നാൽ വേണ്ടാം. പ്രിയേ! ഇനി സംഗ തിയുണ്ടുകിൽ നിന്നേറ മുഖംകാണും. നമ്മുടെ യോഗവും വിയോ ഗവും ഒരപോലെ ധാരാളിക്കുണ്ടായി; തൊന്തിനു പോകുന്നു.”

ഇതും പറഞ്ഞു പണികൾ ആവശ്യിക്കുന്നു പുറപ്പെട്ടു. പിറോഡിവസം കോമിക്കേഴ്ചവന്ന വിവരങ്ങളും പരഞ്ഞ ദ്രോം യുവരാജാവിന്നു ജീവകാരണ്യാന്തരഫുംറി സാന്തരിപ്പും

എ പ്രംബികയും ജീവനോട്ടുട്ടി തിരിച്ചെത്തിയത് ഭഗവതി
ഡൈ കാഞ്ഞും കാണാശാശനം പ്രബുലഹായി വാദികയും
ചെയ്തു.

പണികൾ കഠിനമാണോ കടത്താട്ടേനിനാ പോന്നത്
എന്ന ധാരകക്കാർ രാഷ്ട്രക്കേണ്ട. അത്യാളോട്ടുട്ടി ജയലക്ഷ്മിയും
പോന്നിരുന്നു. പണികൾ വന്നതുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എ
നംകൊണ്ടുനാഡോല തുണ്ടിനും കോഴിക്കോടൻ തട്ട് താഴുക
യും കടത്താട്ടുകൾ തട്ട് പൊതുകയും ചെയ്തു. അനാഥതൽ ക
ടത്താട്ടുകാക്ക് ഒരു യുദ്ധത്തിലും ജയിഥണായില്ല. കുറയായ
പ്രോം അവർ കേരിപ്പിടിപ്പാൻ എൻപ്രകാതൊരുവായി. ഇന്തി
നെ കൊംപ്പും പത്രപതിനാട്ട് കഴിത്തു്. അപ്പുംക്കും കടത്താട്ടു
ടട്ട് വലിയ തന്ത്രാൻ തീരപ്പുട്ടു്. ഉദാരശീലനായ നമ്മുടെ യുവ
രാജാവു് മഹാരാജാവായി.

കെ.ദിവസം പണികൾ സാമൂര്ത്ത്യാട്ടിനോട് താഴക്കാണും
പ്രകാരം ഉണ്ടാത്തിച്ചു. “സഹാദരംരാജുഞ്ഞളായ കോഴിക്കോടം
കടത്താട്ടം തമിൽ ഇനിയും വിരോധനിലയിൽ അനുബന്ധത്തിച്ചു്
അരുംനാരവും ധനനാരവും മനസ്സുമധ്യാനമില്ലായ്ക്കും വരുത്തിക്കൂ
ടീടു് അവലുമില്ല. ഇവിടെത്തെപ്പോലെതന്നെ വിശ്വാസം
നായ ഒരു മഹാപുരുഷനോ ഇട്ടോം കടത്താട്ട് രാജസഹാ
നത്തെ അലക്കരിക്കുന്നതു്: അടിയന്തര കല്പിച്ചയക്കന്നതായാൽ
സന്ധിപത്രം ഏഴത്തിച്ചു് അവിടെത്തെ ചുപ്പവാങ്ങി വിടക്കാളം”.

സാമൂര്ത്ത്യിലും ഒരു വിസമ്മതമില്ല; എങ്കിലും വും
കാലിയുള്ളവരോട്ടുട്ടി കനാലോചിച്ചുകളായം.

സാമൂര്ത്ത്യിലും—ഉടനെ വുംക്കി നാലു കൂടുവാഴ്ചക്കാഡര
യും വരുത്തി ചോദിച്ചതിൽ അവക്ക് പുണ്ണംസമ്മതമാണെന്നും
പറഞ്ഞു. പിറുററിവസംതനെ കുട്ടിരാമപ്പൻ കെരള ര
ണ്ടാമത്തെ കടത്താട്ടയാറു ആരംഭിച്ചു.

“ശാതോദരിചട്ടലച്ചാരകകടക്കപ്പതെ—

പാഞ്ചയവാൻ പ്രവിചരിക്ക പ്രിയസാഹണ്ണാണസു”

എന്ന് ഭീമനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു പണ്ണിക്കേം യോജിക്കം. ഫീനന്തനാൽ, പുരാപ്പുട്ടതുള്ള പണ്ണിക്കേം തന്നെ പ്രാണപ്രിയയെപ്പറ്റിയഴു സൃംഗാരയല്ലാതെ മരിബാനമില്ലാതായി. ഹോകവചിക്കു ദ്രഘ്യടമായ ഒരു കടത്തുണ്ട്. കടവിൽചേഡാനപ്പോൾ കടത്തുവണ്ണി മരകരയിലായിരുന്നു. ഉടാന തന്നെ വട്ടമരീയ പരിചയിൽ കയറി ഉറമി(വാർ)കൊണ്ട് തുച്ഛത്തുനിഷ്ടപ്രയാസം അക്കരപറി. ഈ പോകിനൊന്തു തകസ്മാക്കുന്നതുനാട്ടു കോവിലകത്തിനും പടിക്കൽ ചെന്നപ്പോഴേ ഉണ്ടായുള്ള. അവിടെ മല്ലനാരായ 12-പേര് കാവൽക്കു നില്പുന്നുണ്ടുണ്ടു. കോഴിക്കോട്ടനിന്നാണ് വരുന്നതു എന്ന പറഞ്ഞ ദ്രോം കടത്തിപ്പിടിച്ചാൻ കല്പനയില്ലെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ഒരാൾ വനിച്ചുള്ള വിവരം ഉണ്ടത്തിക്കേണ്ണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതിനാം കല്പനയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു.

പണ്ണിക്കർ—എന്നാൽ ഞാൻ കടക്കം.

കാവൽക്കാർ—അതു എഴുപ്പുമല്ല.

പണ്ണിക്കർ അതു കേടുതായി നടിക്കാതെ കടന്നു. കാവൽക്കാർ ഒന്നായി ഏതിൽക്കു അടിത്തുടങ്ങി. പണ്ണിക്കർ തന്നെം പരിചക്കാണ്ട് തടവും തുടങ്ങി. പണ്ണിക്കാരു അ പരിചയിൽ നിന്ന് പുരത്തുകാണാതായി. തല്ലി കൈകതരിക്കുന്നതല്ലാതെ യാതൊഴു ഫലവുമില്ലെന്നുകണ്ട് കാവൽക്കാർ വിഷചിച്ചു. പണ്ണിക്കർ ചുണ്ടുവമ്പാണി പ്രയോഗിച്ചു് കരവൽക്കാരിൽ ഓരോളുത്തു രേഖായി വീഴ്ത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതു് സണ്ടുക്കാണ്ട് ഉണ്ടാരാജാവും യുവരാജാവാണോ എന്ന സംശയംനോന്നു സുക്ഷമാരാനായ ഒരു യുവരാജും കോവിലകത്തിനും വരാന്തയിൽ നിന്നിരുന്നു. ‘താൻ തന്ന ചെല്ലു’ എന്ന് മഹാരാജാവു് പക്കി കല്പിച്ചപ്പോഴുണ്ടം

കൂട്ടിരാമപ്പുണികൾ

യുവാവ് ഇരുമിയും പരിചയും എടുത്തു ഓടിക്കിശിശ്രൂ. 12-ാമ തന്ത ത്രാർ വീണതോടക്കുടി യുവാവ് പണിക്കരോട് എറിർ അടവുത്തുന്നു. ഒരുംഗിക്കന്നരം ആവർ തമിലുണ്ടായ യുലം വ ഉണ്ടര രസാവഹമായിരുന്നു. കാണികളായോ വളരെ ജനങ്ങൾക്കു ടി. ഒരു ക്രാൽമഹയാ ജയമൊ റേഖ പേക്കുമെല്ലു.

പണികൾ—നല്ലോട തയ്യാണല്ലോ എന്ന് വിചാരി ചീഴ്ചുള്ള ഭാക്ഷിണ്ണുമാൻ.

യുവാവു്—എന്നും അശ്വനാക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രായദിഷ്ട ഒരാളാണന്ന ഭാക്ഷിണ്ണും എനിക്കുള്ളണ്ട്.

“ഞാനനാൽ ബാലനാൾക്കത്തന്നാകില്ലം
മാനിയാമന്നട തന്തനയോഡേ എന്നീ”

എന്നില്ലോ?

പണികൾ—അതരാണു കൂട്ടിയുടെ താതൻാ?

യുവാവു്—അതറിഞ്ഞിട്ടു് ഇരുപ്പാടുത്തെ കാഞ്ഞത്തിനു വ വിധ ആവശ്യമാനമില്ലാല്ലോ.

പണികൾ—അതില്ല; ഇതു വളരെ പ്രശ്നാഗണാമത്ത്യം കാണിക്കുന്ന കൂട്ടിത്തൊന്നു സമാതിക്കുന്ന അദ്ദേഹം കൂട്ടിയേ കാരി സമർപ്പണാണന്നും. അഞ്ചിനെയുള്ള അദ്ദേഹം അതരാ കണനാറിഞ്ഞാൽ-കൊള്ളാമെന്നുള്ള മോഹമാണും.

യുവാവു്—എന്നാൽ കേടുവരുളി. ‘പുക്കോട് കൂട്ടിരാമപ്പുണികൾ,

പണികൾ ഉടഞ്ഞ വാളം പരിചയും താഴെത്തിട്ടു് ‘എ കുറം മക്കൻ! എന്നു വളരെനരം പിടിച്ചുകൂട്ട. നിന്നോന്തു മ സ്ഥിച്ചിട്ടുള്ള ക്ഷേണം, ഇതിനമുമ്പു് ഒരിക്കലും തന്നെവില്ലാൻ യോഗജുണ്ടാക്കാത്താണു നിന്നും കോമളതന്നെല്ലാംകുണ്ടത നെ മാറ്റു’’ എന്ന പറഞ്ഞു അടക്കതു ചെന്ന. ‘അശ്വം അശ്വം’ എന്ന പാറഞ്ഞ യുവാവു് പണിക്കരുടെ കഴുതാറിൽ

കൈക്കിപ്പിടിച്ച കരണ്ടുടരി. യുദ്ധത്തിന്റെശാസ്ത്രവിഹസ്ത്⁹ അവരുടെ വിത്രചതുരസ്സും വിവരം ഉണ്ടിച്ച് “ഇതൊരു പുതിയമാതിരി യുദ്ധമായിരിക്കും. ഞാൻ അ ക്രിയയാളിക്കാണുണ്ട്” എന്ന പറഞ്ഞു മഹാരാജാവും പടിശ്ശലെ ക്ലേഴ്സാളി.

പണികൾ—മകൻ! എന്നാട്ടുടി അവിടുന്തു തു കണക്കൽ നമസ്സറിക്കാം. അവിടുന്ന രാജുഗ്രൂപ്പേക്കാരി എന്നർ പ്രാണവെ സ്ഥാപിച്ചതുകാണോ നിനക്ക് എന്ന ഇപ്പോൾ കാണാറായത്.

രണ്ടുപേരുംകൂടി മഹാരാജാവിരുന്നു ഒക്കാക്കൽ നമസ്സ തിച്ച്. കണ്ണിൽനിന്നും ധരിയായി ഒരുക്കാനുവീഡിക്കാണോ രണ്ടുപേരും ദൃഢമായുണ്ടുനു ചെയ്തു.

മഹാരാജാവു—പണികൾ! നടക്ക പിന്നീട് കാണാം. ആജുഖുണ്ടിരി സിഭാന്തംനിമിത്തം സത്യപാശവാദയായതിനാൽ ഒങ്ങവിധത്തിലും വന്നത്തുനാനരിയിപ്പാനോ അനേച്ചിപ്പാനോ പോലും സ്വാധികാരതെ വന്ന തു സാധ്യമുന്നീരെ മക്കന്നുകൂട്ടുടി പ്പോലെ ഉടാന സമാധാനിപ്പിച്ചു. നുട്ടിവല്ലങ്ങാനും—?

പണികൾ—കളിക്കാതോ, ശക്കിക്കത്തെന അരുതോ, പരമസക്കമലാണോ.

മഹാ—അങ്ങിനെ ഉണ്ടാവിപ്പുനോ എനിക്കുതെന്നു അംഗിയാം. വേഗം പോക,

ഉടൻതന്തനെ അച്ചുനോട്ടുടി മകൻ അമു താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു ദോഡി. ഗ്രാമാട്ടം മറവള്ള പഴക്കാരും മരിച്ചപോയിരിക്കുന്ന എന്നും, താനും അമുയും മാത്രമേ ഈ പ്രോഡി തു വീടിലുള്ള എന്നും, മനോത്തെ വലിയ തന്ത്രങ്ങൾ തീവ്യപ്പെട്ടുകാണോ അച്ചുന്ന ഒരു സമയം വരുമെന്നും അമു അതു ശിച്ച പറയാതെന്നും മകൻ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. വീടിൽ

കുട്ടിരാമപ്പുണ്ണികൾ

‘ചെന്ന ഉടരു മകൻ താമയുടെ രഞ്ജകൾ ചേന്ന’ ‘അംഗമ
അംഗൻ വന്ന’ എന്ന പറഞ്ഞു.

അമു—എവിടെ?

മകൻ—പുരത്തു കോലായിൽ ഇരിക്കുന്നു.

അമു—ചെറിയമയിൽ നിനക്ക് എത്ര സഹോദരങ്ങ
ങം, സഹോദരികളിം ഉണ്ടെന്ന ചേരാറില്ലോ. അതിനെല്ലാത്ത
എന്നിക്കു കണ്ടുട്ടു.

മകൻ—അമേ! മിണ്ടിപ്പോക്കത്തെ. തിരുമന്ത്രം കൊണ്ട്
ഇതിനെപ്പറ്റി അല്ലോ സൗചിപ്പിച്ചപ്പോൾ അംഗൻ അവക്കു
ദേശം തൊൻതനെ വല്ലാതായി.

അമു—എന്നാൽ തൊൻ പുരത്തജ്ഞ വരം. ‘വേണ്ടാ,
തൊൻ ശ്രദ്ധത്തോടെ വരുന്ന’ എന്ന പറഞ്ഞു. പണ്ണികൾ അ
ക്രതുകടന്നു. പണ്ണികൾ അദ്ദോൾ കണ്ണൽ എംബതാൽ തുച്ഛ
മണം! തേച്ചുകളിക്കാതെ ജടപിടിച്ച തലമട്ടി നെരക്കയിൽ വ
ചിയ തേൻകൂട്ടപോലെ കെട്ടിവച്ചു അതിനേൽക്കു ആദ്രാക്ഷമാല
കെട്ടി കഴുതിൽ പലവിധാലകൾ അണിഞ്ഞു കാവിവസ്ത്രം ഉ
ട്ടത്തു കാവിവസ്ത്രംകാണ്ടു എത്താസ്ത്രിച്ചു ധാരാളം ഭൂംഡിച്ച
തെ പീംതു ഒരു ശ്രദ്ധനു ആദ്രാക്ഷമാല എടുത്തു അവിക്കുന്ന ഒ
രു യോഗിനിയേഹാണു കണ്ണൽ.

പണ്ണികൾ—ഇനി ഈ സന്ന്യാസവുത്തി നിത്തിവെ
ക്കാണുമോ?

അമു—ഈവനെ പ്രസവിച്ചുകാലത്തും റിണ്ടാരിനാളിക
ഇലം ഒഴിച്ചു അനുഭവത്തു ഇന്നവരെ എന്നും സപ്പിയായി
രാനവത്തിച്ചു ഇവരെ തീനര വിട്ടുകളിയുവാൻ ശ്രദ്ധാസമാണു.
ഇനി എന്ന വിട്ടുപോവിപ്പേണ്ണു വിനുയെമുണ്ടക്കിൽ കരെക്കാ
ലാത്രം കു നിത്തിവെക്കാം.

റാണ്ണികൾ—അണ്ണിനെയായാലും മതി. പിണ്ണ നമ്മകൾ

രണ്ടാംക്രാം കുടി അവളെ അംഗീകരിക്കാം.

അപ്പുനും മകനും വലിയതമുരാനനക്കാമാനായി കോ
വിലക്കേജേക്കും ധാരാളം ഏറ്റവും താഴെ രണ്ട് ഭാസിമാരുളും
വിളിച്ചു തേച്ചുകളിപ്പാനായി അഞ്ചു കൂളത്തിലേക്കും ചുറ്റാപ്പെട്ടു.
തമുരാനനക്കാം പണികൾ പല വത്തമാനങ്ങളിൽ കേൾപ്പെട്ടിര
ണും കേൾക്കുന്നും ചെയ്തിന്നശേഷം താൻ വനിട്ടിള്ളു കാഞ്ഞും തി
ങ്ങമനസ്സുണ്ടാക്കിച്ചു. “എനിക്കും എൻ്റെ കുടംബവന്നേക്കും പ
ണികൾ ഇതിലും വലുതായ ഒരു സഹായം ഈനി ചെയ്യാനി
ല്ല” എന്നായിരുന്ന മഹാരാജാവിന്റെ രഹവട്ടി. ഉടനെ പണി
കാർത്തനാ ഉടമ്പടി പത്രത്തിന്റെ രണ്ട് മുതി ഏഴുതിണ്ടാക്കി
രണ്ടിലും വലിയതമുരാനനക്കാം തുരേക്കു വിളയാട്ടിച്ചു
വാങ്ങി.

പണികൾ—ഈതു് താടിയൻതാനു കൊണ്ടുപോയി ഉ
ന്നമിടുക്കുണ്ടാതു് മഹാരാജിൽ തുരേകവീളജാടിച്ചു് കൊണ്ടു
വരും..

മഹാരാജാവു്—പണികൾ ഈനി ഇവിടംവിട്ടു് ഷോഖാൻ
പാടില്ല. തന്നെക്കാണ്ടിനുണ്ടാൽ കൊള്ളുമെന്നു മോഹി
ക്കുന്നവർ ഇവിടെപ്പുലജുണ്ട്. കാഞ്ഞുംഗം തന്റെ
മകനും കുടിച്ചേണ്ടായാൽ മതി. വിവരത്തിനു് സാമൂരികൾു് ഒരിഴി
ഞ്ഞും എഴുതിക്കുള്ളു.

പണികൾ—കല്ലുന്നോലേയാവാം.

ഉടമ്പടിപത്രവും ഏഴുത്തംകുണ്ടു് പിറേറ്റിവസം കാ
പത്രതു് തന്നെ ഷോകവാൻ എഴുപ്പംചെയ്യു പണികൾ വിണ്ടും ഭാ
ഞ്ഞാലുംതിലെത്തി. ഭാഞ്ഞുകൂളിക്കിണ്ടു് മടങ്ങിട്ടാക്കാമിരുന്നാല്ലു്.
“എന്നു കൂളി കഴിഞ്ഞില്ലേ” എന്നുചോദിച്ചുകുണ്ടു് പണികൾ
കൂളിന്നുവരക്കു ചെന്നു. ഭാസിമാർ രണ്ടുപേരും പേടിച്ചു് ഓടി ഒ
ളിച്ചു. “കഴിയുന്നതും കേടുകൂടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടതുംമെന്നു വിചാ

കുട്ടിരാമപുണികൾ

ଶ୍ରୀଅଁ ତଲନ୍ଦକିଶୋରକୁ ଯୁଦ୍ଧମହାଶ୍ରୀ” ଏଇବିଂ ଡାଙ୍କୁ ମହାବିପଦଶର୍ମ,

പണികൾ—അതു യൂലത്തിന് അടവും മരം നിങ്ങളെ പ്രസ്തര ഈ സാധ്യതാസിമാരാക്കണം എന്നൊക്കും ചോദി ചെന്ന ഒരു ക്ഷയം ദോഷിക്കളില്ലയാം.

ଭାଷ୍ୟ—ହୁତୁ ରାଜବିକଟ୍ଟୀ କର ଶୁଭମାସିତତୀରାମଙ୍କିଳା
ଏଗିକଣ୍ଠ ବଜେରାଲ୍ଲୁପାଥଂ ଚେଷ୍ଟୀଫିନ୍କିଲ୍ଲ ତଳାଡ଼ିରୁଦେଇ କରିଛୁମାସ
ତୁଳକୁଣ୍ଠ ମନ୍ତ୍ରତୁଳପରବାନ୍ତ ଏଗିକିଲ୍ଲ ରେଯାତ୍ତିଲିଲ୍ଲ.

കാർബൺ പണിക്കരണ മകനം കോഴിക്കോട്‌ചെന്ന് ഉടൻവി കുളിച്ചിട്ടും അനവധി സമ്മാനങ്ങളിൽ വാങ്ങി തിരിച്ചേ താണി. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും കടത്തനാട്ടുനിന്നും പണിക്കുകൾ നല്ല

അയ ഓരോ അട്ടത്തുണ്ട് കല്പിച്ചുകൊട്ടത്തു. കൊല്ലുടു് കുടംബു—
 ‘അഞ്ചും വിന്ന’ ദോയാള്ളു എന്നു ശക്തിച്ചിരുന്ന നിലമാറി. അ
 വിട പണിക്കരിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളായി മുതൽ മക്കന്തള്ളടക്കതെ
 രണ്ട് ദേവാന്മകട്ടികളിൽ രണ്ട് അമ്രാന്മകട്ടികളിൽ കളിച്ചുനടന്നതുടന്നി.
 മുതൽ മക്കന്നയ കൂൺഗൾന്നവും അതിവിവ്രാതനന്നയ അഞ്ചുണി
 യായിത്തിന്ന്. പണിക്കരിക്കുന്ന മക്കളുടെയും പലവിധങ്ങളായ
 അല്ലെങ്കണ്ണലൈക്കണ്ട റസിറ്റുന്നയി കടത്താട്ടു് വലിയ തന്ത്ര
 രാനം, കേടുരസിപ്പുന്നയി അന്നനെത സാമുതിരിപ്പുംടം അനവ
 ഡികാഡം ജീവിച്ചു.

ഭക്തിപാഠ കണ്ണതിക്കുപ്പുമേഖല ബി. എ.

തേവൻ

വിനിഷ്ടപന്നനദി തെന്തർ തീരമാ—
 ന്നിരിക്കുന്ന നല്ല നിലാക്കിൽ നെല്ലുകൾ
 വിളഞ്ഞിട്ടും, കരകം സുമേഖവിന്ന—
 പുനിക്കൈത്തുന്നതുപാലെ നുഭിൽക്കുന്നാം,

രണ്ടിലിത്രിക്കിലെഴുന്ന നെന്തിക്കും—
 സമലാത്താരോത്തായ ത്രസ്സരല്ല
 വരന്നുകത്തിച്ചുവിച്ചു വേണ്ടാരു—
 വിധം വിത്തുച്ചിത്തു വിത്തു വിത്തും.

വിത്തു വിത്താക ഒള്ളുവന്ന മേൽ
 വിളഞ്ഞി, വെള്ളപ്പേഡം മിഞ്ഞമായു്,

•

2

മനോജതരതാകരസീഴി മേരക്കികാ—
കരങ്ങൾ പോലെറ വിചിത്രതുപരയു്.

രഖ

ഇളച്ചു നൈപ്പൂനാ മുതിൻ നീലമായു്—
നിറം പകന്നിട്ടുണ്ണിയിൽ നിലയ്ക്കുടൻ
പരം പ്രകൃത്യാ സിതമാം വിയത്തിൽ നീ—
രദക്കതെർക്കുട്ടുമാഞ്ചാപ്പുമായു് ക്രമാർ.

രഖ

വളൻ നൈപ്പിൻ “കട”മെന്തുമജസാ
തെളിതെഴു കാണായു്; ഇടക്കുമനാം ദിജൻ,
സംഭാര്യും ഗർഭമണിന്തപോലെ, മുർ—
പ്രസാദമാന്നാശൈഖാടാത്തു മേവിനാൻ.

രഖ

ഇരജ്ജു നൈ “പ്ലീസ്”തുടങ്ങി; നെൽക്കുഷി—
സ്ഥലത്തു ചുറം മരവും മരങ്ങളിൽ,
വിഹംഗമശ്രൂണി വിഴുങ്ങുലിയേ
വെള്ളിക്ക കാട്ടംപടി, കെട്ടി കൂട്ടുകൾ.

രഖ

വളൻ ദിവൈപ്പാതമഹർജ്ജലമഹണാം
ധരിച്ചിതാ നൈപ്പുകളാം കുഞ്ഞംഗിമാർ,
ചെരക്കൈവാളംഹാ! “കരവാ”രവാളുതാം
പൊഴിച്ചിട്ടുന്ന ദിജിവാളുന്നാരിമാർ..

രഖ

പ്രത്യുഥമാക്കം പ്രസവഗ്രുമാമയം
കരജ്ജുവാൻ നൈൽക്കുശശാത്രിമാർക്കളേ
അംഗാഞ്ഞു വീത്രുന്നിതു ശീതളാളുത—
പ്ലൂരൽക്കണ്ണാലുംതമനമാങ്കരൻ.

പ്ലൂ

സന്ധുലിസന്ദായകമായിട്ടുന്നാരീ—
നിലപ്പതിൽ നീച്ചും നിയി കാത്തുകൊള്ളുവാൻ

ഭരഷ്യവിലാസം

സപ്താസനം തേവനനജതയാളുമെ
കൊട്ടതിരുന്നാനവനിസുരപ്പ്.

ഓ

പുലച്ചിരയംതിപ്പുലകൾ കൂഷിസമല—
അതിരുന്ന മാടം മംമാക്കി, യായതിൽ
വസിച്ചു, നിത്രും ഓള്ളക്കുത്രുനിശ്ചേഹ—
ടവന്നറ കാവൽപ്പണി ഹന്ത! വോക്കിനാൻ.

ഫു

കുഡൈരാംകം യജമാനനേറിവും
പിത്രുക്ക കാണി, ആവന്ദ്യോ ദിനന്ത്രുതി
കൊട്ടത്രു ഒന്നാല്ലോനര; പുഞ്ചയിൽ സദാ
കുട്ടത വേലക്കിരു കൂലിയാക്കാമോ?

ഫൂ

തണ്ണാത്ത കാറം മഴയും സഹിച്ചുകൊ—
ണ്ണരക്കമില്ലാത്തിയാനഹന്നിശം
കിടന്ന പാടത്രു പണിഞ്ഞിട്ടും പണി—
കിഞ്ഞേ കൊട്ടക്കേണ്ണങ്ങ കൂലിയതു നാം

ഫൂ

വള്ളം നിരത്തിട്ടുക, നാഡുഭാഗവും
വരയുറപ്പിക്കുക, കട്ട കുത്തുക,
വരുന കന്നാലിക്കുളേ വെളിക്കുടി—
ആറിക്കിഞ്ഞാടിക്കുക, പോച്ചുവെട്ടുക,

ഫൂ

ഇഞ്ഞാക്കൈയല്ലോ പണി തേവനോ; ആദരം
സഹായമായില്ലുഹവാസലോലഭാദാ
പുലച്ചി റിന്നാർബി; പുഞ്ചയഗ്രമം വയ്ക്കു—
സഹായതണ്ണു സഹപീകരിക്കേണ്ണോ?

ഫൂ

പതിക്ക സാഹ്യം പണിയിൽ കൊട്ടത്രു, തന്റെ
മതിക്ക സംത്രാളി വരുത്തി ദേൽക്കാശേൽ

സമിതിക്കു പ്രേരണപട്ടി വാണിതംഗനാം
തതിക്കു സഹാതുകയായും പുലച്ചിയാർക്ക്,

മുക്ക്

കുട്ടതു വേദപ്പാടു വരൻ തുടങ്ങിയാട
ഖിടക്കുംബാശങ്കു പുലച്ചിയാർപ്പാൽ
അടക്കത്തുനിന്നാർക്ക്; ഭൂമജ്ജംവി തബന്നുള്ളു
നടത്തിവന്നാംളും വർ വാസനാബ്ദലും.

മന്ത്ര

ഇവന്നു വിദ്യുവതിമാർ സുവം തിനം
നമ്മിക്കവേ; മംത്രപദ്ധതിക്കെത്തുവാൻ
പുലൻ കൂപ്പുർജ്ജിതവുണ്ടുവെവലവാൽ
പുലച്ചി കാണിച്ചാൽ പഞ്ചാംഗങ്ങളേ,

മന്ത്ര

പരസ്യരം പ്രേമമന്ത്രത്തമായും ഗ്രന്ഥിട്
ഭവിച്ചു, അരിദ്രുതാരമ്പീഡയേ
മംസാ, അലാക്കണ്ണിൽ മനഷ്യഭൂമിയം
യിട്ടെന്നാരാനുമാടഞ്ഞതു തന്നവർ.

മന്ത്ര

കരാധകാരം കിലാജനാ രംഗ്രി വ
നന്തരതു; കാരം മഴയും കുഞ്ഞറിയാശീ
ആട്ടമി; മാനത്തിവിശാള്ക്കുട്ടിട—
ക്കിളക്കി മിനിച്ചിത്തു കാലരാക്കണ്ണൻ

മന്ത്ര

പൈതൃതു പദ്മാനഭി; ദോരദോരമാ—
അഭിഭ്രതു പൊന്തിത്തിരമാലയജ്ജസാ
വിയതിംിൽ വിച്ഛനിടിതൻ പ്രതിസ്പന്നം
ക്കണക്കു ക്കുലത്തിലബിച്ചു ക്കുമ്മായും;

മന്ത്ര

പ്രചാണ്യവാതപ്രഹരത്തിനാൽ, അതി—
പ്രജരാഗ്രഹായും കുറ്റ കിടന്ന പദ്മയാർ,

ഇയൻ കോപിച്ചും പാമിനൊപ്പുമാ-
ജംചു ചീറിപ്പുതയേ വമിച്ചുതേ.

ര. 2

സംശ്ലംഘ്യോട്ടം പുലക്കൻ, തമോമയ-
സംത്രുപമായു് ലീകരമായ രാത്രിയിൽ
ഖണ്ണി മാടത്തിനകത്തുവച്ചതി-
ചീരനു തികാച്ചിയിരുന്ന കൈത്തുകാൻ,

ര. 3

പ്രവൃദ്ധമാമി പ്രക്തിപ്രകാപമാ-
പ്രിയദ്ദേശ്യോട്ടം നേരതിമക്കു പീഡയെ
വിനിഷ്ടു ചെയ്തില്ലെന്നു; തീയിലാലുമേ
ക്രാന്തത്തെന്നാൻ ചെയ്തില്ലതു യരുന്നുമോ?

ര. 4

പറഞ്ഞു തേവൻ ചില ചാട്ടവാഹ്യം, ഉമാ-
ക്കളുത്തില്ലത്സാഹാഹാഹാത്തു സാദരം,
ചീരിച്ചു കേട്ടാളതി, കജ്ജിടജ്ജു തി-
രയരിച്ചുകാണ്ണണ്ണിന്നെ വാണി മക്കയാർ,

ര. 5

പുരത്തെഴും വിപ്പുവമമതു ഓലാരക്കും,
അക്കത്തെഴും എസ്സമുത്തയരു ശാന്തമായു്!
പരസ്പരം തീരെ വിജയപമായ റ-
ണ്ണവസ്ഥയോന്നിച്ചിഹ്ന കാണ്ണത്തുതു!

ര. 6

കരബ്രംബവക്കിട്ടവോള്ളുമേഖലീ-
വധുവരമാർ, വഴിപോലെ തങ്ങളിൽ
രമിച്ചു വാണാർ; ഒട്ടവിൽ പുലച്ചിതന്ന്-
വിശാലഗൈത്രങ്ങളിട്ടെന്തു നിറുത്തിൽ.

ര. 7

യരെന്നു മെയു് ചാരിയിരുന്ന, നിറയേ
വരിച്ചുംരാഘൈക്കാടിതെന്നു ചോധ്യകൾ

ଓ ত য ন

വളന്ന് രാഗത്തോട് ബനാക്കി, മഹമായു_
വസിച്ച ദേവൻ കരുകാംബുരാരിയിൽ.

1

അംഗസ്ത്രവും മുദ്രാവും തരാൻ കിട്ടുന്നതിലീടു
വിധം നിമിശാരയാണും കൈനാവൽ,
വെളിക്കേ സങ്കുലവർ പൊന്തിയോരു നിർ-
യരസപരം കേടു വെല്ലുമ്പുണ്ടാക്കുപോയും.

۲۷

പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരുന്നു എന്ന്
കമ്പനി അഭിരംഗനം ചെയ്തിരുന്നു
മനസ്സിലാക്കിയുള്ളത് പരിശീലനം
അനുഭാവം നിലനിൽക്കുന്നു.

१८०

“എഴിക്കെടി! വൈകം എഴിക്കെടി! നമ്മൾ...
ചുതിച്ചു; എ! നമ്മുട തന്മാരാനയും!
വരംഗ പൊരുട്ടിക്കിറ വൈള്ളേമാക്കയും
നിലത്തിലേറിട്ടാമാരെരാച്ചുല്ലോടും?

320

“**உறுப்பிலோ கீ! துரா கண்ண!** தனுவரை-
நடிச்சு ஏகாலூங்; “**மட்**” வி.ஸா எல்லூசுவர்
கிருஙா வெழுத்தின்டிக்கே போகுகிட-
க்கிருஙா முயே மடக்குடிக்கடு தொங்.”

三

കളിന് നീ ഭ്രാഹ്മണയായോ കിടക്കമൊ—
പ്ലബച്ചിഡാം ശർദ്ദിണി, തേവനിതരം
വിളിച്ചു കേണ്ടാൽ പാഞ്ചത്താട്ടമ—
ങ്ങറിഞ്ഞതെഴും പ്ലതിജലാവന്താരാത്രിക്കും

212

விழிசுடையாற்றுள்ளதை வெளியே-
க்கிடத்தி மாடத்தினக்குறு முழுமாய்°

കഹരത്താരാത്രുമ്പായട്ടുത്ത തോളിൽ വ
ച്ചിംഞി തേവൻ കൃഷ്ണരക്ഷപ്രയുഖൻ.

നീ.൨

ഇരണ്ണി മനോഭ്ര നടന്ന തേവനേർ—
ചാങ്ങിട്ടേനാൽ പുലച്ചിയജ്ജസാ
നുരത്തുരക്കത്തിലുബന്ന വിസുദ്ധം
നിറങ്ങ്കിട്ടംമാര നിരത്ത് ബാധകം—

നീ.൩

“തനിച്ചു.....മിന്നല്ലിണർ.....മാടകെമ.....നീംകു.....
ടെരിശ്രദ്ധപോ.....ക്കേണ്ടിബി... ..ടെനെന്നയി.....ചുനി
വരുന്നുവാളു.....അനാകമാ” എന്ന വിട്ട്, വി—
ചുരുച്ചു പെണ്ണാർ; സംസ്തു ആവാശ്യത്തോ!

നീ.൪

ഇന്താനം, എന്നാൽ, വക്കവച്ചിടംതവൻ
നടന്നഹോ! കൂരിഞ്ഞലിൽ കടന്നടൻ,
അരംഞ്ഞ പെയ്യും മഴയേറുകകാണ്ടുതാ—
നണ്ണാഞ്ഞ അന്തേ മടചീണ ദിക്കതിൽ.

നീ.൫

വരുന്ന വല്ലാതെയുടുകണ്ണത് പാംഞ്ഞതിട്ടം
ഇലപ്പും വാം താസാ തടങ്കൽടാൻ
സംശയംമുണ്ടെല്ലാറുള്ളിഞ്ഞിൽ ഭഗവാന്മ—
പ്രയതിംഘായംളിഹ ചൊയ്യു മേരക്കമേരൾ.

നീ.൬

പുന്റ ശ്രമം സവുപും ഏന്ന കണ്ണവൻ
വിഷാദമോട്ട വിരമിച്ചു എല്ലാബേ,
വിയത്തിലത്രുട്ടുടാണി വിശ്വാമി—
ക്രൂക്കി വില്ലുരു വിളബ്രിഡാനുഹോ!

നീ.൭

അവായുംണ്ണാക്കിട്ടുന്ന പര്യന്തം
പിളന്നപോലെ, ഗ്രൗണ്ടാംഗരായും

തകന്നോപംപേ, തുടരെ പ്രണാദമോ—
ടട്ടുതു നംവാദ്വിവീട്ടിയങ്ങൾ,

സം. 1

ഉള്ളറക്കവുമുളിച്ചപോലെ, യുൽ—
അടബ്രേശം ഘട്ടരവം പതിക്കേബെ,
ഉടാന്തു വല്ലാതെ ചരംചരം മരി, അതു—
രയനു തല്ലിത്തിരമാല തന്മജിൽ.

സം. 2.

അണാതെത്താരാകസ്സിക്കണാലു—സത്തിൽനി—
നാണന്ന്, തേവൻ മിചി താൻ മിചിക്കേബെ,
അരകന്ന കാണാവയാൽ കാഴ്ചയാലവൻ
ജേവന ജീവച്ചുവമായ് വിന്നപോയ്.

സം. 3

പുലച്ചി നിആലധരിനിമന്നയായ്—
കിടന്ന വഞ്ഞാൽപ്പുരമാടമാക്കേ,
മുരിഞ്ഞതുകളുന്നിതു; വാണിയവാപ്പുമാരു
വന്നാന്തമന്നിക്കിരയായപോലഭേ.

സം. 4.

പതിച്ചിടിത്തീചിലവാൻറു മാടമോ—
മിക്കപ്പീടം കത്തുകയാണാസംശയം;
അതിൽക്കിടന്നിടില ഒപ്പുന്നിനെന്നു സം—
ഖിച്ചുവയ്ക്കായിതവന്ന സംശയം.

സം. 5.

പരം പണിപ്പുട്ടവൻ, ഉറുമായ തീ—
പടന്ന കള്ളുന്നിടാമത്തി നോക്കേബെ,
പവിത്രയാം പതിനെയരു കണ്ടു എബു!
പവിപ്രപാതത്തിലെരിഞ്ഞു ഭസ്തുയ്;

സം. 6.

നിരാശ ബാധിച്ചുമ നിമ്മലപ്പിയാ—
നിരാശനിന്ത്യാണനിരീക്ഷണാതിനാൽ,

നിരർത്ഥാത്മുദ്ധുവണാക്കലാക്ഷഗായോ
നിരാത്രയൻ നിന്നിതു നിപ്പിക്കാരംനായോ.

സം

സതിക്ക നേരിട്ടവസാനമോത്തു, പി-
നാ,തിനിമേൽ ദള്ളുഹമെന്ന കാണ്കയാൽ
കതിച്ച തേവൻ ഒരു! ചാടിയാറിയിൽ
പതിച്ചതൻ വല്ലഭ്യാട് ചേന്നപോൽ.

സം

പിരോനാർ ഭേദവാസ്ത്രപ്രഭു, വിളവു പരീ-
ക്കമിക്ക ബാനായാംനൈ-
ശാലഭത്തേ പാടനമത്തി പതിവുപടി നട-
നനാക്കാവും നോക്കിട്ടേണ്ണും,
ജാടം കാവല്ലിഞ്ചാരാട് കലിനിരമാം
ചാന്നവായോ, കാളു്, “കന്നി-
പ്പു്”മനിക്കണ്ട മാത്രംപിനനാട് കരം
വച്ചു കുഴ്ചം കരഞ്ഞതാൻ,

സം

എം. ആർ. കുഴ്ചാവാരിയർ ബി. എ; എൽ. ടി.

ഗ്രാമനിരൂപണം

• ഒരു സാഹിത്യത്തിന്റെ യേശൃം അതിനെന്നംബാ
സിച്ച ഗ്രന്ഥാവലിയുടെ ഭാണ്ഡാപ്പണിക്കു ആത്മയിച്ച നി
പ്പുംനാതിനാൽ, താവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ യഥാത്മത്തിൽ സ്ഥാക്ക
ഞ്ഞാണോ, നീത്യപ്പു ത്രാജ്യകോടിയിൽ തജ്ജണാനവയോ എന്ന
കാഞ്ഞം സഹായമാർ നൃക്കിച്ചു് ഏറ്റോധിക്കേണ്ടനു നന്നാ

ഗ്രന്ഥനിതൃപണം

ശ്വാ: ഇംഗ്ലേഷ്യത്താട്ടുട്ടി ഗ്രന്ഥങ്ങളിട മുണ്ഡോഷ്ഠനിതൃപണം നടത്തുന്നതായാൽ, അതു ഉദ്ദേശം ഭാഷാഭിപ്രാധികർ എറിവും ഉച്ചയുക്തമായിരിക്കുന്നതാണെന്നാം സന്ദേശമില്ലാത്ത ഒരു സംഗ്രഹിയാണ്. കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഈ നിതൃപണങ്കും യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നതോ എന്ന വളരെ സംശയിക്കാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചില വത്ക്രമനാപത്രങ്ങളിലും മാസികളും എഴുതിക്കാണാരുള്ള വിമർശനങ്പറ്റി മിക്കവാറും അപൂർണ്ണങ്ങളിലും സാക്ഷാൽ വിമർശനങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കാനുള്ള കൂത്രനിയമ്പ്രാണ്ടത്തിനും അനുപയുക്തത്താണ് അനുബന്ധത്തിലും നിവൃത്തിയില്ല. ഈവക വ്യവസ്ഥ കില്ലായ്ക്കിമിത്തം സാഹിത്യമംശത്തായ സാക്ഷാൽ സപ്രദയമാണ് ചെയ്യുകയുത്തിനും അല്ലെങ്കിൽരായ പണ്ണിത്തമ്മരുന്നംക്ക് അകാഡമായ അവലോപത്തിനും ഇടയാളിയാണ്². താതുകൾ എഴു ഇംഗ്ലീഷ് നൃനാതകരെ പരിഹരിക്കേണ്ടതിലേക്കു ഭാഷാഭിമന്ത്രികൾ ഭേദങ്ങളും കാലം അതിന്റെ വിവരിക്കുന്നു.

ഒരു നിതൃപണം സന്ദേശപാരിയായി വേണ്ടുന്ന മുണ്ഡം നില്പുകൾപാതിത്തപമാണ്. മുണ്ഡംശങ്ങൾ ഭേദത്തിരിച്ചുവിഞ്ഞും ഭോഷാംശത്തെ തജ്ജി മുണ്ഡാഗാത്ത സ്ഥീകരിക്കാനുള്ള ഒരു ക്രക്കി മനസ്സിനു സ്വന്താവികമായിട്ടുള്ളതാണ്. നിസർദ്ദൈസി സ്വദായ ഈ മനോധാരംതു കൂപ്പതിമാർത്തിലേക്കുകാണതു, അതിനും അപ്രതിജ്ഞാതമായ ഗതിക്രമാന്തര അനുസരിച്ച് നാം നമ്മളുടെ ത്രാശയങ്ങളും അഭിന്നാശങ്ങളും പ്രകാശിച്ചിക്കുന്നതായാൽ വക്കുപാതിത്തും എന്ന ഭോഷാത്തിനും ഒരിക്കലും അവകാശമുണ്ടാക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ, ഈ തരത്തിലുള്ള സമച്ചിത്തതു, നിർഭാഗ്രവാദാൽ, ഗ്രന്ഥനിതൃപണങ്ങൾ മിക്കവാറും വേണ്ടാവിധി ഭാവിക്കുന്നില്ലെന്നും താന്ത്രികമാണെന്നും

അതുതന്നയാൾ‌ കേരളഭാഷാസംഗമിത്രത്തിൽ നിന്റെണ്ണക്കുമാ തിന്ന് ഇന്ത്യം ഒരു പരിപക്കട വന്നകാണാതിരിപ്പാനുള്ള മുഖ്യകാരണം.

എത്രകിലും ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനെപ്പറ്റി ഒരാർക്കണം വല്ല സംഗതിവശാലം ഒരു ദിരിപ്രായം തോന്നവാനിടയായിട്ടാണെങ്കിൽ പിന്നീടും അധ്യാർഹ എഴുതുന്നതല്ലോ അവലുംമായിട്ടും നിന്റുപണക്കത്താവിനു തോന്നാകയുള്ളൂ. “പിതേതന മുന്നേ രസനെ സിതാപി തിക്തായതേ” എന്ന പാത്തെപ്പകാരം, എത്രതന നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ളതിയാലും രസ്യാനേ_ഷികളിം ദോശയൈക്കുക്കണം കളിം അതു മത്സരമ്പുലിക്കിക്കും അവയിലെവന്നകിലും കുറാം കണ്ണപിടിക്കാനാണോദയക്കാം.

“വാസന്തിമധ്യവാൻ വാക്കിന സജാതീയദ്വിതീയാക്കരുപ്പാണം തീരുതു കൈരളീമഹിളയഞ്ചലപ്പുജാണം”.

എന്ന അഭിപ്രായത്തെ മാത്രം വേദവാക്യംപോലെ അതിചൃംബദന്ന അള്ളിക്കാക്കാം “പ്രാസപ്രഭോഗനായമാത്ത ഒഴിച്ചു” എഴുതാപ്പുട്ടന കൂതികളിൽ, അവയ്ക്കു എത്രതന വൊറുത്താണെങ്കിലും, ഒരുവക വെരുപ്പുതോന്നാനാണോ ഇരിക്കുന്നു—അതു “ഭിന്നചിപ്പിലോകം” എന്ന സാമാന്യത്തപരത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നോയുള്ളൂ എന്നും കരതി പാക്കു സമാധാനിക്കാം. എന്നാൽ, അ പ്രാസപ്രിയനാർ, പ്രാസന്നിഷ്ടംശില്ലാത നിന്മിക്കാണപ്പുട്ടന കാവ്യങ്ങളെ പോറാ യാതാര കാരാവും കൂടാത പരസ്യമായി ഉണ്ടിക്കണബാൻ ഒരുവിവുചനനാതാഘാൽ തന്തിന്റെ പരാ അധിക്ഷണം താനച്ചിത്വമായ കൂത്രും എന്നാണുള്ളതോ? നേരേമറിച്ചു, പ്രാസപ്രഭോഗത്തിന്റെ പ്രതിക്രിയപ്രക്ഷമാരനായ ഒരാർക്ക പ്രാസദജ്ഞ കവിതകളിട നേരെ നിജ്ഞാരണമായി ചാറുപാസം എഴുതു ചുരുപ്പുട്ടനാവകിൽ അതും അസംബന്ധമല്ലോ? ഈ പ്രകാരത്തിൽ കാഴ്രാത്തത്തും ചെയ്യുവതനു ദോഷാരോപണം

ഗ്രന്ഥനിത്രപണം

ഈനസ്തദായായഞ്ചിന്റു മനസ്സിനെ വല്ലാതെ വിഷ്ണവുട്ടത്തുനു
ഞങ്ങനു പ്രത്യേകം സൃംഗീയമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്.

ഒരു നിത്രപക്കാന്റു ധർമ്മം എന്നതാണെന്നു പലക്ഷം ഒരിയായ
ബോധമില്ലാതാതിനാലുണ്ട് നിത്രപണങ്ങൾിൽ ഉദ്ദിഷ്ട
കാഞ്ചിപ്പിലിക്കും ഉപാധകത്തെല്ലാതായിതീരുന്നതും. ഒരു ഗ്രന്ഥ
തന്ത്ര നിത്രപണം ചെയ്യുക എന്നവെച്ചും അതിൽ ഗ്രന്ഥ
കത്താവും അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാതെന്നു വരുത്തിട്ടിട്ടും സീവ
ലിത്തേരെ മാത്രം ചൂണ്ടിക്കാണ്ടിക്കുക എന്നാണും താല്പര്യം എന്നു
ചിലർ ധരിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. ശരി:
ഗ്രന്ഥകത്താവിന്റു കൂടാങ്ങളിൽ വീഴുകളും കണ്ണപിടിച്ചും അവ
യെ ശരിപ്പുട്ടത്തുന്നതിനും വേണ്ടുന്ന പരിഗ്രഹം ചെയ്യേണ്ടതു
നിത്രപക്കാന്റു ചുംതലപത്രനു. എക്കിലും ആ ചുംതല ഇതുമാത്രം
ചെയ്യുതുകാണാവിക്കുന്നില്ല. ഒരു കംപ്പുത്തിന്റും തേജസ്സ
ങ്ങളെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തതും അവയെപ്പറ്റി മേഖലിക്കുന്നതാണ്
അങ്കേ അതിന്റു നിമ്മാതാവിനു ചെയ്തുകൂട്ടുമാണും വന്ന ചോ
ക്കന്തു. നേരേമറിച്ചും, അതിന്റു ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റിയും വല്ല
തും പ്രസ്താവിച്ചുകിൽ, തന്മൂലം അയാൾക്കു് പൂർണ്ണമിക്കും ഉ
സാഹചര്യം, തെരാകകൾ വരാതിരിക്കുവാൻ അധികം ജാഗ്രതയും
ഉണ്ടായിരിക്കും; അതുകൊണ്ടും, ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള ഗുണങ്ങോ
പ്പണങ്ങളെ ഒരുപോലെ കണ്ണവിഞ്ഞും അവയെപ്പറ്റി സമാധ്യ
ല്ലോ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞും അതിന്റു കത്താവിനെ ഉസാഹി
പ്പറിക്കുവാണും ഒരു നിത്രപക്കാന്റു ധർമ്മം.

ഒരിയായി ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ നിത്രപണം ചെയ്യണമെ
കിൽ നിത്രപക്കനും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുവുട്ടിട്ടുള്ള
വിഷ്ണവാത്സസംഖ്യയിച്ചും സാമാന്യം അവിവുണ്ടായിരിക്കുന്നതും
അന്താവാരംകമാണും. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിന്റു അഭ്യർഥ്യതാം
നും ഏപ്പോട്ടുള്ളാണും അനന്തമാസ്യമായിട്ടും കലംഗിക്കും. ആശും

അസാഹിത്യത്തിൽ ചെങ്കുമ്പിയർ മുതലായ കവിയുംഗവഹാന് ടെ പ്രാബല്യതാക്കളിൽ വിമർശകരാണ് അതു മഹാജാതിട കാവു ഞാളെ കൂലങ്കഷ്മായി പറിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ചില നാട്കളാൽ കൂർഖ രാമാധാരം വാദിച്ചുർത്ഥംപറയുന്നതിനിടയിൽ പറ കാറിന്റുത്താലോ വിഷയത്തിനേൻ്തു വിഷമതയാലും മറൊ അ തമ്മം എഴിപ്പുത്തിൽ മനസ്സ്‌ലോകവേണ്ടി സാധിക്കാതെ വല്ല അടു താഴിലും എത്തിയാൽ “ഭഗവാന്നേരം മായ” എന്നോ, “നാരായാണന്നേരം കളി” എന്നോ മാറ്റാ പറഞ്ഞു ഒഴിയുന്നതുപേരാലും യാണോ, നിത്രപണ്ടത്തിനു വിഷയിൽവിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ മു തിപാദിക്കാപ്പുടുക്ക കാഞ്ഞത്തെപ്പറ്റി ദരിയായ യാത്രാങ്ക വിവരവും ഇല്ലാതെ “വിമർശകമാർ”പ്രകാരിപ്പിക്കുന്ന അഭിപ്രായം, ഇല്ലാവും കൂടി അഭിപ്രായങ്ങൾക്കാണു് ഭാഷാവിപ്പഭിക്ഷണങ്ങൾനും സഹായം നന്ന കുറയും.

ഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ തുക്കതിങ്കും പ്രക്കതിങ്കും ഉള്ള മുണ്ടോ ചിന്തയെല്ലാ കണ്ണുപിടിച്ചു് മുണ്ടാണെന്നതെന്ന നിരാകരിക്കാതെ ദോ ധിംഗംങ്ങളെല്ലാ ചുണ്ഡിക്കാണിച്ചു് ഭാഷാത്തുല്പിക്കു് ഉതകുന്ന പരി ജോരങ്ങളെല്ലാ ചുംപുട്ടവിക്കുകയാണോ. ഗ്രന്ഥനിത്രപണ്ടകത്താ കാർഡും ചെങ്ഗുണ്ടുന്ന മുഖ്യത്തു. ചില തുക്കികളിടെ കൃതികളും നിത്രപണം ചെങ്കുമ്പോൾ, നിത്രപക്കമാർ ഒരുവക പ്രത്രുകം അക്കിഞ്ഞും ഭാവിക്കേണ്ടതാണെന്നും സാഹിത്യപ്രോക്തത്തിൽ ഒരു പ്രഖ്യാപനം അഭിപ്രായം നിലനിന്നും പോകുന്നുണ്ടോ. ശ്രീകർണ്ണ, രാജാക്കന്നാർ എന്നിനിന്നെന്നയുള്ളവക്കുടെ കൃതികളെല്ലാ സൗഖ്യമായി മാത്രമേ വിമർശിക്കാവു എന്നാണോ ഇല്ലാ അഭിപ്രായത്തിനേൻ്തു സാരം. ഒരു ശ്രീയുടെ സാഹിത്യപരിഗ്രാമം എത്രതെന്ന റിഫി പ്രമായിക്കുന്നാലും ആതിനെപ്പറ്റി ചൊത്രുവിൽ ഒരുഭിപ്രായം ചു രണ്ടിനിവന്നാൽ അതു കഴിയുന്നതേതാലും ഓഗ്രിയായിത്തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുകയാണെന്തു വേണ്ടതും. ഇല്ലാ തരത്തിൽവെച്ച പലേ

ആമനിതുപണം

കൂതികളിൽ ആളുകൾ “എക്കിലും മകയല്ലേ” എന്ന വിചാരണയിൽ ഒരു നിരാദ്ധേയം അംഗീകരിക്കാവുംണോ. സ്കീവില്ലോള്ളുന്ന പ്രചാരവും, തദ്ദീപ്യത്തിൽ ആളുകൾക്ക് ഉദ്ദാഹരവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർജ്ജവാൻ ഈ സമ്പ്രദായം വളരെ ഉപകരിക്കണം താണ്ടണം സമ്മതിക്കാതെ നിർബ്ബഹമില്ലെങ്കിലും, ഈവക അക്കിഞ്ചുരത്തെ ഗ്രന്ഥവിഹിന്ദനാർ യടായോള്ളും ഭാവിക്കേണ്ടതുണ്ടാണോ, അസ്ഥാനത്തിൽ പ്രകടിച്ചും തന്നിമിത്രം ഭാഷാസം മറ്റുത്തിനെന്നും ഉൽസ്തതിക്കു പ്രതിബേദ്യവും കാഡുസ്ത്രവും നേരിടാനിടയുണ്ടാണോ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രാഥിനിക്കു കൂതികൾക്ക് ഈ പറഞ്ഞവിധി ഭോഷ്യങ്ങളില്ലെന്നോ എല്ലോ സ്കീകളിൽ എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭോഷ്യങ്ങളില്ലെന്നോ അല്ല താൻ പറയുന്നതും “പൊതുക്കവിതകളും ശാഖകളും കൂക്കികൾ അനേകം ഉണ്ടു്. പക്ഷേ അവൻരൂപ ദി കരിം പറയാൻ, അധിക്കുപിക്കുവാൻ അക്കും തന്ന മന്ത്രിനുംാണും. നേരു ചരിച്ചും, സ്കീകളുടും ഭോഷം ചെരുതുന്നതിൽ ആക്കുത്തന്നു കുമാരി വൈദ്യവൃമണ്ണണാക്കാ രജിത്. മുൻ്നാം ചുറ്റെ, “എണ്ണത്തിൽ” കുറവാണകിലും “വണ്ണത്തിൽ” കുറയാതെ വിശ്വീതനാഞ്ഞലെ കേരളഭോഷ്യസം മന്ത്രിത്തിൽ അവിടവിടെ കാണാനും ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്കീകളും അനുകരിച്ചു നടക്കുവാൻ ഇതരഗ്രന്ഥകളുടെ പ്രാതാവിപ്പിക്കുന്നതിലുണ്ടു് നിത്രുപണകത്താവിനെന്നും സ്ഥാ ത്രും ഇരിക്കുന്നതും.

ഈയുനിക്കാശാഹിത്രത്തിൽ ഗ്രന്ഥനിതുപണം എത്രവിധിത്തിലാണു് പ്രവത്തിക്കേണ്ടതു് എന്ന ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നാലോചിക്കാം. നമ്മുടെ ഭോഷാകാവുംാഞ്ഞലിലും മനും ഗ്രന്ഥനിതുപണിയാർ പ്രത്യേകം ഓഴ്ചിവെച്ചു പരിജ്ഞിക്കേണ്ടുന്ന ചില സംഗതികളുണ്ടു്. നേരുന്നതിക്കത്താണു് മലയാളസാഹിത്ര

கதின் ஹெப்பாஸ் புயானமாயி புகாளித்துக்காஸான கட ஸ்ரீ
நட. “ஏதாங்காதிக்கட்டார்க்காலம் எவ்வளவுபோல்வக்குப்பு
கிழவாஸ்?” கவிக்கும் மன்றப்பித்தேஷால்தே என “நல்லின்” யூடை
ஒவ்வுறையில் ராஜாரூபி ராஜராஜவம்மோயித்தவுராநவர்கள்
ஈலிப்புயைப்பூத்திலைத் தாழுவிக்க விசாலப்பாவனம் ஸஞ்ச
ஸம் அதுவித்துநாஸரித் போரெண்டா கட நிதிவாக்துமாஸ்.
ஹூதிகெட புரைப்புத்தா கவிதச்சிதித் துவோளித்துவனம் அது
ஈயங்கீதி ராப்பாரங்கீதி மரங் பண்புணே மஹாகவிக்கும்
பலேட்டங்களிலும் உபதேஶித்திலைவதாஸ். காலாகுமத்தினா
நாஸரித் தோக்கதின், ஸங்கவிக்கான ஜேதாதிகர்களானுப
ஊயி அதுஈயங்கங் மரங் மாரங் வாஸ பேரெண்டாத் தா
வறுங்காவியாய கட காஞ்சாஸ். அங்கின வாஸாவேங
நிலைகித் தாது மனோவிகாஸத்தின்ற அதுவுதேநாய் ஸா
நித்துநிமாநிக்கீட் தாநவயாதாதையும் அதுஸ் விளித்துபா
ஞாத். கவிதாவாஸநாய், வாக்ஸாமத்துவு, தாநபூரா
வித்துநூஸத்தாத் விகஸிதமாய மனோயம்பும் ஸாமாநாந்தி
பயிக்கும் உத்த கவிக்கும் கேரளத்தித் தங்கேகும் உண்ட். ஏதுகி
து அதுவாற்றும் “ஏதாங்காதிக்கடப்” புதைத்தயாஸ் எடு
க்கார அநாஸ்தித்துவனாத். பூத்துநாற் வியித்துநாஸரித் தோ
நா பலத்திய விடு, கட நுதாமாய புஷ்மாத்திராநாக
நெப்புவாங் மிகவைக்கங் செய்தும் உத்துதாகி காஸாநிலை. இ
து அங்குவித்துவுலியை தங்கநாக்காத் காஸாநிலை. பு
நா ஆக்ஷுதேஷ்டு. பரிணோயிக்கானவக்கலையும் வெழிதேஷ்டா
நாஸ்.

മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ “നഗരാംഗവാദി” വർഗ്ഗന്മാരിലും, “ചിത്രസ്ഥ്യങ്ങളിലും”, നാടകങ്ങളിൽ “സുത്രധാരപ്രകരണ”യും കൂടാതെ കഴിയുന്നതാലുണ്ട് ധരിച്ചു ദിവാ കവികൾ ഈ വക

മലബാറിന്റെ മഹം അവകാട കുതികളിൽ “സരസ്തിപ്രസാദം” യോഗവ കൂട്ടിച്ചേക്കുന്നത് ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അസം ബന്ധമായി കലാശിക്കാറില്ലെന്നില്ല. ഇത് “ഗതാന്തരതിക്രമ” നൃത്യത്തിന്റെ ഫലമാണെന്ന സമ്മതിക്കാതെയും നിവൃത്തിയില്ല. ഇതേവിധംതാനു ആവ്യാധികകളിലും അനുകരണം കലാ ഭാഷിക്കുന്നു. “ഇന്ത്യലോവ്” യുടെ ചരായക്കിലുണ്ട് നോവലാല കൂത്തുകാരാംവാൻ ആറു ഹിക്കനവകാട ഭേദം. ഒരു നമ്പുതിരിയും ‘ബി. എ. ഡോ. ’ഡി. ബി. എ) തു്. പരിക്ഷയോ പാസ്സാക്കിട്ടുള്ള ഒരു ക്രമാനുകരണം ഇല്ലാതെ നോവലെഴുതുന്നതു് വിഹിതമാല്ലെന്നുള്ളിട്ടി തിലർ ധരിച്ചാവച്ചിട്ടുള്ളപോലെ തോന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ അനുകരിച്ചുതുടങ്ങുന്നതായും റാസംഗതിനിടയുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ. ഇതു വക സ്വന്തകളെ പരിശ്വരിക്കുന്ന തിൽ വിശദകരാർ ബഹുമാനയിരിക്കുന്നതാണ്.

മെൽപ്പറത്താലുകാരം ഗ്രാമങ്ങളിടെ ആകുതിജ്ഞം പ്രതി തിജ്ഞം ഉള്ള മുണ്ണേശ്വരങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു് ദോഷാംഗതയെ പരിഹരിച്ചു് മുണ്ണാംഗത്തിനു ഒഴുവിവരിച്ചുവാനാണ് നിത്യ പകരാർ ഉണ്ട്. ദാനിക്കുന്നത്.

മതിരാഡി. വി. ഉണ്ണിത്രജ്ഞൻനായർ ബി. എ.

മത തതി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു
മത തതി കുറഞ്ഞു

മത തതി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു
മത തതി കുറഞ്ഞു

മത തതി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു
മത തതി കുറഞ്ഞു

അക്കലക്കുടി യോകന ഒരു കൂദ്യലിനെ കടക്കുന്നതു കിന്ന നോക്കേണ്ടാർ അതിവാൻ കീഴുപാട് കാണുന്നില്ലെന്നും, കു

* [വാക്കു് വകാദം]

രം അധികമാക്കേണ്ടാം കാണാൻ പാടില്ലോത്ത ഭാഗം കൂടിവരുന്നവെന്നാം, ക്രമമണ ചാമരങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹങ്ങളുംകൊണ്ട് നാളിക്കുഴച്ചും നാളിക്കുഴച്ചും മുത്തുക്കുഴച്ചും കൂടിയും ഉത്തരവാദിനാം സകല്ലിക്കുഴച്ചും; ഇതു ഉത്തരവാദിനാം മനസ്സുകൊണ്ടു ഗണിച്ചു ഭ്രമിയുടെ വാസ്തവത്തിലുള്ള ശോളത്രം തെത്തും ആ ശോളത്തിനിന്റെ വലിപ്പത്തെത്തും വിചാരിക്കുന്നേം നാം കൂടിനില്ലോക്കുണ്ട്. നമ്മുടെ ചുറം എത്താനം നാഴികക്കുള്ള ശോളംഡാത്തിനിന്റെ വലിപ്പത്തെപ്പോലും നമ്മുടെ മനസ്സിനു പരിഗണിക്കാൻ ശൈത്യിപ്പ്. ഒരു പാറക്കല്ലിനിന്റെ ചുറം, ഉയരം, വരുങ്ങൽ എല്ലാം കണിച്ചു മനസ്സിൽ പഠിയുന്നതുകൊണ്ടു പാറക്കൽ എല്ലാംവെച്ചും എന്നതാണെന്നു നാളിക്കുഴച്ചും ഒരു ത്രുക്കജാരാഡാഡാക്കുണ്ട്. അതുപോലെ ശോളത്തിനിന്റെ അന്തരിയുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണോ? അമേരിക്കാവബന്ധം നാം നില്ക്കുന്ന താഴ്ച എന്നായിരുന്ന നാഴിക കീഴിലാണെന്നു പറഞ്ഞുതും. അതിനെപ്പറ്റി മനസ്സിൽ ഒരു ശരിയായ ജനാദി നാളിക്കുഴച്ചുകൊണ്ടുപാരും, ഒരപാറക്കല്ലിനെപ്പറ്റി എന്നതു സാധാരണമായി സംസാരിക്കുന്നവേം അതുവും സഹജമായി ശോളത്തെക്കുഴച്ചും നാം വൃവഹരിക്കാരണങ്കും. ഭ്രമി എന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നേം നാളിക്കുഴച്ചു മനസ്സിൽ എന്നേതു ഒരു ബോധമുണ്ടാക്കുന്നതും. ആ ബോധം പാറക്കല്ലും എന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നേം ബോധമുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ ശരിയായ ബോധമാണോ? അതിലും പിന്നൈയോ? അനുമാനംകൊണ്ടു ഭ്രമി ഒരു ശോളമാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്; അതിനിന്റെ വിഭാഗങ്ങളെ പട്ടണമുണ്ടം മാത്ര കാശോളങ്ങളിലും കണ്ടിട്ടുണ്ട്; ഭ്രമിയെന്ന പാരിയാമി നമ്മുടെ കാലടിക്കുകീഴിൽ അനവച്ചിന്നവിസ്തൃതിയോടും ഒരു പിണ്ണയതെന്നു, അപ്പുകുൽ പള്ളിക്കൂട്ടങ്ങളിൽ കാണിക്കുന്ന ശോളത്തെന്നു ആണും നാം വിചാരിക്കുന്നത്. വാസ്തവ

ക്രിലുള്ള ഭഗവാന്മാരെക്കുഴിച്ചുള്ള ബോധം ഇതു രണ്ടായിട്ടി ദോ
ൺ നാം സകല്ലിച്ചണാക്കുന്നതാണ്. അപ്പാരെ പ്രത്യക്ഷിക്കുന്ന
നാശകാണ്ടണാക്കുന്നതല്ല.

സാമാന്യവിഷയങ്ങളെല്ലാറിയുള്ള നമ്മുടെ ബോധങ്ങൾ
കൂടം ഇതു ഹാതിരിയാണ്. വലുതായ പരിശാം, ദീർഘമായ കാലം,
അനൈകമായ സംഖ്യ ഇവയെന്നം നമ്മുടെ മനസ്സിനു ഗ്രാഹിക്കു
ഉള്ളൂടെ എക്കുദേശത്തിൽനിന്നാം സാമാന്യത്തെ അനുകൂലിച്ചണാ
കുന്ന ബോധം മാത്രമാണ്. ദാനെ എന്നും ഒരുവനെ ഒരിച്ചു
പഠായുന്നും അതു മനസ്സുന്നപുറി നമ്മകളും ഒരുവനും മനക്കുള്ളിൽ.
അഥവാജീവന കൂടംവരത്തിലുള്ള എത്രാനം ചില പ്രധാനാംഗങ്ങൾ
ഒള്ളുകൊണ്ടു കാണുകയും, ശേഷിക്കുകയും അം
പ്രധാനരംഗ വിട്ടുകളിക്കും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ കൂടംവാ
രജനാള്യത്തിൽ ഇതു പ്രധാനാംഗങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ക്കുന്നും ഒരു
ബോധം നമ്മക്കില്ലെന്നമില്ല. അതിലും ഒരുപടി മേഖലാട്ടു കടന്നു
രാക്കുന്നത് കൂടുണ്ടും അനേകംവിശ്വാസം കൂൾപിവലുന്നാർ എന്നും
അംഗത്വക്കുള്ളിലും നാം മനസ്സിൽ കാണുന്നില്ലെന്നതെന്നയല്ല, അം
ഞാവന കാരാത്തതരെയും പരിശീലനിക്കുന്നതും അസാജ്ജുമാണെന്ന
ഈം നമ്മകളും ബോധമുണ്ടാക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു ചിലവരമാ
റും നാം ശാന്തിചൂഢിവച്ചും, അപ്രകാരമുള്ള അസംഖ്യം പേര്
എന്നു മറക്കുവരു എന്നിച്ചു തള്ളുന്നു. ഇതിലും കടന്നും വിജു
ക്കിട്ടും എന്നും പറയുന്നും നമ്മുടെ ജീവാം തീവര അപൂർവ്വക്കു
കുന്നും. അതിലും കവിങ്ങളും മനസ്സും എന്നും പറയുന്നും ശബ്ദം
തിനും ബോധത്തിനും തന്മീൽ വളരെ അന്തരം വന്നാണോക്കുന്നു.
‘മനസ്സും’ എന്നും ശബ്ദത്തിനും ഉണ്ടാകുന്ന നോട്ടും ‘ദാനും’

എന്നാൽ റബ്ബൂത്തിനാണുകന്നതിനേക്കാൾ തുല്യം അവ്യക്തമാണെന്നതിനാം സംശയമില്ല. അതിലും കവിഞ്ഞാർ ‘ജീവിക്കിൾ’ എന്ന ‘ചരാചരണം’ എന്നാം മരകളുള്ളവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ വ്യക്തിജ്ഞാനം തീരെ ഉണ്ടാക്കണമെല്ലാം എന്നുയും കണാം. ഇതു ഒരു ചാത്രത്തിൽ റബ്ബൂത്തിൽനിന്നാം. നടക്കണക്കാർക്ക് അവാധിയതിനാം തന്മ റബ്ബൂങ്കാണ്ടു കറിക്കാനിട്ടിക്കുണ്ടോ പത്ര ത്രംതിനാം തമിൽ യടാത്മഹായ ഒരു ചോച്ചുമില്ലെന്ന സ്ഥാപ്തമാക്കുന്നു. ഒരു റബ്ബൂത്തിൽ ഉംഖൈട്ടുന്ന ജാതി വലുതാക്കണ്ടോ കൂദാം ഏതു ജാതിയിലും പ്രൈഡ് എന്നാം വ്യക്തികളെ മാത്രം സൗഖ്യം ആണ് അഥവാ അതിനെ കണക്കില്ലോതെ പെരുക്കി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഫലത്തിനും ഒരു സംഖ്യക്കും നാശം അവാധിയം തന്മുഖിക്കുന്നതു. അല്ലാതെ തന്മ ജാതിയിലും പ്രൈഡ് എല്ലാ വ്യക്തികളിലെയും ജീവി നാം നടക്കു ഉണ്ടാക്കണമെല്ലാം. ജാതിയുടെ വ്യാപ്തി എന്നാൽ എന്നാൽ അതിലുള്ള വ്യക്തികളിലെ വൈജ്ഞാനികവകുന്നതും, തന്നിനി തന്മ നാം സൗഖ്യക്കുണ്ടോ വ്യക്തികൾക്കും ഏതു ജാതിസാമാന്യത്തോ കൂടുതൽ ചേർത്തുവരുന്നതുമാകയാൽ തന്മ ജാതിയെക്കുറിച്ചുള്ള നാശം അവാധിയം അപൂർണ്ണവും റബ്ബൂമാനുണ്ടിപ്പുവും അവാധിയം.

മേൽവിവരിച്ചതിൽ നാം ധരിക്കേണ്ടതെന്നെന്നാൽ, അല്ല അളവിയ പ്രത്യക്ഷപദാത്മക്കുള്ള വിഭ്രം അഭാവപദാത്മക്കുള്ള അടിസ്ഥിയ ജാതികളെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുവോരും നാശം അവാധിയം അഥവാ മാത്രമായിതീരുന്നു എന്നാൽ തന്മുഖിയും ചിഹ്നമായിതീരുന്നു എന്നാൽ നിയതസിലുമാണെന്നുണ്ടോ. നാശം മനസ്സിനും അഭാവപദാത്മക്കുള്ള ചിഹ്നമായ നിത്രിപ്പീണ്ടുള്ളായുമുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നതു വളരെ കത്തലോട്ടുകൂടി വേണ്ടതാണോ. അങ്ങനെ ചൊള്ളുന്നതിൽ പിണ്ഡയുന്ന അഭാവം ചില്ലായല്ല. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തി കുറു പേര് മാത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാം അതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളിടെ ഉണ്ടോഷ്വാവേചന ചൊള്ളുന്നതും

വിദ്യാഭ്യാസം എത്രയുണ്ട്. പേര് മാത്രം കൊണ്ട് പുണ്ണജ്ഞാനാത്ത സകലുച്ചു് അഭിപ്രാധാന്യമുണ്ട് എന്നു ശ്വേച്ഛവിക്ഷണത്തു ഫാസ്യമായിട്ടും വരികയുള്ളൂ. ചിഹ്നമാത്രമായ ശബ്ദങ്ങളും പുണ്ണജ്ഞാനാമുന്നാ ഭേദിക്ഷണത്തു് സാധാരണമാണ്. നീമാറി പോയിട്ടില്ലാതെ വന്നും ലണ്ടൻപട്ടണാമുന്നാ പരവും ബോർഡ് ട്രഫും മരണ്ണുംലായി എന്നും അവികാവില്ലെങ്കിൽ ഇതു മെംബ്രൂം നാം അരിയാതെത്തെന്നു വന്നുചേരുന്നു. ഒരു തെരെ നാട്ടി വള്ളാട്ടും മുതിരിനും എത്രയും വള്ളു് എന്നും നാട്ടും മരണ്ണുംലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല; എക്കിലും താരു വള്ളു് വള്ളു് വള്ളതാക്കാൻ എന്നും നിയുത്തുതുന്നു. ഒരു ഉന്നമ്പുന്നും ബാല്യം എന്നേപൂർണ്ണം അവസാനിച്ചു് കൈമാരം തുടങ്ങി എന്നോ, കൈമാരാവസ്ഥ കഴിഞ്ഞു തെളിവും തുടങ്ങി എന്നോ നാട്ടും വണ്ണിതമായി കുറിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്നതുപോലെ പാഠം കുറം ചെരുതിൽനിന്നും വള്ളതാക്കാൻ കുമതിനു്, എന്നവെ ആണു വ്യക്തിയിൽനിന്നും ജാതിയിലേക്കു കടക്കുന്ന കുമതിനു്, ജനാനം അരുള്ളംമാക്കും, ശബ്ദമാത്രവിഷയമാക്കും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ എത്രവരെ ശബ്ദം പുണ്ണജ്ഞാനാത്ത ഉണ്ടാക്കി എന്നോ, എത്രവിടംകുറത്തിൽ തന്ത്രജ്ഞാനം അരുള്ളംമാക്കി തുടങ്ങി എന്നോ നിർദ്ദേശിക്കാൻ നിവൃംഖമില്ല. വള്ളരക്കാലം സത്രവാദി ധാരകിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളും എത്രിലും സത്രവാദിയായിരിക്കുമെന്നും നാം നിയുക്തിക്കുന്നതിൽ ഒരു ഏതുവുമുണ്ടു്. പക്ഷേ, വിശ്വാസമാരെന്നു വള്ളര നാൽ ബോധിപ്പിച്ചിരുത്തു് തന്റെവുതു് നട്ടു് കുമ്പനിക്കാർ ചതിച്ചുതുപോലെ ശബ്ദവും ചതിശ്ചുക്കം. കണക്കില്ലാത്ത ധനം കൂടംവാങ്ങി പ്രാപാരംചെയ്യുന്ന ദിവലം കൂടി പാപ്പരക്കാണ്ഡാലെ കണക്കില്ലാത്ത പാഡർത്തുങ്ങുണ്ടെങ്കിൽ ഉള്ള ക്കൂറു ശബ്ദം നിർത്തുകമായിതീനേന്നും. എന്നാൽ പാഡർ കൂടം കൂടം എല്ലാം ശരിയായി കരിപ്പുന്നതിനു സാമാന്യംശബ്ദം

ഒപ്പുക്കു കഴിവില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നകിലും, അതു ശ്രദ്ധയിൽക്കൂടി ഉഭയപ്പെട്ടുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി പരിഗണിക്കാം മെന്നാളുള്ളതുകൊണ്ട് അതു ശ്രദ്ധയിൽനിന്ന് ഒരു ശക്തിയുമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുള്ളതല്ല. ഉഡാഹരണത്തിന്, ‘സൗരധനാധികാരി’ എന്നാളും ‘രാമൻ’ എന്നാളും വ്യക്തിയെപ്പോലെ നിബംധംമല്ലെന്നിലും അതു മണ്ഡലത്തിലൂടെപ്പെട്ടുടർന്നു ഓരോ ഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും ചലനങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാം കണക്കുകൂട്ടി വരുത്തുന്ന ഫലങ്ങൾം പ്രത്യേകം ക്ഷമതിൽ ശരിയായി കാണാനില്ലയോ? അതുകൊണ്ട് സൗഖ്യരമണ്ഡലം എന്നാളും സാമാന്യരാജ്യം വാസ്തവമായി ഉള്ളടിരീതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന എന്നും നമ്മക്കു വിശദാസം ഇനിക്കായും, അതിനെക്കുറിച്ചു റൈസുകാരഭാർത്തീകരിക്കുന്നില്ലിട്ടുള്ള അനുമാനങ്ങൾം അതു മണ്ഡലത്തിലൂടെപ്പെട്ടു വ്യക്തികളിടെ പരസ്യരംസംഖ്യയിൽ വാസ്തവത്തിൽ കുറിക്കുന്നവയാണെന്നു നാം തീരുമാനിക്കും ആം ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം പല സാമാന്യവാചികളായ ശ്രദ്ധ ണ്ണെല്ലെല്ലാം വ്യക്തിപരിക്ഷണത്തിൽ ശരിയെന്നു കാണാകവിമിത്രം അപ്രകാരമുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾം ചെയ്യാതെത്തെന്നു തയ്യാർത്തു പദാർത്ഥങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നവയാണെന്നു നാം വിശദാസിക്കും. ഇത്തരം വാസ്തവത്തിൽ നമ്മക്കു അറിയാൻ നിംബാ ഹമില്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലെല്ലാം ഉഭയപ്പെട്ടുത്തുന്ന സാമാന്യവാചികളായ ശ്രദ്ധങ്ങളെല്ലെല്ലാം നമ്മക്കു അറിയാവുന്നവയെ കുറിക്കുന്നവയാണെന്നു നാം സകലിച്ചുപോകുന്നതും. അതുകൊണ്ട് വ്യക്തിപരിക്ഷണങ്ങളാൽ ശരിയെന്നു നിണ്ട്രിക്കാൻ നിർബാഹമില്ലെന്നു തന്നെ സാമാന്യവാചികളായ ശ്രദ്ധങ്ങൾക്കു കേവലം നിരത്മങ്ങളിൽ ദിവശങ്ങളിൽ ശരാനകസുമംപോലെ മിച്ചുകളിലാണെന്നു നാം അറിയേണ്ടതാണെന്നുണ്ടും മുൻവിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനും ഫലിതാത്മം.

മുൻപുസ്താവിച്ചു സാമാന്യരൂപം പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ,

മതത്തിന്റെ പരമത്തപ്പെടൽ

അശ്വായത്ര, മതത്തിന്റെ പരമത്തപ്പത്തിൽ, എന്നിനെ ബാധി ക്ഷേമ എന്നാണ് നഞ്ചെട വായനക്കാക്കു ഇനി ജനിക്കാവുന്ന അടുക്കാംക്രി:

മഹാമഹാരികൾ, കൊച്ചുക്കാരകൾ, ഭക്തവണ്ണങ്ങൾ, ഗ്രഹ ശാന്തി, മുതലായി അസാധാരണങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ പല പ്രോഴം ഉണ്ടാക്കാവണ്ടോള്ളു. പ്രാർത്ഥനയും മനഃഷ്ടിനും ഇവ ദേശങ്ങളായി അവിക്കണ. അതുപോലെ സപ്രസ്തുതാഭി കാണണമ്പാം ഒരേ മനഃഷ്ടിനു സഹാരിതമായും അംഗരീതമായും രണ്ട് അംവന്ധകൾ ഉണ്ടെന്ന് അവൻ തോന്നുന്നു. തീർച്ചയനിദ്രയിൽ മനഃഷ്ടിന് അക്കദൈപ്പുണ്ണനും അവൻ ജീവൻ പിരാച്ചായി സഖ്യരിക്ഷമെ എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് അവൻ വിരുദ്ധസം ജനിക്കണ. ഇഴ പിരാച്ചുകളാണ് ലോകത്തിൽ അസാധാരണസംഭവങ്ങളെ. ഉണ്ടാക്കി തീക്ഷ്ണനാതനെന്ന് അവൻ അനുമിക്കുന്നു. പിരംഘകൾക്കും വും അധികാരവും വർഖിക്കണമെന്നും അവക്ക് രക്തിയും എറിവും അമുഖ എന്നും അവൻ ഉംജ്ഞുന്നു. അംഗരീതങ്ങളായ അനേകായി റം പിരാച്ചുകൾക്ക് ഒരു നേതാവും വേണ്ടതാണോള്ളു എന്നു കു മേണ്ണ അവൻ സകല്പിക്കുന്നു. ഇഴ സകല്പംനിമിത്തം അച്ചിത്ര പ്രഭാവമുള്ള ഒരു അദ്ധ്യത്തരക്കിയുണ്ടെന്നും അവൻ കീഴമാറ്റി കുറുന്നു. ഇഴ രക്തിയുടെ ഏവദിവംകൊണ്ടാണ് അസാധാരണ അദ്ധ്യം സംഭാരണങ്ങളിലൂടെ സകലതും ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന ക്രമം അവൻ തീച്ചുപ്പെട്ടുന്നതുണ്ട്. എന്നാൽ ഇഴ അനുമാനത്തെ നിജുമിച്ചു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അതു സാധുവാലുന്നും, വാസ്തവത്തിൽ ഒരു അനുമാനവും ഇഴ വിഷയത്തിൽ ഔദ്യോഗിക ലൈനും വെളിപ്പെട്ടുന്നതാണ്.

ലോകത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കാവിച്ചു നാളുകളാണ് അനുമാനിക്കാം. കൗക്കിൽ, അതു അനാദിയാണ്; അമുഖം, ആരമ്പണ്ണുമാണ്; അല്ലെങ്കിൽ, അന്ത്രസ്ഥിയാണ്. ഇഴ മു

നോ് അറന്മാനങ്ങളിൽ എതാണ്ട് വിശ്വാസ്യമെന്നോ് തന്റേംചിക്ക നാടിനേക്കാൾ ഈ ദീനോ് അറന്മാനങ്ങളിലും അന്തർഭൂതമായും ഗഹനതരമായുള്ളിൽ ഒരു സംഗതിയെയാണ് നാടക്കു് ചിന്തിക്കു ണാം. അതെന്നതനാൽ, ഈ അറന്മാനങ്ങൾ എതക്കിലും നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു ഗോചരമാണോ എന്നാക്കുന്നു. അവയിൽ ഓ രോന്തിനേയും നാടക്കു പരീക്ഷിക്കാം.

കൈ മനഷ്യൻ പരസ്പരായം കൂടാതെ കഴിച്ചുള്ളുന്ന എ നോ്, ഒരു നാഴികമണി ആട്ടിവിടാതെ താനേ നടക്കുന്ന എന്നോ, ഒരു കുർമ്മയുള്ള തന്നെത്താങ്ങനു വളരുന്നവും മറ്റൊം പറയു സ്വീകരിക്കുന്ന അതിനെക്കറിച്ചു് എതാണ്ട് മനസ്സിൽ പൂർണ്ണമായ ഒരു ഭോധം ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ഒരു പുക്കം താനേ വളരുന്ന എന്ന പറയുന്നും ഒരു വളരുള്ളിട്ടും എല്ലാ കാരണങ്ങളുമ്പു രിഞ്ഞു എത്തു ദായിയിൽ എത്തേരു സംഭവങ്ങൾ ജനിപ്പി ക്കുന്ന എന്നതിനെക്കറിച്ചേരു നാടക്കു പൂർണ്ണഭോധം വരുന്നി ല്ലെക്കിലും, പ്രത്യേകപരിക്കുണ്ടായുള്ളതു നാടക്കു അവരെ മനസ്സി ലാക്കാമെന്നാണുള്ള ഭോധമുള്ളതുകൊണ്ട് പുക്കത്തിനീറു വളരു എന്ന പദ്ധതിനു ശാഖുഭോധം എതാണ്ട് നാടക്കുണ്ടുന്ന പറയാം. ഒരു വളരു വാസ്തവത്തിലുള്ളതാണുന്നോ് നാടക്കു ഭോധിക്കു യും ചെയ്യാം. ഈ ഉദാഹരണങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കി അനാഭി രൂപം എന്നവെച്ചും ഈ നാതാജണനോ് അറിയാം എന്ന നാം ഒ മിക്കും. എന്നാൽ പിഡാതുമായക്കിരിക്കുന്ന അനാഭിനെബുദ്ധത്തെ നിപ്പചിക്കുന്നും ഈ മേര നാടക്കു നാശമാക്കുമെന്നുള്ളതിനു സം രാധിക്കേണ്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത്രു്, അനാഭി എന്ന പറയുന്നുംതെന്നും, മരിറാനിനാൽ സ്വഭാവ ല്ലുനും അത്യമാക്കുന്നു. അനാഭിത്രും സ്വഭാവത്തെന്നു വിരുദ്ധമാ കുണ്ട്; എന്നവെച്ചും, അതിനു പൂർണ്ണവത്തിയായ കാരണമില്ലെന്നോ, അതുകൊണ്ടുതുന്ന അതിനു് ഒരു തിരിപ്പുനും പൂർണ്ണമാക്കുന്നു.

അതിനും ഒരു അനുഭാവണിയോ സമാതിക്ഷണപ്രകാശം അതില്ലാതെ യിൽക്കൊടുക്കുന്നും, അതും അനുഭാവണിയോ മരിംഗാന കാരണം മാറ്റണ മാറ്റണ മാറ്റണ തീനിന്നിട്ടുണ്ടുന്നും അനവദിക്ഷണിവൽക്ക്. അതും ഒരു ഗാകാദിത്വത്തിനു പിബർത്തുമാണെന്നും. അപ്പേഡി അനാദിത്വത്തിന്റെ ഫോധിണികൾക്കുമുകളിൽ അനാദിവസ്ഥയുടെ ജീവി എഴുണ്ടാകുന്നും. ഇതു നമ്മുടെ മനസ്സിനും അസാധ്യമാണും. അതു വാ, അനാദിവസ്ഥയുടെ ഒരു ജീവിയിൽ നമ്മുടെ നാശിക്കുന്ന യാത്രക്കു നീ അതുകൊണ്ടു ലോകോപ്പുത്തി അറിയാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ഒരു പദാർത്ഥം ഇന്നലെ ഉണ്ടായിരുന്നവേനോ ഒരു വഷ്ടത്തിനുമുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവേനോ പ്രായംനാമുകൊണ്ടും ഒരു പദാർത്ഥത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ജീവികളിലും അതുപോലെ അനവദ്ധിക്കാലത്തിനുമുമ്പിൽ ലോകമുഖ്യങ്ങളായിരുന്ന എന്നും നമ്മുടെ വിചാരിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഒരു നീ അതു ലോകത്തിന്റെ ജീവിക്കുമുക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു ലോക്കും, ദാനാദിയംശാനാളും അനീശ്വരമതവാദം ഭോധത്തിനും ഒരു വിഷയവും നമ്മുടെ അജ്ഞത്തെയെ മുത്തുകൾപ്പെട്ടുടരുന്നതു മാക്കുന്നു.

ലോകം ആത്മസ്വഭ്വമാണെന്നാളും വാദത്തെ ഇന്തി നമ്മുടെ പരിശോധിക്കാം. ഇതും നമ്മുടെ അചിന്ത്യമാണും. അദ്ദേഹം മയ നീരാവി ഘനീഭവിച്ചു് മേഘങ്ങളും പ്രയ്ക്കാചരങ്ങളുകുന്ന ണ്ണല്ലോ. ഇതുപോലെ ലോകവും സ്വന്തമായാണും എന്നും പരയുന്നതായാൽ ശരിയാണിരിക്കണില്ലെന്നും; എന്നെന്നും, മേഘത്തിനു പുറ്റാവസ്ഥയായി നീരാവി വായുമണ്ണയലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തു പോലെ ലോകത്തിനും ഒരു പുംഗ്രഹം കല്പിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഇക്കാം നീരാവി ഘനീഭവിക്കുന്നതിനും ഒരു കാരണമുണ്ടാക്കുന്നതു പോലെ ലോകം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ഒരു കാരണം കല്പിക്കേണ്ടി വരും. ഒരു പുംഗ്രഹയിൽനിന്നും വൃത്തിരിക്കുമ്പോൾ അ

ആക്ഷാപദാത്മത്തെ നമ്മകൾ നിങ്ങൾക്കാൻ നിവാഹമില്ല. അതു പോലെ ഗർഭീതമായിരുന്ന ലോകം മനുക്ഷജാഗി തീന്തി നിള്ള കാരണത്തേയും നമ്മകൾ നാശിക്കാൻ അസാധ്യമാണ്. എ) നാമാത്രമ്പു, ഈ പുംബവന്മണി എ)ഈ കാരണമെന്നോ ഒരു രത്നകരിംഖിയും നമ്മകൾ ജനിക്കുന്നു. ഈ ദാനെ ആലോചിക്കു വോട്ടു ലോകം അതിജാതമാണെന്നാൽ മതം സ്ഥികാർമ്മമല്ലാതെ മും വരുന്നു.

അനുസ്പൃഷ്ടമാണ്, അതുയു ഇംഗ്രേസ്സുംകൂടുമാണ് ലോകം എന്നാണ് മുന്നാമത്തെ വാദം. എ)ല്ലാ മതങ്ങളിലും ലോകത്തിന്റെ സ്വഘടിക്കുവാൻ ഇങ്ങനെനയാണ് വിശ്വസി ആ വരുന്നതു. കലാലൻ കലം മെയും പോലേയും, ആരാറി മേശ കണ്ണേര ദൃതവായ സാമാന്യങ്ങൾ പണിഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്ന പോലേയും ഇംഗ്രേസ് സ്റ്റോർ, ട്രേലോകം, പാതയളം മുതലായവയേയും അവയിലടങ്കുകളും സകലപദാത്മങ്ങളേയും സ്വഘടിച്ച എന്നാൽ വിശ്വാസം പണ്ടുപണ്ഡി ഉള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഈ വോധം വാസ്തവത്തിനു ചേന്നാൽ ആരാറി ഉള്ളിക്കൊട്ടു് മരത്തിൽ മെരുക്കുടെ ആകൃതി പണിഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നതു നമ്മകൾ നാശി ഒബ്ബാധിക്കുതാണെന്നുണ്ട്. ഇംഗ്രേസ് അതിന്റെ നാശം പോകം ആസക്കലം സ്വഘടിച്ച എന്ന പറയുമോർ നമ്മകൾ പുണ്ണജനാനമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. എന്നേതെന്നയും, അതു ലോകോസ്തു തത്തിക്കു ദരിയായ ഒരു സമാധാനവുംഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. എന്നേന്നാൽ, കലാലന്നുകട്ടു ആരാറിയാകട്ടു അവൻ പണിച്ചവല്ലതുന്ന സാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. ശ്രീ, മരം, ഇവ വേലക്കാരൻ സ്വഘടിക്കുന്നില്ല; ആകൃതിയും ചേച്ചുപാടും ചേക്കുന്നതുമില്ല. അതുപോലെ, വിശ്വാസ്താവു് സ്വന്തനേയും ചാരണനേയും നക്കതു നാശിയും മരിക്കുണ്ടാക്കി എന്ന പറയുമോർ, എ)ഈക്കൊട്ടു ണാക്കി, ആ സാധനങ്ങൾു് എ)വിടെ കിട്ടി, എന്നം മറവക്കു

ലോകകാല്പനികയെ വിച്ച് ലോകത്തിലുള്ള പദ്ധതിയുണ്ട്
കൈപ്പാറ്റി നോക്കുവന്നും ഇംഗ്ലീഷ് കൂട്ടണ്ണം ഇല്ലാത്തതില്ല.
കൂടുകൾ ഇതുകൊണ്ടിൽ കൂടി വരിം, രബ്ബും, സ്റ്റാറ്റും, മണം, സ്റ്റു
ം എത്തലായതിന്റെ ജനങ്ങാം ഏതുവെന്ന ഉണ്ടാക്കുന്നും ഇതു ജനങ്ങ
നാശിനിം എത്തുക്കിലും കാരണമുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനു പ്രതി
തിയാണ് “കാരണമെന്ന നടപ്പ് വിചാരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ മുക്തി
തി പരമാത്മാവിശ്വർ ഒരു അവസ്ഥാവിശ്വാമന്മാനാം, മായ
തെന്നോ, ഗണിക്കുന്ന അവലേപ്തസില്ലാവയല്ലുകാരം പരമ
ഭാവിനെ കാരണമായി ഗണിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ്
വെച്ചതന്നുംകണ്ടാണുന്ന ഒ.ഡയാം. ഏതായാലും, ആകാരണ
അടിനിം ഒരു കാരണം വേണ്ടയോ? ഇങ്ങുവെന്ന മേലോട്ടു ചിന്നിക്കു
ണ്ണും ഒരു ആദ്ദികാരണം വേണാമെന്ന വരുന്നാം. ഇതു എത്തി

കാരണത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്നുണ്ടോ? ആദികാരണം അവളും നാമേ അനവച്ചിന്നമേഖല അവച്ചിന്നമാണെന്നു പറയുന്നു. കൂടം അതിനും ആപ്പും മരഹാനാഭാധിരിക്കണമെന്നു സംശയം കേണ്ടിവരുന്നു. അനവച്ചിന്നമാണെന്നു പറയുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണമില്ലെന്നു പറയണം. അങ്ങനെ ആദികാരണക്കിൽ ഒന്നിനും കാരണത്തെ ചിന്തിച്ചിട്ടും വലുമില്ലെന്നു വരികയും, കാഞ്ഞകാരണമെന്നും ഒരു ബന്ധാന്തര ഇല്ലെന്നു കല്പിക്കയും ചെയ്യണമെല്ലാം.

* ആദികാരണത്തിനു കാരണമില്ലെന്നു പറയുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെ അതു സ_തന്ത്രമാണെന്നും വരുന്നു. അതു മാനന്താവിനെ ആത്മയിച്ചിരിക്കുന്നപോൾ, തന്ത്രജ്ഞനാർഥി ദീർഘംജീവിതായിവരും, ആപ്പേരിൽ ആദികാരണം അനവച്ചിന്നമാണെന്നും സ_തന്ത്രമാണെന്നും സമാതിക്കാതെ നിഃവിഹമില്ല. ഏന്നാൽ ഈ മാതിരി ഉാഹാരേം ഹണ്ഡഡേണും യുക്തിയുക്തമായി വരുന്നില്ല. അവ നമ്മുടെ നത്തിൻ വിഷയമാക്കുന്നമില്ല. അതുകൊണ്ടും ഈ മാതിരി യുക്തികളും ചാർത്തചവർപ്പണം ചെയ്യുതുകൊണ്ടും ഫലമില്ല. മാറ്റാൽ ഒപ്പിക്കേ നമ്മകൾ അനുസരിക്കണം.

അണ്ണവിശ്വാസത്തെ വിട്ട് യുക്തിമല്ലെന്തെ തന്നെ വിച്ഛിട്ടും ഫലത്തിൽ അഞ്ഞതാനുംതന്നെന്നയാണും ചെടുവിൽ ഷേഷിച്ചതും. അതുകൊണ്ടും മതത്തിൽ ഒരു സത്യവുമില്ലെന്നും, ഏല്ലാം മിച്ചുഡാണെന്നും വിചാരം നടുക്കും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണും. അതു ശരിയല്ല. ഏല്ലാം മനസ്സുകും ഒരുപോലെ യാറാത്മാമനു വിശ്വസിക്കുന്നതിനെ മിച്ചുഡാണും പറയുന്നതും തന്നെംബന്നും അണ്ണകൊണ്ടും ഈ ലിന്നമത്തെളിഞ്ഞു ഏതാനമാണോ ഏല്ലാത്തിച്ചും ഒരുപോലെ നിന്നെതിരുത്തെല്ലായിരിക്കുന്നതും, തന്നെ അംഗം സത്യം

മതാതിരൻറെ പരമതത്തപ്പേട്ടി

മെന്നു നമ്മക്ക് ഗണ്ണിക്കാം. പിശാചുകളാണു് ലോകത്തിൽ കാണുന്ന സകലസംഭവങ്ങളിൽ കാരണമെന്നായുള്ള ദൂഷവിശ്രദ്ധാസന്തതി ദിം, പ്രകൃതിയാണു് സകലത്തിനും കാരണമെന്നായുള്ള സാംഖ്യ്യമത ത്വിലും, രത്നമാവാണു് സകലത്തിനും വിഭാഗമെന്നവാലിക്കുന്ന തബലെത്തമതസിദ്ധാന്തത്തിലും, ഇംഗ്ലീഷാണു് സകലത്തിനും ഷേത്രവന്ന പറയുന്ന രത്നസ്ഥികവിശ്രദ്ധാസന്തതിലും, എഴുക്ക് അറിവിൽകൂടുതും അഭിയാൻ കഴിയാത്തതുമായി ഒന്നാണെന്നും, അതാണു് മഹാജ്ഞതിനെല്ലാറിനും വിഭാഗമായിരിക്കുന്നതു് എന്നു രണ്ടുഭാഗം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ശ്രതാണു് സത്രം. മതങ്ങൾ എത്ര ഭിന്നങ്ങളായിരുന്നും ഈ രണ്ട് സംഗതിക്കുന്നു അവ സിദ്ധവർക്കുന്നുണ്ട്. പാമരംബർ ആ അചിന്ത്യരഹസ്യത്തിനെ പിശാചായും, സാംഖ്യ്യം പ്രകൃതിയായും, ബൈജ്ഞാനികമാർ നിവാസമായും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരിപൂർണ്ണസ്നേഹമായും, അരുദപ്പതികൾ സാക്ഷിാൽ പ്രയോഗമായും, പലപ്രകാരങ്ങൾ വിവ്ചിച്ചുകൊണ്ടു; അവയിൽ ഒക്കെയുമില്ലെങ്കിൽ പരമതത്തപ്പേട്ടമെന്നെന്നാൽ, നമ്മുടെ ബുദ്ധിജീവി അശോചരമായി എന്നോ ഒന്നാണെന്നും, അതിനെ വിവ്ചിക്കാൻ നമ്മക്ക് ശക്തിയില്ലെന്നും, അതിനെന്ന് ശക്തിയാണു് സർവ്വപ്രാപ്തമായിരിക്കുന്നതെന്നും അരുക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സംഗതിയിൽ എല്ലാ മതങ്ങളിം യോജിക്കുന്നു. അവജ്ഞ തമിൽ യാത്രയും കലഹകാരണവുമില്ല.

എം. രാജരാജവൻമം തന്റെരാൻ എം. എം., ബി. എൽ.

ക്രിക്കറ്റ് ടീമിന്റെ

;

തിരുവിതാംകൂർ റവന്റീ
സിക്രിട്ട്.

മലയാളത്തിലെ മാപ്പിള റാം

മലയാളത്തിൽ, എന്ന വൈച്ചും മലബാറജില്ലയിൽ, കേരളീയമുഹമ്മദീയരെയാണ് “മാപ്പിളമാർ” എന്ന വിളിച്ചുവ കന്നതു്. കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിൽ ചിലേടങ്ങളിലും, തിരവി താങ്കുറിയിലും, “മാപ്പിള”യെന്ന സ്ഥാനം റാമോസാറിയൻമാരും അക്കാദമീവൈറിയുമാരും കേരളീയക്കുപ്പുപ്പാർക്കുന്നുണ്ടു് ഉള്ളതു്. “മാപ്പിള”യെന്ന പദത്തിനും അർത്ഥം ഏന്താണെന്ന നം, ആ സ്ഥാനപ്പേരും ഈ വർഗ്ഗക്കാർക്കു് എന്തിനെ ഉണ്ടായി എന്നം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നില്ല; അങ്ങിനെ ചെങ്ഞേണ്ടതിനു് ആവശ്യവുമില്ല. കേരളീയമുഹമ്മദീയരെപ്പുറി മാത്രമാണു് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. ഈ മാപ്പിളമാർ മിക്ക വാരം എല്ലാവരും മുഹമ്മദീയമാരത്തിൽ ചേന്ന് വരായ കേരളീ യരാണു്. അബീയിത്തിനിനോ മറ്റൊരു മുഹമ്മദീയരാജ്യങ്ങളിൽ നിനോ ഇവിടെ വന്ന കടക്കേറിപ്പാത്തവർ അവിടവിനെയാ യി അല്ലും ചിലർ ഉണ്ടു്. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവർ ‘ത ദൈവം’രെന്ന പിളിച്ചുവരുന്ന സെയ്യുദ്ദോഹാണു്. ഈ സെയ്യു ദോഹർ മുഹമ്മദു് ദാവിയുടെ സന്നാനങ്ങളിൽനിന്നു് ഉൽഭവി ആട്ടുള്ളവരായും കാണു് അവരെ സാധാരണ ജനങ്ങൾ ഒക്കി യോടുകൂടാ ബഹുമാനിച്ചുപോരുന്നും ഉണ്ടു്. ഈ സെയ്യുദോഹ ക്കു പുറതെ അല്ലും ചില അനുമാർ വേരായും ഉണ്ടായെന്നും. സുക്ഷുമായി പരിഞ്ഞായിച്ചുനോക്കിയാൽ അവർ എത്രേണ്ട ചു ക്കമൊരുണ്ണം കാണും, മറ്റുള്ള മാപ്പിളമാർ എല്ലാവരും മ

പ്രഖ്യാതികർത്തന്നാണെന്നതിനും അവകാട നടവടികൾ പ്രത്യേകതെളിവാക്കണം. താബാട്ടസമ്പ്രദായവും മരക്കണ്ണതായവും സാധാരണ മഹമ്മദീയനടവടികൾ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. എൻ്റെ നാമാത്മകമല്ല, അവ മലയാളികൾക്ക് പ്രത്യേകമായുള്ളവയുമാണ്. മലയാളത്തിലെ മാസ്തിഷ്ടമാരിൽ വടക്കെ മലയാളത്തുകാർ മുഴവ നം മരക്കണ്ണതായക്കാരാണും. തൊക്കെ മലയാളത്തിൽ ചിലേ ട്രാഡിൽ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട താബാട്ടക്കാരുടെ ഏടക്കിൽ തോവാട്ടുതലിനെ സംബന്ധിച്ചുടനേരുള്ളും മരക്കണ്ണതായനടവടിയും, സ്വന്തസന്ധാരിത്വത്തിനും സംബന്ധിച്ചുടനേരുള്ളും മക്കത്തറയനടവടിയും അനുസരിച്ചു വരുന്നതും. ഈ സംഗതികളെക്കാണ്ടുതന്നെ, ഇവർ ആദികാലത്തും മരക്കണ്ണതായക്കാരായും നാമകരാണോ മറ്റു ജാതിക്കാരോ ആയിരുന്നു എന്നു തീച്ചു പ്പെട്ടതും. എത്ര കാലത്താണും ഈ നാട്ടകൾ മുഹമ്മദിനും താം അനുസരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു് എന്നു തീച്ചുയായി പറയുവാൻ; സാധിക്കുകയില്ല; എങ്കിലും ഈ തികിലെ ജനങ്ങൾ വിന്ദസിച്ചപോതന്നതായ ചില ഹായകമകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതുന്നതായാൽ, മഹമ്മദനബിയുടെ ജീവകാലത്തുന്ന മഹമ്മദീയമതത്തപ്പെട്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഉംഗ്രീകാരം, “നബിയുടെ കാലത്തു കേരളരാജും വാൺി. തന്നെ ഒരു വൈദികമാർ, മഹമ്മദീയമതത്തപ്പെട്ടിൽ വിന്ദസിച്ചു മക്കത്തു ഓഡയി നബിയുമായി കണ്ണ മഹമ്മദീയനായി എന്നു കൂടു കുടം സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ വിന്ദസിച്ചു പ്രോത്സാതാണും. അറബിരാജ്യവും മലയാളവുമായി, എത്രയോ കാലം മുമ്പുതന്നെ, പ്രാപാരം നടന്നവനിൽനാണ് എന്നുള്ളിട്ടു പാലേ സംഗതികളെക്കാണ്ടും വിന്ദസിക്കാവുന്നതാക്കാണ്. പ്രാപാരത്തിനായി അറബിക്കാർ ഈ തികിലെ സാധാരണ വന്നുകൊണ്ടും ഇരുന്നു.

വിനട കച്ചവടത്തിനാൽ വന്ന അംബിശാർ നബിയുടെ ഒ
ഹാത്യാത്മകയും സദ്വദ്ദേശങ്ങളും പാറി പ്രസ്താവിച്ചുതുക്കേ
ട്ട് എ മഹാത്മാവിനെ കാണാണെന്നോ അതുപരിപരാട്ടുടി
അഭ്യന്തരത കേരളരംജാവ് അഭ്യന്തരം പോയി നബിയൈക്കെ
ണ്ടു അവിടുത്തെ ഉപദേശങ്ങളെ സ്ഥികരിച്ച ഏറ്റാഴിയു വി
ശ്രദ്ധിക്കാവുന്നതാണ്. അതു വിശ്രദിക്ഷണാത്മയാൽ ഇഹ
മലീയയതം ആളുകാലത്തിൽത്തന്നെ മലംഖാളത്തിൽ പരശ്ര
വാൻ തുടങ്ങിക്കിഴക്കുന്ന എന്നും വിശ്രദിക്ഷണം. അതു അവസ്ഥ
കു മലയാളത്തിലെ മാസ്തിളമാർ ഇന്ത്യാസാമ്രംജുത്തിലെ ഇഹ
മലീയരിൽ ഏറ്റവും പഴയവരാണെന്നും വിചാരിക്കണംതു്.
ഈവർ കേരളത്തിലെ പറിന്നുരാജാക്കന്നുകൊട കീഴിൽ വസിച്ചിരു
ന്ന അന്ത്യുഗ്രതയാരായ പ്രജകളായിരുന്ന എക്കിലും അതു രാജാക്ക
ന്മാർ ഇവരെ വഹിച്ച മാസ്ത്രയിലുണ്ട് വെച്ചിരുന്നതോ എന്ന
ഇള്ളിലേക്കു പലേ തെളിവുകളിം ഉണ്ട്. ഒരുപ്പുകാലത്തിൽ കേ
രളത്തിലെ രംജരക്കന്നാരിൽ പ്രധാനികളായവർ തിരുവിതാങ്കൂർ,
കൊച്ചി, കോഴിക്കോട്, ചിറക്കൽ ഇവിടങ്ങളിലെ രാജാക്ക
ന്മാരായിരുന്നവല്ലോ. ഇതിൽ തിരുവിതാംകൂരിലും കൊച്ചിയിലും
മഹുപ്പിളമാർ അധികം ഇല്ല. അവിടങ്ങളിൽ അവക്കു വലിയ
പ്രാധാന്യവും ഇല്ല. കോഴിക്കോടുരാജാവായിരുന്ന സാമ്രാജ്യിരിലും
ജാവിനും രാജുത്തും ചിറക്കൽ രാജാവിനും രാജുത്തും മഹുപ്പി
ളമാക്കു പ്രാധാന്യവും സ്ഥാനമാനങ്ങളിം കൊടുത്തിരുന്നു. ഒ
പരാഞ്ഞത്തിലെ മഹുപ്പിളമാർിൽ എല്ലാം സംഗതിക്കുക്കണണ്ടോ
പ്രധാനിയായ ആർ കണ്ണറിലെ രാജാവാണും. ഈ കണ്ണറി
ലെ രാജവംശം ചിറക്കൽ രാജവംശമായ കോലസ്ത്രുപത്തിലെ
കു ശാഖയാണെന്നും സാധാരണായായി വിശ്രദിച്ചുപോ
കുന്നതു്. തഃനീരിന വിശ്രദിച്ചുപോകുന്നതിനും ചാരിത്രം
ബന്ധമായ തെളിവുകൾ ഇല്ലെങ്കിലും, അതു് മിക്കവാറും നേരം

മലയാളത്തിലെ മാസ്തിഷ്കമാർ

ഞന്ന വിശ്വസിക്കുവാൻ സംഗതികൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. അവയല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതു ആവശ്യം ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ട് അനുഭവം ചെയ്യുന്നില്ല. കോലസ്പത്രപത്രിലെ ഒരു സ്ക്രീം, മുഹമ്മദിയമതം താനസിൽതു പറമെ ഫോട്ടി എന്നും, ആ സ്ക്രീഡിന സന്താനങ്ങൾക്കായി കണ്ണൂർനഗരവും, ലക്ഷദ്വീപിലുകളിൽ ദാനന്ദത്താ കോലത്തിരിരാജാവ് കൊട്ടത്തു എന്നമാണ് വളരെക്കാലമായി പറഞ്ഞപോതന്നത്. കോലസ്പത്രപത്രിലെ റാജാക്കന്നൂർ റാജും വാൺിങ്കനകാലത്തു കണ്ണൂർരാജാവിനു കോലത്തുനാട്ടിൽ വളരെ അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നാജിത്തു ഡച്ചകാർ അക്കാദമത്തിൽ ഏഴ്തിവെച്ചിട്ടുള്ള റിക്കാട്ടക്കളിൽക്കാണ്ട് കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കണ്ണൂർരാജാവിനെ ഇട്ടോടു സാധാരണയായി വിളിച്ചുവക്കുന്നതു “ആലി”രാജാവ് എന്നാണുള്ളൂ. ആ പേര് ദരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. റാജാവിന്റെ ദരിയായ സ്ഥാനങ്ങളും “ആചിരാജാവ്” എന്നാണ്. പുൽക്കാലങ്ങളിൽ ഈ റാജവംശത്തിലേക്കു കടലിൽ വലിയ അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനു പുറമെ, ക്രൈസ്തവവടക്കാണ്ട് അധികരിച്ച ധനവും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ വംശക്കാരാണ് “ആചിരാജാവ് (കടൽ) റാജാക്കന്നൂർ” എന്ന വിളിച്ചുവന്നിരുന്നതു. ആചിരയെന്ന പദം ദശിച്ചു “ആലി” എന്നായി എന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

സാമുതിരിരാജാക്കന്നൂർട്ടെ റാജുത്തം മാസ്തിഷ്കമക്സ് ബുള്ളമാനങ്ങളിൽ അധികാരങ്ങളിൽ കൊട്ടത്തിരുന്നു. സാമുതിരിരാജാക്കന്നൂർ റാജും ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്, റാജുഭരണസംഖ്യയും കാഞ്ഞങ്ങളിൽ മാസ്തിഷ്കമാർ അധികമായും ഏരോപ്പട്ടിരുന്ന എന്നാജിത്തു, ഡച്ചകാർ അക്കാദമത്തു ഏഴ്തിവെച്ചിട്ടുള്ള റിക്കാട്ടക്കളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. കടലിലെ അധികാരവും, കച്ചവടത്തിനാജി സ്വന്തമായും താനു മാസ്തിഷ്കമക്സത്തെനു ആയിരുന്നു. സാമുതിരി

ప్రాక్తిలె సమాగ్మారోహణాతింపాడశయం, ఇన్నామతు కోచిషోలా క్షీ గట్టర్తిం ప్రభవరికణా రావసరతతిం, మాప్పిల్లమారికి రణక ప్రయాణికం, తణిలొపి, సాధుతిరిప్పాక్తిలె ఔహాజమాయ ఏళ్ళగాన్నితిం భావిత అంకపడిఖాయి పోకాను నటవడి కొంణ్ణతాను, సాధుతిరిప్పాక్తిలె రాజులురంకాలతాఁ మాప్పిల్ల మాసుఁ రాసూయామగాయాయ మాన్నర కొటతింకాను ఏగును తె జీయునొణెఁ. ఇల్ల “కొక్కిచెప్పాక్కాళ్లతాఁ” ఏగు తాదియను రం, కురంకాలమాయి సాధుతిరింజాకణూర నటతతివరంగిప్ప. రా జ్ఞాంం ఇస్సాత రావసుమకుఁ కోచిషోణెను ఆచవశ్యవుమిప్ప. ఇల్ల తాదియనుతింకాఁ సాధుతిరిప్పాక్తిలె పట్టుకిను భావిత తణిలొపి అంతుచెప్పు వంణ్ణు అంవకాశు నాలూళ్లకండికాఁ గుఁ ఉప్పతాఁ. అత నాలూళ్లకండ 1. అంచ్చుతిరింపుత్త కుఠూపుఁ 2- కోచిషోణు తల్లుగొంఁ, 3. కోచిషోణు కాలి 4. సంఘ బెంటఁ కోయ ఇల్లవంగాఁ. అత్తులైత రణాళ్లకండ నాయమా అం, పిగుతిత రణాళ్లకండ మాప్పిల్లమాతాఁ అతుగాఁ. నాయమారు ఇం మాప్పిల్లమారెయం ఒడ్డె నిలయిలయితాను సాధుతిరింజా కణూర వెఱ్లమంగిచ్చుపోగితానుతాఁ ఏగును ఇత్తకాణె తచ్చియునొణెఁ. పిగును, సాధుతిరిప్పాఁ తచును లెసగ్గుకు త్తోణు మార పరివారంజ్ఞోణుంక్కుంటి, మెర్కుపరంత తాదియను దివసం, క్షీంయపాలు కడగుఁ గట్టర్తిం ప్రభవరికణ స్వోధు, ఈ మాప్పిల్లస్త్రీ, తాంబ్యులవుం పట్టాళ్లిం వెచ్చుఁ, సా భుతితిప్పాక్తిలెప్పుఁ ఉపచూరం చెప్పును నటవడికొణుం, గట రతతిం స్తుయాగ్గుఁ మాప్పిల్లమాసుంయితాను ఏగును విచారికణ వునుతాగాఁ. 1067-త తిచ్చెప్పక సాధుతిరిప్పాక్కాళ్లగారాను సర, మంగానిక్కుమం మహారాజు బుహారు కె. సి. ఏస్ట్రో. ఏప్పి. సమాగుతిం వగ్గప్పోఁ ఇల్ల తాదియనురం నట అతుక ఉణ్ణాయిక్కొణెఁ. అగుఁ తెంగు ఇంతప్పుఁ కొడిచ్చిం ఉ

മലയാളത്തിലെ മാസ്തിഷ്കമർ

ഡ൉. വുൾഫ്‌കാലണ്ട്ലിൽ മലയാളത്തിലെ രാജാ ശനിയാർ തന്റെ ഒരു മാസ്തിഷ്കലാഭം പ്രജകളെ മാനൃതമിൽ വെച്ചിരുന്നു എന്നും, മഹമദീയരും മാസ്തിഷ്കമാരം ഹിന്ദുക്കളും, തമിൽ യാവതാര മതാവരവും ഇല്ലാതെ സദ്ധോദരവാരരഘോവല നടന്നിങ്ങനും എന്നും ശ്രീ സംഗതിക്കളെക്കാണ്ട് തെളിയുന്നും ഉണ്ട്. പൊത്രൻഗീസ്സുകാരം, ഡാച്ചുകരായം, ഇംഗ്ലീഷ്കാരം, പരഞ്ഞീസ്സുകാരം തും തീക്കിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പ് മലയാളത്തിലെ കച്ചവടം മഴവനും മാസ്തിഷ്കമാരകട കൈവരണമായിരുന്നു. മേൽപ്പു രഖേത യൂറോപ്പുമാർ ഇവിടെ വന്നതിനാദ്ദേശം, കാഞ്ഞമായ കച്ചവടങ്ങൾ മിക്കവാറും അവരുടെ കൈവരണത്തിൽ പോയി. അതുകൊണ്ട് മാസ്തിഷ്കമാരകട അഭിവൃദ്ധിക്ക് കാബുവരുവാനും തുടങ്ങി. എങ്കിലും അവർ വ്യാപാരം തന്ത്രജ്ഞത ദരിം നടത്തിപ്പോന്നു. തും കാലംതും മലയാളത്തിലെ കച്ചവടകൾ, അധികവും മാസ്തിഷ്കമാരാബന്നനും ചുണ്ടത്തറിയിക്കേണ്ട നില്ക്കുന്നും കോഴിക്കോട്ടനബന്ധരത്തിലെ കച്ചവടത്തിൽ എററവും പ്രധാനമായും മരക്കച്ചവടമാണ്. തും മരക്കച്ചവടത്തിൽ എപ്പോറ്റിട്ടുള്ളവരിൽ സൗംഖ്യിനു തൊട്ടുറക്കണ്ടും മാസ്തിഷ്കമാരാബന്നും സമാന്നം ഉറപ്പേണ്ടുകൂടിതോന്നു പറയാം. - മലകളിൽ വോ അംഗി, മലവനിയോടും കണ്ടമുഖ്യമാണെന്നും എത്രതും, മരങ്ങൾ മുൻ ചും, പുശവക്കളിൽ കൊണ്ടവനും തെരപ്പുംകൂടി, പുശവഴിക്ക് കോഴിക്കോടും നഗരത്തിൽ എത്തിചും, വ്യാപാരികളുടെ സെഴുകുംപുകാരം കരക്ക കയറിവെക്കുന്നപ്പുത്തികൾ എതാണ്ട് മഴവനും മാസ്തിഷ്കമാരാബന്നും ചെയ്യുന്നതും. എത്രയോ ആകിരം ജന്നദിൽ തും പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ടും ഉപജീവനം കഴിച്ചവരുന്നാണ്. അവരിൽ എത്രയോ ചുരുക്കം തുളികളേ മറഞ്ഞ ജാതിക്കാർ ഉള്ളി. തുരുപ്പൊന്നുവരുന്ന മരക പ്രധാനമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ എടുക്കുന്നതിനും സമർപ്പരായവർ മാസ്തിഷ്കമാരാബന്നും. പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നക്കാർ

ഞ്ഞത്തിൽ പിള്ളുക്കളായ പ്രവൃത്തികൾ മാപ്പിളമരേക്കാളിം എന്നും അനുഭാവിച്ചു കാണുന്നത്. മലയാളത്തിലെ ഉർഖി പ്രദേശങ്ങളിൽ മാപ്പിളമാർ അധികമായും താഴ്സിക്കുന്നത് എറണാട്ടുതാലുക്കിലും പാലക്കാട്ടുവന്നാട്ടുതാലുക്കിലും, തൃശ്ശൂരുത്തുള്ളിൽ ഉള്ളതുപോലെതന്നെ, വാലിയ താംബളക്കാൽം പ്രധാനികളും ആയ മാപ്പിളമാർ ഉണ്ട്. അധികം ആളുകളിം ഇള ദിക്കുകളിൽ കൂഷിക്കാരാണു്. കൂഷിയിലും ഇവർ മറവളും ജാതിക്കാരേക്കാളിം സമർത്ഥമാരാണുന്നാണു് പറയേണ്ടതു്. വളരെ ഒരുപടംനാണിലുമാരായുള്ളൊണ്ടാണു് ഇവർക്ക് ഇളവക പ്രവൃത്തികളിൽ അധികമായ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടാവുന്നതു് എന്നാളുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇളവക സ്ഥാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഇവർക്ക് ഉണ്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ മുടഡിൽ വിള്ളാള്ളാസം എന്നും ചുത്തകമായതു് കാണും ഇവരിൽ താണവർഗ്ഗക്കാരിൽ അധികം ആളുകളിം മനസ്സിനു വികാസമില്ലാത്തവർക്കും, അതുകൊണ്ടും അറിവു കുറഞ്ഞവർക്കും താണവർക്കും പറയുന്നും ആരും മുഖിയുകയില്ലെന്ന വിചാരിക്കുന്നു. വിള്ളാള്ളാസം മാപ്പിളമരുടെ എടക്കിൽ എന്നും അനുഭാവം ചുത്തകമെന്നൊളിൽ മാപ്പിളമാരിൽ പ്രധാനികൾക്കുന്ന സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. വടക്കെ മലയാളത്തിലെ മാപ്പിളമരുടെ സ്ഥിതി തെക്കേമലയാളക്കാരുടെ സ്ഥിതിയേക്കാളിം ഇണമായിട്ടുള്ളൂലിലാണു്. അവരുടെ എടക്കിൽ വിള്ളാള്ളാസം ഹിള്ളുക്കളിടെ എടക്കിൽ ഉള്ളതുപോലെതന്നെ ഇപ്പുകിലും തെക്കേമലയാളത്തിലെ മാപ്പിളമരുടെ സ്ഥിതിയുമായി താരതമ്യപൂർത്തിനോക്കുന്നതായാൽ എന്നും ഉപരിയായിനില്ലെന്നുതാനും സംശയമില്ലാത്തതാണു്. തെക്കേമലയാളത്തിലെ മാപ്പിളമരുടെ എടക്കിൽ കാണുന്നതായ മൂശ്യവിശ്വാസങ്ങളിം അവരുടെ എടക്കിൽ എന്നും ചുത്തകമായിട്ടു കാണുന്നതിശ്ശേ. തെക്കേമലയാളത്തിലെ മാപ്പിളമാരിൽ പ്രധാനികളും അവരുടെ തന്ത്രങ്ങൾക്കു കൂടിക്കർണ്ണ മൊപ്പ്

മലയാളത്തിലെ മഹുഷികൾ

മാനുടെ അടക്കങ്ങൾനിന്നു കിട്ടുന്ന മതസംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്രംബം തിനാവുറം ചുരങ്ങിയറിലക്കേള്ളു സാധാരണവിദ്യാഭ്രംബംകുട്ടി ചെയ്തിച്ചുപോകുന്നവും. ആ വിദ്യാഭ്രംബംകുട്ടി താവക്ക് മല യാളിഭാഷ എഴുതുവാൻ വായിക്കുവാനും ശീലിക്കുന്നതല്ലാതെ വേരു വിശ്വേഷ വിധിയായ മുണ്ണം യാത്രാനും സിലിക്കുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്രംബം എത്രയോ ചുരക്കംതന്നെയാണ്. വടക്കേമലയാളത്തിലെ മഹുഷികൾ, ഇംഗ്ലീഷ് പരിച്ചു് സർക്കലും റഹ്മാൻ വലിയപരിക്കുകൾ ജീവിച്ചു് ഉന്നതപദ്ധതിൽ എണ്ണം തുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വളരെക്കുട്ടികൾ സൂചകളിൽ പറിക്കുന്നവും. വടക്കേമലയാളത്തിലെയും തെങ്ങക്കേമലയാളത്തിലെയും മഹുഷികൾ തമിൽ, വിദ്യാഭ്രംബകാൽത്തിൽ, ഇതുവഭാവം പുത്രാംസം വരവാൻ മുത്രുക്കാരാണും വല്ലതും ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു വരം സാധിക്കുവില്ല. താണ്ടരക്കാരെ എടുത്തു നോക്കുന്നതാണുള്ളിൽ. ദാരിദ്ര്യമാണു കാരണം എന്ന പറയാം. ഡന്വാനാക്കട കാൽഞ്ഞിൽ ആ കാരണവും പറഞ്ഞതുകൂടാം. മതമക്കെത്തായുണ്ടുവയം വിദ്യാഭ്രംബവല്ലന്തു സഹായിക്കും എന്ന ചിലർ പറയുന്ന അഭിപ്രായം ഒരുവിധം ദരിദ്രാണും എന്നു് ഇതുകൊണ്ടു തോന്നിപ്പുവക്കും. അതെത്തന്തകിലും ആക്കട്ടു. മഹുഷികൾ വളരെ അഭ്യപന്നനീലമുഖാഖാനുണ്ടും ഇതിനാമുമുഖിൽ പറഞ്ഞതുവള്ളു. അങ്ങിനെയുള്ളിവക്കു് അത്രാവലുംകും വിദ്യാഭ്രംബവും കൂടി ഉണ്ടായെങ്കിൽ ആവർ വളരെ നല്ലനിലക്കിൽ ആയിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇവരിൽ മുത്രുക്കിച്ചു് താണ്ടരവർക്കാർ മതഭ്രാന്തനാരാധി എടക്കുന്നും പരിപ്പുകളിലും മരും തുണാക്കിനിന്നും വിദ്യാഭ്രംബം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണുന്നു പറയാം. മതസംബന്ധമായ വല്ല വിദ്യാഭ്രംബവും ഇവക്കു് ഉണ്ടാവുന്നേം എന്നും പിന്നെ ഒന്നാലോചിക്കുവാനുള്ളതോ. ഇവരിൽ എറുപ്പേശ ചുരങ്ങം ആക്കടക്കിക്കുമ്പോൾ തന്നെ വിന്റെപി

ഈ വിദ്യാഭ്യാസവും സംഗരിക്തപരവും ആണ്. മഹീളതരം കൂടായ എറണാട്ടിലും വള്ളവന്നട്ടിലും താവിടകയും പ്രബല നാരായ മഹീളമാരുടെ തുണ്ടാഹംകാണു ഹിന്ദുക്കളിൽ താ സാഖാതികാർ അധികമായും മുഹമ്മദിനുത്താറിൽ ചേരുന്നതു കൊണ്ട് വിദ്യാവിഹീനമാരും മുൻവജ്ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധ താണ്ടരം മഹീളമാർ അവിട്ടുള്ളിൽ അധികം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് മഹീളകളിലെ മഹീളമാർ, കരണ്ണമി ചെയ്ത നൂവരാണ നീളും അപവൃംതി ഉള്ളതു്. മഹീളവഹനകളിലും ഈ രണ്ടുതാലു കുകളിലാണു റംഗോക്കരായും ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അതുവക ലഹരി കളിൽ ചേറ്റിക്കൊണ്ടു, മേരുവാണു താണ്ടരക്കാരാണു്. മഹീള വഹനക്കിടക്കളും കാരണാണും ടാലകും പലവിധമായി പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. അവികളിൽ ഉപദ്രവം ഫോതുവുന്നതിട്ടാണു നീ ചിലർ പറയുന്നതു് പുണ്ണമായി വിന്ദപ്പിക്കാവുന്ന പാടിലും തല്ലു. മരം കാരണാണുള്ളാട്ടുട്ടി ഇം ഒരു കുരണ്ണവും ചേരുന്ന സൗഖ്യിരിക്കാം; എന്നല്ലാതെ ഭൂമിസംബന്ധമായിട്ടാണു് ലഹരികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ഏറ്റവും കരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂട്ടും, താനിവില്ലോ അതുകൊണ്ടുണ്ടായും മത്താന്തിരം അഭിദ്രോഹം ആണു് കാരണാണും ഏപ്പുനു പറഞ്ഞാൽ തതാംയിച്ചറിക്കയില്ല ഏപ്പുനാണു് ഏ നിങ്ങളേ തോന്തരനുതു്. ഭാരിപ്രാനിവരംബന്തിനു പ്രസ്തിഷ്ഠിം, അ വിവില്ലായ്ക്കയ നിലപ്പിക്കാവുന്ന വിദ്യാഭ്യാസവും ഉണ്ടായാൽ ഈ താംപ്രാതി തീരെ ഇല്ലാതെവുന്നതാണു്. വിദ്യാഭ്യാസം ഹി മുളാക്കളിൽ താണാവുള്ളക്കാരുടെ മുട്ടിക്കളും പാടിലും കാട്ടിലും താണാവുള്ളക്കാരുടെ മുട്ടിക്കളും മഹീളമാരിൽ താണാവുള്ളക്കാരുടെ മുട്ടിക്കളും മഹീളമാരും പ്രത്യേകാണി പ്രാമാനികവിദ്യാശാലകൾ എപ്പും കുഞ്ഞുമ്പുള്ളാണു്.

സ്ഥാനം പിശ്ചുണ്ട് സമ്പ്രം വിച്ച

ഈ അവഗണതിൽ സാധിക്കുകയുള്ളത്. മലയാളത്തിലെ നിവാസികളിൽ ഒട്ടംനേന്ന അപ്രധാനികളുണ്ടാതെ ഈ വർദ്ധക്കാരരട്ടം സ്ഥിതി എത്തുവിധിക്കിലും ഇരുപ്പാഴത്തിലും നന്നാക്കവാണുകി അവരിൽ പ്രധാനികളായവരും മറ്റുള്ള വർദ്ധക്കാരരാഖവക്കണ്ണം ഉണ്ടോവെ ശ്രദ്ധക്കേണ്ടതണ്ണോ”.

സി. കൃതിരംഗൻമേനോൻ ഡി.എ. കേരളപത്രികാപത്രം ഡിപ്പർ

സ്ഥാനം പിശ്ചുണ്ട്
സമ്പ്രം വിച്ച

മോക്കത്തിലുത്തമഹുണ്ണങ്ങളിയന്ന, യുണ്ട്-
പ്രോക്കപ്പമാന്ന് പല സിലബരിൽ വെച്ചു മുപ്പുന്,
പ്രുക്കപ്പമുഖി സകലത്തിലുമുള്ള യോഗി—
യോക്കപ്പമാണ്ടു നടക്കണ്ണം വഴിഞ്ഞു മനം.

1

സ്ഥാനങ്ങളാം പ്രകൃതിദേവതകൾ വിലംസ—
രുത്രങ്ങൾ കണ്ണ് പരിതുഞ്ചു കലന്ന് പാനമൻ
മാരത്തു നീരകൾ നിറവെന്താൽ കൂട്, പോകം—
അനരത്തു കണ്ണു കളിരാണ്ടു മരത്തിലുന്നിൽ.

2

മോഹാർ മനഞ്ഞർ കലവിക്കൈ, വിഹിഞ്ചുമണ്ണ
സൗഖ്യാദ്ദേശുറിയ ജീവികളിൽ പ്രകാം
ഹാ ഹാ! തശ്ചുവള്ളുന്നതു കണ്ണു തെന്തു—
ഈഹാണ്ണുഹ യന്തി മനസ്സിൽ നിന്നുച്ചു നിന്നു.

3

തദ്ദേശമാ യതി വെടിഞ്ഞ നടന്ന പിന്ന—
യദ്ദേശമന്ന ചില സംശിക ഡ്രോയഡേഷി
അദ്ദേശസീളി ചെരുതായേരെരുവിനെന്നു—
ണ്ടദ്ദേശമിഞ്ഞിനെ നിന്തു ദയംതുചിത്തങ്ങൾ—

4

“ഹാകള്ളിച്ചുറിയ ജീവി, യിതിന്റെ വീട്ടിൽ
ഒപ്പാക്കേണ മാർഗ്ഗമിലാതെ കൂട്ടണിട്ടുണ്ട്!
‘പോകട്ട’യെന്ന നിതപിച്ച നടക്കിലിന്ന
നാകത്തിലെത്തുത്തിതു സംശയമില്ല തെള്ളും.

5

കുട്ടം കുടംബവുമുഖംഹാ! നിജമായിട്ടുന്ന
നാട്ടം പിഴച്ചുറതിയായുലയുന്നതൊയാൽ,
കുട്ടം വിപത്തിതിനു, സകടമുള്ളിൽ വന്നു—
കുട്ടം, സ്വകീയജനത്ജ്ഞമതത്ര കാഴ്ചം!

6

പോയി പ്രസംഗമിവന്നെല്ലാങ്ക വീടു ദിഃവു—
ഭ്രാംഖിഷ്മമായതിലെഴും സ്വപ്നന്നേരെല്ലാം
സ്ഥായിക്കു പോറിയൊരു കൂട്ടി പിരിഞ്ഞെല്ലാം
വായിട്ടും മിഠിട്ടും തൊഴിക്കൈയോവം.

7

തായും തക്കപ്പുനമവക്കാങ്ക കണ്ണിലഭാഗി—
യായുഞ്ഞാരിച്ചുറിയ കൂട്ടിയെ വിട്ടിക്കൊന്നാൽ
പോയും പിടിച്ച പുതുംഖമിയെന്ന ചർച്ച,
തായും വരാമിവന്ന തൊൻ തുണാചയയ്ക്കിടംനുത്തമങ്ക്.

8

നേരായ മാർഗ്ഗമിയിച്ച കൊട്ടത്തിനേണ്ട—
താരാകിലും കടമയാണതിനില്ല വാദം;
പാരാതെ തൊൻ തുണായിതിനുകളാജ്ഞിപ്പണം
പോരായ്ക്കിശ്ശപ്പെന്നമല്ലിയമാമതാല്ലോ.

9

സമാനംപിച്ചും സർപ്പം പിച്ചു

വട്ടത്തിലായ ദൊരജീവിയെ മുന്നു കണ്ണം
കൂട്ടത്തിലാക്കിവിട്ടുകിൽ ശരിയായി കാഞ്ഞം;
തൊട്ടലൈഡവദന വരുത്തുതുതോന്നറ മീറ-
കാട്ടട്ട്, യീമിരുതിൽ കയറ്റേടു മനം.”

10

ഇംവണ്ണമോത്തു യതി നീറിന ഭാഗ്രാദോഷാർ.
കൈവന ദിവമകലത്തു കളഞ്ഞിടംനായോ
ബാധാതിനെത്തന്തു മീറയിൽവച്ചു ധന്തു-
ഡാവം കലാൻ ബത! വന വഴിജ്ഞ പോശാൻ..

11

അക്കയുമം തപെമഴം യതി മുന്നു കണ്ണ
പുക്കച്ചുവട്ടിലുത്തേശാഹാടത്തി വീണ്ണം
നീക്കജ്ഞ തന്നടയ മീറ പിടിച്ചു നീറിൽ
രക്ഷജ്ഞ പറവിയോൽ കൂട്ടിലണ്ണചുരുച്ചു;

12

“ആണാധികപ്രിയമഴം ജനങ്ങളിൽതോന്നറ
കംണാതെ പോയ മകനേ! മിററിൻകിടംഡാവ!
ബാണാധികപ്രഥരയാട്ടം തു കൂട്ട പുഞ്ഞ
വാണാധുമമയുടെയുള്ള കൂളിത്തിട്ടേ”

13

പാരം കനിഞ്ഞു യതിയിന്തിനെ ചൊല്ലിനില്ല-
നേരം മരത്തിലിള്ളുകിടിന നീറഞ്ഞേഷം,
തീരം മറിഞ്ഞെ പുഞ്ഞതുന്നരഹമാത്തു, പാതെ
ജൗം, യതിന്റുമാറ്റകലം കടിച്ചു.

14

കുത്തെ കരണാറൻം വഴി പിച്ചു കാണിക്കാഞ്ഞ
പെരുത്തെത്താരശലുതുവിച്ചുതു നിനച്ചു യോഗീഡാരൻ
കുത്തെവന്നാപ്പുംഞ്ഞിശൈത്യന്കുലത്തിൽ കഷയം
വരുത്തിയരിരം നിലച്ചുതുവഴിജ്ഞ പോകി തുണം..

15

വി. പി. പത്മനാഭൻനബുതിരിസ്ത്രൂട്ട്

ඩායු පරිග්‍රැම සංඛ පොලොනුවු

ഈ പ്രമേയം സൈക്കരമല്ലെന്ന വായനക്കാർ ആരംഭിച്ച് അതിൽ ധരിഞ്ഞാമെന്നാലാതുമ്പോൾ, ഇതിനു വല്ല അർത്ഥവുമുണ്ടോ എന്ന തുടി ഒരു സമയം സംഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ചാരിത്രവും ശാസ്ത്രവും അന്നേ റഹ്മാൻവിൽക്കുള്ളായ വിഷയങ്ങളില്ലോ, എന്ന പലരും ചോദിക്കാറുണ്ടോ. അതിനാൽ ഒരു ഗജ്യത്തിനു വല്ല വള്ളവുമുണ്ടോ അതുന്തെന്നും കാണാൻ സാധിക്കുമാണോ? ഈ വിധാനം അസംഖ്യമായ ചോദ്യങ്ങളിടെ കൂടുതൽമണ്ഡലം ഈ വർ ഇതിനേയും ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഏന്നാൽ, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥത്വത്തേയും, ചാരിത്ര്യമത്തിനും ശാസ്ത്രകാലത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിരമിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭാവങ്ങൾക്കാരുമായ അദ്ദേഹത്തിനേയും പറവി ഉള്ളിട്ടുള്ളതാണും സന്ധാരിച്ചിട്ടുള്ളവരല്ലോ, ചാരിത്ര തന്ത്ര ഒരു ശാസ്ത്രാധികാരിയിൽനിന്നും ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനിന്നും ഒരു ശാസ്ത്രാധികാരിയിൽനിന്നും പറവി ഉള്ളിട്ടുള്ളതാണോ. പാശ്ചാത്യ അവകാശം ഇന്ത്യൻ മായ ശ്രദ്ധം ഇതുവരെരഹിച്ചിട്ടും സ്വപ്നവിഭ്രംശം സാഹചര്യമായിട്ടിരുന്നു പറങ്കണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചാരിത്ര ശാസ്ത്രമാണെന്ന് അഭിപ്രായശൃംഖലയാവകാട്ട വിവരങ്ങൾഒരു വാദ ക്ഷേമ പ്രസ്താവിക്കുവാനും, അവായാ കൂടുളക്ക്ഷയമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നും മാത്രമേ ഒരുവന്നിഡിപ്പും സാധിക്കുമെങ്കിൽ.

സ്രൂതശോഭയ്ക്കിന് തക്കതായ രഹവി പരയേണ്ണെ കിൽ, ചരിത്രവിശ്വാസം ഡാനോഡിക്സായും വിശ്വാസയും ദായങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം രഹിഞ്ഞെന്നതാണെന്നും. അതിനാൽ മനുഷ്യർക്കി ചരിത്രജീവി പ്രതിപാദിക്കാം. അങ്ങെക്കവിധ

അനീജകളും പരിചയങ്ങളിൽനിന്നുകൊടുന്ന നേരകിരു വിശ്വാസമും ആ ജനങ്ങാം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നാജീതു നിപ്പിച്ചാഡമാണെല്ലോ. ചാരിത്രം മുൻകാലങ്ങളിലുണ്ടായ സംഭവങ്ങളിടെ വിവരങ്ങൾ അടങ്കിയതാകയും നമ്മുടെ ജനങ്ങാം മുഴുവൻ ചാരിത്രം ചാരിത്രത്തിൽനിന്നു സിഡിച്ചുതാണെന്ന നിറ്റുകൾ പറയും. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്തരവം ഗ്രഹങ്ങളിടെ ഗതിങ്ങങ്ങളിലേയും മറ്റൊരു ജനങ്ങാനുകൂലത്തിന്നും ശ്രദ്ധിച്ചുണ്ടാണെല്ലോ. പ്രകൃതിജനങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന സംഖ്യയിൽ ആ നിയമങ്ങളെ സ്വീച്ചിച്ചുതു്, സസ്യജാതികളിടെ ചാരിത്രങ്ങളിൽനിന്നുകൊണ്ടും പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ചാരിത്രഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നു ശാലാവിധികളിലുമുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലും (ശാരാളമായി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു). പ്ലോട്ടോ (Plato)യും പ്ലിനി (Pliny)യും ‘പ്രകൃതിശാസ്ത്ര’ അനുഭവകരം ‘പ്രകൃതിചാരിത്ര’മെന്നാണു് എഴുതിയിരുന്നതു്. ലിവി (Livy)യുടെ ചാരിത്രഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒരു ദുരി സംശാരിച്ചുതു്, കോറിഡോവി (Coriolis)യിൽ അധിരഹം ചൊരിഞ്ഞതുതു് മരം ദബ്ദസ്ഥാനമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇത്തന്നും ചാരിത്രാജിന്റെ ശാരാളകാലത്തായിരുന്നു. എന്നാൽ ആയുന്നികചരിത്രകാരരഹം പ്രകൃതിയെ സംശാരിച്ച വിഷയങ്ങളെല്ലും മറ്റൊരു താഴ്ചയിൽനിന്നു വെഹിസ്റ്ററിച്ചിരിക്കുന്നു; ചില പ്രത്യേകക്ഷണങ്ങളെല്ലാം പ്രമാത്രമേ ഇവർ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ലോകത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലും വളരെക്കാലം ഏകദേശം പ്രകാശമായി ചാരിത്രക്കൂന ഗ്രഹത്തിൽ അധിവസിച്ചിരുന്നു എന്ന വരിക്കിലും, നവീനപരിജ്ഞാനത്തിന്റെ കമനീയമായ ശക്തിയാൽ അവജ്ഞ തമിൽ കലംബായ ചീറുഡണംബുകയും, തന്നിമിക്കം ഓഗിച്ച കാരാ റാവകളായി പിരിയുകയും, അപ്പോൾ അവരുടെ നാമമാരായി പ്രത്യേകപരിശോധകരാർ ഉത്തരവിഷകയും ചെയ്യും. ഇപ്പോൾ മുഖ്യങ്ങളേയോ നക്കത്രങ്ങളേയോ സംഖ്യയിച്ച കാഞ്ഞങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇച്ചിക്കുന്ന ഒരു

വിദ്യാത്മി നിയുമ്പുമായും ചരിത്രഗമ്പങ്ങളെ വായിച്ചുനോക്കണം ക്ഷാലിപ്പ്. അവജ്ഞ സ്ഥാം ഒരേ പ്രത്രുക്കണ്ണാറും ദശാജ്ഞാ പാംബന്ധവിധിക്രമങ്ങൾക്കില്ലപ്പോൾ.

ഈപ്രകാരം ത്രാഭോച്ചിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, മനസ്സും സംഖ്യാഗിച്ചു സംഗതിക്കുള്ള മാത്രം പ്രതിപാദിക്രമങ്ങളാണ് ചരിത്രം എന്ന് എവനും അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റുട്ടും; എന്നാൽ നമ്മുടെ കാർണ്ണങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ലെന്ന പറയാതെ നിന്നു തിരിയില്ല. മനസ്സുശ്രീരിതതിനെന്ന് സ്ഥിതിക്കുള്ളൂം അതിന്റെ ഒരു സംഖ്യാരണമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന വ്യാഖ്യിക്കുള്ളൂം പറിയുംല്ല വിവി ദണം ചരിത്രത്തിൽ കാണുമ്പോൾ കഴിയുമോ? ചരിത്രകാരാഡം പനി, തലവന്നാവു മുതലായ ഭോഗങ്ങളുടെയും വല്ലതും പറയാതോണ്ടോ? ഇവകു കാർണ്ണങ്ങളിടെ അനേകംശണം തന്മുഴിടെ ചുമതലയാല്ലെന്നാണ് ഇവർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഭോഗാസംഖ്യമായും ചില പ്രസ്താവാർപ്പങ്ങളും യ ഭോഗത്തിക്കുള്ള വരുത്തത്തക്ക പ്രാബല്യവും പ്രാധാന്യവും ദോഢാംബിക്കുന്നും മാത്രം രാവായപ്പറ്റി ഇവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതില്ല. ഇതിനു കാരണം, മനസ്സും സംഖ്യാഗിച്ചു ചില കാർണ്ണങ്ങളും വൈദ്യുത്താരൂപം കരസ്ഥമാക്കിയതാകുന്നു. ചരിത്രത്തെ ക്രമണാ അവധാരിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യമുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു ഇന്നിയും അനേകമുണ്ടു്. ഇത്തുടർന്ന് വളരെകാലം കഴിയുമോ കഴം ചരിത്രം തീരെ നാമവന്നേഷ്മായി തീരുക്കുമ്പോൾ ധനംാ സ്രൂം വിയമണ്ണാസ്രൂം ആദിയായവ ക്രമണാ അഭ്യന്തരത്തെ മുച്ചിക്കുമ്പും, ചരിത്രത്തിനെന്ന് വിശാലതക്കു ഭംഗം വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. തന്നോടു് പുത്രക്ക്ഷമാ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുല്ലാം ഏ ക്ഷാലിപ്പമായി തന്നെ വസ്തുക്കൾ കൊടുത്തുവകാണടിരിക്കുന്നതിനാൽ കിരംകാലം കഴിഞ്ഞതിനെന്ന് ശേഷം ചരിത്രം നാമമാത്രമായിതീരുമെന്നു ചിലപരം ആദിപ്രായപ്പെട്ടുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ വാസ്ത

పరిగొంత కాలాన్నిమాటెన్నాళ్

ഈ ആലോച്ചിച്ചേരുന്നതായാൽ, സംസ്ഥാനാദികളെ പുറമ്പിച്ച് മനസ്തുക്കമ്പണ്ണിടുന്ന മേൽ ചരിത്രത്തിനുള്ള ശാധികൾ രം കൈ കൂലത്തും നാലിച്ചുപോകുന്നതെല്ലാം എവരും ബോധ്യം വരുത്തിരിക്കായില്ല.

ഇന്തി കൈലാസുത്തിന്റെ അവലോകന വേണ്ടതായ കാരണം ഒപ്പം എൻപിഎസ് മാനേജ്മെന്റ്, എപ്പോഴുക്കിനു കൂടി വിഷയത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സിലിക്കറ്റുമാരായാണെന്നും, എപ്പോഴുക്കിനു കൂടി അലോചനിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും, അടങ്കിയിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ ഒരു ഇന്ത്യാധികാരി രിക്വീസിറ്റ് സാധിക്കണം. ഓരോരോ സംഗ്രഹിക്കൽ തീരെ വു ആസൂജിപ്പിക്കുമായ അമ്പ്ലേ, പരസ്യരഖ്യാമുള്ളവയാണെന്നുള്ളിട്ടു അറിയാംകണം. ചില ഫേറുക്കളിൽനിന്ന് ഒരു ഏലപ്പെടുത്തുന്ന നേര എല്ലാഭ്യാസം സംഭവിക്കുന്നതായി ധരിക്കരാക്കണം. അതിൽ ഒരു പരിപ്രേക്ഷാവച്ചിരിക്കുന്ന സംഗ്രഹിക്കൽ സഹായം കുറഞ്ഞു. ഔദിയിലെ സ്ഥിതികൾ എന്നായിരിക്കുമെന്ന് ഉള്ളവിച്ചു നിന്നും കൂടിയാവുകയും വേണം. ഇപ്പുകാരമുള്ള ജനങ്ങൾ അവന്റെ കൂടി വിഷയത്തെ കുറിച്ചു സിലിക്കറ്റുമകിൽ അതു സ്ഥാനം ചെണ്ടുപോവിവരാതിരിക്കുന്നതിലൂപ്പ്. നാം വസിക്കുന്ന ലോകം ചില പ്രത്യേകനിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചുവരത്തിക്കൊണ്ടണണ്ടാവരികിലും, ഒരേ കാരണങ്ങൾ ഒരു കാര്യങ്ങളെ അതുന്നുണ്ടായാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നുവരികിലും, ഇവ വസ്തുതകളെ അനുസ്ഥാനം അംഗീകാരിക്കുന്നതുമായ ജനങ്ങൾക്കു ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. നമുക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചുണ്ടിൽ നാശിട്ട അനുഭവത്തിലെപ്പറ്റി സകലസംഭവങ്ങളും തെരുത്താതെ എഴുതിവെക്കുകയും, അവയെ കഴിയുംവിധി താരത്തു ചെടുത്തിനേക്കാൾ ചില സാമാന്യനിയമങ്ങൾ (General Laws) കണ്ണുവിടിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇപ്പുകാരം പ്രവത്തിച്ചും ആത്മേ, ഓരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങളെ നിമ്നിക്കുവാണ്, അവയിലുണ്ട്

കുടപ്പങ്ങളിടെ സഹായംകുണ്ടു ഭാവിച്ചെ ഗണറിക്കുവാനും സാംഖ്യമാക്കുള്ളി.

“ചരിത്രം ശാസ്ത്രമാണോ?” എന്ന ചോദ്യത്തിനും ഇന്തരം പറവാൻ തുനിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ, ചില തമാത്മിയാം ശ്രൂദാജ്ഞിലെ തൃത്തേവദാദൈയും സംഭാവനാദൈയും പററി പ്രതി പാദിക്കുന്നതു് അതുവാഹ്യമാണെല്ലാ. പ്രാചീനകാലദാദിക്ക് ജനങ്ങൾക്കു ശാസ്ത്രത്തുപരി നിശ്ചയമുണ്ടാക്കുന്നില്ലെന്നും ആ ത്രേക്കിച്ചു പറയേണമെന്നില്ല. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്താണെനും എപ്പോഴാണും ശാസ്ത്രങ്ങൾ അവതരിച്ചതെനും അവി സ്ഥിരിക്കേണ്ടതുകൊണ്ട്. രാവും പകലും തുല്യമാല്ലെനും, വായു വിനും ചിലപ്പോൾ ഏതെന്തുവും മറ്റൊരു ചിലപ്പോൾ ഉണ്ണാവുമെന്നെനും, ചില നക്കത്തുകൾ സ്ഥിരവും വേറെ ചിലതു ചാലന മുഴുതുമാണെനും, ഒപ്പുചുറ്റുമാക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾക്കും ആ ത്രേക്കകാരണങ്ങൾ കൊമിക്കുന്നും, ഭൂമി ചിലപ്പോൾ കലംലൂ കി കല്പങ്ങളും മനസ്സുടെ ചാദ്രപ്രധാരത്തെ സഹിക്കുവെള്ളി അതായിട്ടുണ്ടെനും, എന്നാവേണ്ട, ജലത്തിലും വായുമണ്ണുത്തി ചും മറ്റൊള്ളി ജീവിക്കുള്ളും തദ്ദേശപ്പോലെതെന്നു സേപ്പോ നാസാരം പ്രവത്തിക്കുന്നവരാണെന്നും അജ്ഞത്താർം പുത്തിക മാർ പുന്നീംബാധി വിശ്വസിച്ചിരുന്നാവെന്നവരികിലും, കാലകു മേഖ ഇന്ത അസ്ഥിവിശ്വാസങ്ങൾ മാനസിപ്പാദയത്തെ തുജി ആതോഷ്ട്രി പ്രകൃതി നിയന്ത്രണസ്ഥരമായി പ്രവത്തിക്കുന്നെങ്കും, പ്രകൃതിയിലുള്ള സകലസംഭവങ്ങൾക്കും രാജോ ആ ത്രേക്കകാരണങ്ങളിണ്ടെനും മറ്റൊള്ളി വസ്തുക്കുള്ള ജനങ്ങൾക്കും അരിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. സൗംഖ്യചുറ്റുമാർ ഇംഗ്ലെന്റ്മാൻഡും അവർ മോഡ്യൂംപോലെ പ്രവത്തിക്കുവെന്നും മറ്റും ജനങ്ങൾക്കും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു കാലങ്ങുത്താളം ഗ്രഹങ്ങളും സംബന്ധി ആത്മയ ക്രാം ശാസ്ത്രങ്ങളാവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെതാനുംവെന്നും പറ

ചരിത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമാണോ?

അതിനിക്ഷേപണതില്ലപ്പോ. അക്കാദമിക്കളിൽ കവിതയും കൈ യും ബഹുമാനധൂം അല്ലാതെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനിക്കന്നാലേന്നാഴ്ചയും ത ക്കുമ്മറ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ഈ വിശ്വാസങ്ങൾ നാഡി ആദ്യോക്കയും, ഗ്രഹങ്ങളുടെ യമാത്മാമിതികളേയും ചവനശ തികളേയും മറ്റും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യപ്പോൾ ഗണിതശാസ്ത്രം എത്രവിർദ്ദിശിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞാനിയിൽനിന്നുതു മന പ്രൂർ തങ്ങളിലൂടെ ധാരാവേദത്തിൽപ്പെട്ട സംഗതികളെല്ലാം കൂടുതലായും മറ്റും ഗ്രഹിക്കുകയും, അവരെ താരതമ്രപ്പു ചെത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാൽ എത്രയിട്ടുണ്ട്. ഒരുക്കാരണംതന്നെ പ അദ്ധ്യാത്മം ഉണ്ടാവുകയും, അപ്പോൾ ഒരേ കാര്യത്വാന സം ഭവിഷ്യകയും ചെയ്തിരുന്നതായി ശാസ്ത്രക്കത്താക്കലാക്കം യാണി പ്രാം സാധിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഗ്രഹമണ്ഡലത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന സം ഭവണങ്ങളുടെ തക്കതായ ഫോട്ടോഗ്രാഫുകളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും, തൊവി തിലജ്ഞാക്കന്നവരെ കുറഞ്ഞു ഉംഗിച്ചിരിവാനും ഇം ശാസ്ത്ര അവകാശിയുന്നതാണെല്ലാം:

ഒരു ശാസ്ത്രത്തിനും സമ്പ്രദായം ഇംവിധമായതിനാൽ ചരിത്രത്തിനും ഈ പദ്ധതി സിലവിക്കാവാൻ വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഗണിതശാസ്ത്രം മുതലായവ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന വസ്തുകളും ഗ്രഹാദികൾക്കും അമിതമായ സ്ഥാതനത്തും ഇ പ്രസാതത്തുകാണ്ടും അവയുടെ ഭാവിഗമ്പിക്കുകയെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതപോലെതന്നെ മനസ്സിലെ സം ഭവന്യിച്ചു സംഗതികളിലുംകൂടി കാര്യക്കാരണങ്ങൾ തമിലുള്ള ബന്ധം വലുമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതണ്ടനും, അവക്കുടെ പ്രസ്താവനകൾക്കും കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന ചീല കേന്ത്രത്തിലുണ്ടായതുനേരുണ്ടും തെളിയിക്കേണ്ടതാണ്, ചരിത്രത്തെ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞാനി ക ക്കുത്തണമെന്ന വാദിക്കാവുകയും ചുമതല. മനസ്സിൽ ഭോഗ ആദ്യപ്രസാദപ്പോലെ എന്നുകൂടിലും ചെയ്യാൻ സ്ഥാതനത്തുമുണ്ടാക്കിൽ,

അവരുടെ പ്രസ്തിക്കളെക്കാണ് ഒരു ഗാന്ധുമണഡാക്കുന്നത് എങ്കിലെന്നും ഒരു ഗാന്ധു—അതായൽ, ചാരിത്ര ഗാന്ധു—സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകിൽ, മനഷ്യർക്ക് അതിയായ സ്വാത്താത്മിപ്പുണ്ട്, അവരുടെ കമ്മ്ഞാർക്കു ചില ശക്തികളും ബഹുശ്രദ്ദിച്ചുവരുന്നും ഉള്ള സംഗതികൾ യഥാർത്ഥമാക്കും.

മനഷ്യരുടെ കമ്മ്ഞാർക്കും ചില പ്രത്യേകഗത്തികളിലും ഘലങ്ങളാണുണ്ട്, തന്റെലും ചാരിത്രത്തു ഒരു ഗാന്ധുമായി നിറുപണം ചെയ്യാമെന്നും ബുക്കിൾ (Buckle) എന്ന മഹാൻ ഖലമായി അഭിപ്രായമുണ്ടുണ്ട്. ഭ്രംക്കതി, റീഞ്ജില്ല സ്ഥിതി, വായു, ഇലം മുതലായവ മനഷ്യരുടെ ഒരു പ്രധാനിക്കുന്ന ശക്തി അശ്വാന്ധുമാണെന്ന്, ഇവയുടെ അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ ഒരു അനാസരിച്ചാണ് ആന്നദിനുടെ വിചാരങ്ങളിൽ സംസ്കാരങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകഭാഷാഭാഷിക്കുന്നതെന്നും തത്കാനു ഇതേപദ്ധതിന്റെ പൂർണ്ണവിശദാസം. ഗൈത്രരംജുത്തിൽ ജനിച്ചവർ വെള്ളത്തു മനസ്സും നാം സംശയാരം കാണുന്നതു്. പ്രീവുകളിൽ അധിവി സിക്കുന്നവരും മലംപ്രദേശക്കാരും തമിൽ ഷുന്തു അന്തരുടുണ്ട്. വാസ്തവികമായി പ്രസ്തിയും ഘലയുള്ളിയും ഉള്ള ഭിക്ഷകളിലെ നിവാസികൾ അല്ലസമാരം സുവേച്ചുകളും ആയും, വളരെ സ്വല്പിക്കു പ്രയതിച്ചാൽ മാത്രം ജീവിക്കുവാൻ സ്വയിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലും വരുവാൻ അല്ലതോന്തരിലുമായം കായണംപറ്റുള്ളവരും അതുകൂടും നാം കണ്ടുവരുന്നതു്. കൂപ്പുകൾ രാജുത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു ബഹുശ്രദ്ദി കൂപ്പുവിലാണുള്ള വിശദാസിക്കുന്നതു്. അവരുടെ സംഖാരം സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ്ഠനും അവനും ശീംമാക്കാം. അവനും സ്വിലിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിനേരും പരിശീലനത്തി നേരും സ്ഥിതിക്കണ്ണരിച്ചു് അവൻ വളർത്തുന്നു. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്നും മറ്റും ഹിന്ദുകളുംയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഹിന്ദു

ഇതായിൽ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നു. ദിസ്ട്രിക്ടാവികളിൽ കറിക്കു അയഞ്ഞും മഹാപാപികളിൽ ആയ ജനങ്ങളിടെ ഇടയിൽ ഒരാൾ ഖാലുകാലം മുത്തേണ്ടി നിവാരിക്കുന്നതായാൽ, ആധാരിക്കുന്ന പ്രക്രിയ നിന്തുല്ലെങ്കിൽ പാർപ്പിച്ചുവരുന്നില്ലെന്നിരിക്കാം. നേരു മരിച്ചു തന്റൊടിടെപട്ടനാവരല്ലോ സത്സ്പദാവികളിൽ ദ യാലുകളിൽ ഗാന്ധിജീക്കുമാരായാണ് വരികിൽ അവനു സദ്ഗുരു നായിക്കുവരിൽ തരുണ്ടോ. “സംസ്ക്രിംഗാ ഭോഷ്ട്രം ശാഖാ അവതി” എന്ന മഹാപാക്രിയിൽ അന്തർലീനമായ പാരമാത്മ്യത്തെ ധരിച്ചിട്ടും ഒരു കൈവാൻറെ സ്പദാവം തെന്നു സഹവാസികളിടെ പ്രക്രിയയെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോവെന്നും അഭിപ്രായാദ്ധ്യടക്കയിൽ, ക്ഷേമമാളിൽ അസ്ത്രാസ്ത്രമായി ശുല്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ബുദ്ധി നും സൈംക്രം കൊടുക്കുന്ന അസ്ത്രനമ്മകൾ അവന്നു കുറഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്ത്രായ ശിക്ഷനില്ലെങ്കിലും അധികാരം അടാതു നിന്നുണ്ടുള്ളെന്നതെന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവനു നിജീ ഉക്കവും ഉചകാശപ്രദവുമായ വിദ്രാഭ്രംബത്തെ പ്രാന്തംചെയ്യേണ്ടിനും, നാവനു സമാന്ത്രിക്കുന്നതുകൂടി ചരിപ്പിക്കേണ്ടതിനും രക്ഷിതാക്കണമാർ ബാലപ്രാഥിനിയാണുണ്ടോ. ശ്രദ്ധകാരം ആലോചനിച്ചുണ്ടുകൊണ്ടു തന്ത്രായ, ചുറവുള്ള വസ്തുക്കൾക്കും മറ്റും മറ്റും സ്വത്താട സ്പദാവനിമംബാത്തിൽ വളരെ ശേഷിയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണോ. ഭ്രാന്തിനുകണ്ണും മറ്റും ദർശാധകളിൽനിന്നും രക്ഷാപ്രാപ്തിക്കുവാൻ തീരെ സംഘിക്കുന്നതെല്ലാക്കിലും, വിദ്രാഭ്രംബം ശത്രുവിനുന്നും പരിനീലനത്തിനുന്നും സഹചരിത്തിനും മും സാമ്പ്രദായത്തെ ഭേദപ്പെട്ടതുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണുണ്ടോ. ഏറ്റവും ജനങ്ങളിടെ പ്രവൃത്തികളിൽ, വിചാരങ്ങളിൽ, ചിലപ്പു ത്രേക്കാരണങ്ങളിടെ സന്താനങ്ങളാണുണ്ടോ, അവകുടെ സ്ഥിതികളും ദരിക്കുന്നതായാൽ രാജവർ ദേഹിൽ ചെയ്യുന്ന അ

പുതതികർ ഇന്നിന്നവിധത്തിലായിരിക്കുമെന്നോ് ഉണ്ടിച്ചറിയാമെന്നോ ഡാറിച്ചുകൊണ്ടാണോ് എങ്കിൽ ചാർത്തും രഖുമെന്നോ സിലബന്തിക്കുന്നതു്.

ഈ വാദത്തെ സംശയംകൂടം സ്ഥികരിക്കാമയിൽ നാഭവകിൽ, ചരിത്രകാരന്മാരുടെ പ്രസ്തുതപരിശീലനം കൂടായിരുന്നോ; ഏന്നാൽ ദിർഘാദ്ധ്യാവാസത്ത് ഇതു ചിലസുഖതികളിൽ അയയ്മാർത്ഥമായി കാണുന്നണ്ടോ. ഭക്തവാദിൽ അധികമായി ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഐപ്പുമിൻകുർ മുഖവിഹ്രാസികളാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞാണ്ടാലോ; ഏന്നാൽ ഈവ ധാരാളമായുണ്ടെങ്കാണു വരികില്ലോ ജാപ്പാനിന്കാക്കു അഥാണവിന്റെക്കുളിൽ അത്രുന്നവി ദാസമുള്ളതുണ്ടായി. കാണുന്നില്ലോ—ഏന്നമാത്രമല്ല, വാഴുവിനും മറ്റും ബാക്കിൽ പറയുന്നപോലെ അതു കലശലായ ശൈത്യിഞ്ഞെന്നു വരികിൽ, മനസ്സുരെ സ്ത്രീപ്രാണോ ദശിപ്രാണോ സാധിക്കുന്ന തല്ലല്ലോ. ജനങ്ങളെ സമ്മാനിക്കുകളിം ദശാന്മാനിക്കുകളിം ആക്കുന്നതു ചില പ്രത്യേകഗതികളാണെന്നും, അവക്കു യടാക്കാതിരിൽ അപക്ഷ്യപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാലും ചൊല്ലുന്ന തായാൽ, ഒരുവൻ ചെങ്കുന്ന ദശപ്രവർത്തികൾക്കും അവനെന്നിക്കുകയുമുള്ളതും, സർപ്പവർത്തികൾക്കും അവനെ പ്രണാസിക്കുന്നതും തെറ്റാണെന്നു സംശയിച്ചുവോക്കാം. ഈതു ഹേതുവായിട്ട് പ്രസ്തുതവാദത്തിനേരു സഹായംകൊണ്ട് ചരിത്രത്തെ രഖുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഉംഖൈപ്പുട്ടതുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ഈനി നെറുക്ക മരംഡായ വാദത്തെ വിമർശനം ചെയ്യുന്നോ കണ്ണാം. സകലപ്രവർത്തികളിം സ്വത്ത്വത്തുപരതയിൽനിന്നും ജനിക്കുന്നതാണെന്നും, തന്മൂലം ചരിത്രത്തിനോ് രാസ്യസ്ഥാനം കൊടുക്കാതെന്നും ചിലർ ഭോഗ്യക്കുന്നണ്ടോ. ഈതിൽ വളരെ ധാന്യവിശാസനും, സത്രത്തിനും ന്യായത്തിനും തീരെ വിജയലുമായിട്ട് ഇതല്ല ഈതനും സമ്മതക്കാരാൽ നിവൃത്തിയില്ല. അവനുവന്ന

ചപരിത്രം കൈ ദാന്തമാണോ?

സൗഖ്യവുമാണോക്ക് വാന്നാശാല്ലോ വിദ്യാഭ്യാസം മുഖമീറ്റം തു മിക്കന്നാൽ. അന്നുന്നുമാരെ യാതൊരുവിധത്തിലും ദേഹിക്കാം തെ ഏഡാർക്കും അഡിവുല്പിഡാക്കവാൻ സജ്ജനങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗം ഉണ്ടാവിക്കുന്നു; എന്നാൽ ദുഷ്ടനാർ സ്വന്തനമക്കവേണ്ടി ചു ചാരേയും കാലോരുമായി ഉപദ്രവിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരാൾ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നോടു, അതു തനിക്കു ഗ്രാന്ഥങ്ങളീൽക്കുന്നുണ്ട് നിന്മുക്ക് മാറി വിശ്വാസിക്കുന്നതും. തനിക്കു ഗ്രാന്ഥകരമല്ലെന്ന് ഉണ്ടനുണ്ടും തന്ത്രം പ്രവത്തിക്കുന്നതല്ലോ. അതിനാൽ ഒരുവനു സർക്കാർ മന്ദിരം ചെയ്യണമെങ്കിൽ മഹത്തായ ജനാനം സിലവിക്കണം. ഒരു വസ്തു വിശ്വമണണനു നിന്തുമാറില്ലെന്ന് വരികിൽ ബാലമാരക്കെട്ടുത്തു കേൾക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ അതു തന്നെ നിന്മുക്കി ക്കുന്നതാണു് ഒരാൾ ആ ബാലനു ഉപദേശിച്ചുതും അവൻ അതിനാ ഓട്ടുതു ചെല്ലുകയേ ഇല്ല. മന്യുൾക്കും ധനിസ്ത്രിക്കും ബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ സാമ്പത്തികവിവരങ്ങളും വേരു യാ തന്ത്രം ഉദ്ദേശ്യവിനിപ്പനു് ആധം സ്കൂളി(Adam Smith)ന്റെ ധനക്കാര്യത്തിൽ കൂപ്പാവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കൂപ്പാണും മന്യുൾക്കുടെ കൂദാശയിലെല്ലാം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടു് ബു കൂളിന്റെ അഭിരൂചിയം.

‘മന്യുവം ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ, ഒരുവനു നുമയേയും മാഹാത്മ്യങ്ങളും നാശകന്നതു സ്വന്തമാപരിത്രാഗമാണുന്നു വെളിവാകാതിരിക്കുന്നില്ല. സംബന്ധിച്ചാണുണ്ടെങ്കിക്കാം തെ സർപ്പവത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ത്രാജമായ ഒരുപ്പുകൂടി മുഴവന്നാണു് അടാത്തത്തിൽ സർപ്പങ്ങൾ. മതവിശ്വാസികളിം സമുദായപരിപ്പാരികളിം രാജാക്കന്മാരുടെയും മറ്റൊരാളുപ്പീനിനി മിത്തം കൂകാരവും അനുഭവമായി അനുഭവിക്കുന്നതും ജീവ നീ പ്രേരണമെങ്കിലും മട്ടിക്കുടാതെ തുജ്ജിക്കുന്നതും എന്തു കാണാണു്’ തന്മുഖ സൗഖ്യവും നാശക്കുന്നതും മോഹംക്കാണാണു് ഓ

വർ പ്രാണത്രംഗംചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരാക്കന്നതെന്ന പറയുന്നതു് താസംബന്ധവും അല്ലായവും അല്ലേയോ? രാജാവു തന്മൈലെ നിറവിക്കാവാൻ കല്പന കൊടുത്താൽക്കൂട്ടി തത്പരതയോ സ്ഥാപിക്കുമ്പോതു ഉച്ചേക്ഷിപ്പാൻ മനസ്സു് വരാത്തതുകാണണാണോ അഥവാ. അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. നമ്മകൾ മാതൃകാപുരശ്വരാം രേനു ദോന്നനാവന്നരല്ലോ, സ്ഥാപിലാശ്വരരെ സാധിപ്പിക്കുന്നതു് തിൽ ഉത്സകരായിരുന്നില്ല. മഹാസൗഖ്യപ്രാപ്തമായ ഇവരാജാധികാരിയാണെന്നും, പതിനാലുകൊല്ലുതോളം ഒഴുക്കിലൂടെ കാണാനേളിൽ കിടന്ന കഷ്ടത്തോടുകൂടി, ഒഴുവിനിശ്ചാപരമാരെ വധിച്ച സാധുക്കൈലെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും മഹാത്മാക്കൻലെ നമ്മകൾ ചരിത്രത്തിൽ കുണ്ടാൻ കഴിയുന്നണാണല്ലോ. ജനനിയന്ത്രണങ്ങൾ ചരമാത്മാവിൽ ആനന്ദഭാരകമല്ലോ നിർവ്വാജന്മായ ഭക്തിവിന്റെസന്ദർഭം തന്മാരിക്കുന്നതു് തന്മാരിക്കുന്ന കീത്തിയിലും ധനവും സന്ധാരിക്കുന്നതു് മോഹമില്ലാത്ത താങ്കാകം സർവ്വപുരശ്വരാരഭക്തി ആനന്ദഭാരം നാം പലപ്പോഴം വായിക്കാറില്ലേയോ? ഇതിൽനിന്നെന്നല്ലോ, മനസ്സുതട്ടെ സകലപ്രവൃത്തികളിലും സ്വന്തമതല്ലരുതെക്കാണിക്കുന്നതു് ചെയ്യാൻ തക്ക സ്ഥാതന്ത്ര്യം മനസ്സുകൾക്കുതുക്കാണാണോ, അവരുടെ പ്രസ്താവനികളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ചരിത്രാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതു് ചെയ്യാൻ പ്രധാനമായിരിക്കുന്നതു്. മനസ്സുർ എല്ലാജൂഡം സ്ഥാപിതമതല്ലരാവുകയോ, അക്കുകിൽ സദാ സഭാചാരതല്ലാണ്ണരാവുകയോ ചെയ്തിരുന്നവെന്നവരികിൽ, അവരുടെ വിചാരങ്ങളേയും ഉദ്ദേശങ്ങളേയും പ്രസ്താവനകളേയും വിഷയം യാസമായി ഉണ്ടിച്ചുറിയുവാനോ, തന്നിമിഞ്ഞം ചരിത്രത്തെ ഒരു ശാസ്ത്രമായി കരുതുവാനോ നമ്മകൾ സാധിക്കുമായിരുന്നു.

“ചരിത്രം ശാസ്ത്രമാണോ” എന്ന ഘോഷണയിൽ “അ

ചരിത്രം ഒരു റാസ്സുമാനോട്

ഈ ഏന്ന മഹാപിറയുന്നതിനാളെ ചില അടിസ്ഥാനങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കുകയും, അവ എക്കുദേശം ദർശ്യലഭിച്ചു നേന്ന പ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തുവെള്ളോ. ഈനി ചരിത്രം റാസ്സുമാനത്തു അണ്ണയുന്നതിനാവേണ്ടി സഞ്ചരിക്കുന്ന പദ്ധതിക്കിടക്കുന്ന മറു ചില പ്രതിബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചുടി അല്ലോ. പ്രതിവാദിക്കും. കനാംതാഴി, ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാഞ്ഞങ്ങളുള്ളൂം യഥാർത്ഥമാണോ എന്നറിയുവാൻ വളരെ അയാസക്കും. അവ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളതു തന്റെള്ളാലോ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയാലോ, തത്രവരാത്ത വേറു വല്ല ജീവികളാലോ. അഭ്യന്തരം സംഖ്യതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യാസൻ, ടാസിറംസ് (Tacitus). മുതലായവർ. അതിനിപുണ്ണമാം, വ്യാജം പറയാത്തവരുമായി അനാവുന്നവരികിലും, അവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള സംശ്ലിഷ്ടിട യാമാർത്ഥ്യാത്ത്യുറി ഇന്നുള്ളിരുപ്പാണ് തക്കിക്കണ്ണാണെല്ലോ. ഈ വകുക്കേപോരിൽ സംശയം തോന്നാനുപയോഗം പിന്നൊ ആര്യോഗ്യം വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്? ചാരം ഗ്രന്ഥിലുള്ള കാഞ്ഞങ്ങൾം വാന്നുവ മാനിന്നുന്ന വിശ്വസിക്കാത്തതു കൂട്ടുമാണിന്നുന്ന പറവാനപ്പെട്ടി. ഇതിനുവുറുമേ, ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗ്രഹിക്കി, ഗ്രഹണങ്ങൾപോലെ, പിന്നൊരും പിന്നൊരും ഉണ്ടുക്കാനില്ലോ. അവ വാന്നുവമ്പാണോ എന്നറിയുവാൻ വേണ്ടി (രശ്ത മും ആദിയായ റാസ്സുങ്ങൾ ചെയ്തുവരുത്തുപോലെ) നി ഇക്കും അവയെ ബോഡ്യുപോലെ നിമ്മിക്കുവാനും സംബന്ധമില്ലോ. ഈ വരയെ താത്ത്വാനുപ്പട്ടതിനേക്കാക്കുവാൻകൂട്ടി പ്രയോഗമാണോ. ഒരു വിഷയം റാസ്സുമാനോ എന്നറിയുവാൻ വേണ്ടി, അതിനേരു സഹായംകുണ്ടോ അവിനെ ഗണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന പരീക്ഷിച്ചു നോക്കും. പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രഹണങ്ങൾ ഇന്നും ഗണിച്ചുനോക്കിയാൽ ശരിയായി കാണാം. അവയുടെ സഹായത്താൽ, മേലിൽ സംഭ

വിക്രന്നവയുടെ കാലവും റംഡം മുൻകൂട്ടി തീച്ചുയാക്കുകയും ചെയ്യും, എന്നാൽ മനസ്സുണ്ടാക്കാം സദിദായങ്ങൾക്കും മറ്റും മേലിൽ വരാൻ ഫോക്സ് സമിതിക്കെല്ല പരിത്രനിയമങ്ങളെക്കാണ്ടു ചൗണിച്ചുവിജയിച്ചുവാൻ സംശ്ലൂഢമാക്കില്ലോ എന്നതെ നിപുഞ്ഞിയില്ലോ രാമാനഗരത്തിനും സ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രാഫിവിവരങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു് എങ്കിനൊരും ദാഖല രോ കാഞ്ഞുങ്ങളെല്ല ഗണിക്കുവാൻ അംഗക്രമാണകിലും, ഓരോ ഗതാഘൂര്ജ്ജുങ്ങളെല്ല കുഴവനം ബാധിക്കുന്നവയെക്കുറിച്ചു നരിയായും കൃത്യായും പഠിയാൻ സാധിക്കുമെന്ന ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൂടി മാറ്റിരിക്കാം. എന്നിലും ഇന്നു ഒരു ശാസ്ത്രത്തിനാം, ബുദ്ധമതങ്ങോ ഏ ഹയ്യമതങ്ങോ, ഉർജ്ജവിക്ഷമങ്ങൾ ഉംവിച്ചുവിഹാരിക്കുന്നവും അവക്കും വാദിക്കാമോ? ആന്നേഴ്സിടെ വിശ്വാസങ്ങെല്ലില്ലെങ്കിലും ദിവ്യം മറവുള്ളും ജനാനാക്കാണ്ടോ, ആ മതങ്ങളിടെ സാമ്പത്തിക സ്ഥാപിക്കുന്നവയിൽപ്പെടെ ആക്കുള്ളും എന്നു കാണുന്നതു് അതുകൊണ്ടും, ഒരു മതങ്ങളിടെ സാമ്പത്തികമായി ഉംവിച്ചുവിഹാരിക്കുന്നവും അവക്കും വാദിക്കാമോ? കാഞ്ഞും കഴിത്തുതിനും ശൈഖം, ദിവ്യമാദിതം മുതലായവ ഉണ്ടാവാനുള്ള മേതുക്കെല്ലായും മറ്റൊ പ്രസ്തുതിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതല്ല. എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരം ഇപ്രകാരം ചെങ്ഗു നണ്ടോ. ഇതിനു പുറമെ ഒരു കാലത്തിലില്ലെങ്കിലും ആന്നേഴ്സിടെ പ്രത്യേകസ്പദാവനങ്ങളെല്ല ചില മഹാന്മാർ ഗണിച്ചുന്നക്കാരണങ്ങളും വരികിലും, അതെല്ലാം അടുത്തകാലത്തു് നരിയാവാറില്ലെങ്കിലും വ്യസനത്തോടെ പഠിയണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരരാജുവെത്തു അന്നരാജുക്കരുൾ മുലാഞ്ചാരമായി കരസ്ഥമാക്കുന്നതായാൽ, അവക്കുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ രാതീൽ പ്രചരിക്കാതിരിക്കുമോ? എന്നതുനെന്നുണ്ടായല്ല, നോവലിസ് (Novalis) അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൂടി, പ്രകാരം, ലോകത്തിലുള്ള സകല മനസ്സുക്കം ഒരു കാലത്തു് തങ്ങളിടെ അശൈനതതായ ഓത്തു പരിത്വിച്ചു തുന്നിച്ചുവുകയും, തന്റെ

ചരിത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമണ്ഡലം

കൂർഷം തന്നെക്കാടം അധികം നല്ല ജീവികൾക്കു വസിക്കുവാൻ സഞ്ചയംമുണ്ടാക്കുവും പക്ഷേ ചെളുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ പും ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി ക്രമേണ ഭേദവും കൂടുതലാക്കുന്നു. ഇതിനു കാരണം വൃഥ്തിക്കാരുടെ ജനങ്ങളും പരിപ്രയവും ജനങ്ങൾക്കു നിബിഡമാരാണ്. ചെറുരാണിക്കാലത്തിലെ ഈ ന്യൂയൂട്ടുടെ സ്ഥിതി വൈദികകാലത്തിലേതിനിന്ന് എത്ര വൃത്തു സഞ്ചയുടുകൂടിയിരുന്നു! ഇതിൽനിന്ന് വൃത്തുസൗഖ്യത്തിലൂടെ, രാജോക്രൂട്ടികളായ ബുദ്ധരാജാക്കമാരുടെ ഭരണമുണ്ടായിരുന്നു. മുഹൂറയുടെ സ്ഥിതി? ഇമുഹൂറയുടെ രാജുസമയും ഇവ നിൽക്കിയണ്ടാം എത്ര ഭേദഗതുടിരിക്കുന്നു! നമ്മുടെ അനന്ത രകാലീനങ്ങൾക്കു നാശമുണ്ടാക്കി ഏതുഭിപ്രായമാണ് ദോന്നാക എന്നിപ്പോൾ ഉഴുവിക്കുവാൻ മുഖ്യം. ഇതിൽനിന്ന് ഭേദിയുടെ ഗതി അതിവേഗത്തിലെണ്ണനു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണെല്ലാം. ഒരു രംഗോക്കംലങ്ങളിലെ മന്ത്രങ്ങൾ സ്വഭാവം വൈപരീതുക്കു പരി ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ, എവനാണ് അത്രതം ദോന്നാതിരിക്കുക. ആനങ്ങൾക്ക് എററവും വിശ്രാംഫോറുമായിരുന്നൊന്നു നാം ഉശ്രാംഫോറുമുണ്ടാക്കി തീരെ തെരായുംവരുന്നാണെല്ലാം. അകുമികളായ രാജാക്കമാരുടെ കാലം തീരെ അവസ്ഥനില്ലെന്നും (Gibban) വിശ്രാംഫോറുമുണ്ടാക്കി ജീവിച്ചിരുന്നവുന്നുവെന്നു വരികിൽ, നെഹൂജിയൻ യും യുംബുവണ്ണുവെന്നു അകുമി.ചുിതന്തും ഇമുഹത്തിനു വ്യാസനസമേതം കാണാമായിരുന്നു. ലോകത്തിൽ വില്ലാല്ലാസ വും പരിജ്ഞാരവും വർദ്ധനയെ പ്രാപിച്ചുത്തുകൊണ്ട് മേഖിൽ യുംബുവണ്ണുകയില്ലെന്നും, സമാധാനസ്ഥിരമായി കിരണാജാല തുരന്ത ലോകം മുഴുവനും പ്രഭാതിതമാക്കുമെന്നും നാം എല്ലാം അല്ലെങ്കിലും വിശ്രാംഫോറുമായിരുന്നില്ലെന്നും? എന്നാൽ ഇമുഹൂർത്തം യുംബുവിൽ അതിന്റെ അനുഭവരഹിയ സമരം നടക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രേ. ഈ സംഗതികളിൽനിന്ന് ചരിത്രത്തെങ്ങളിടെ സഹായത്താൽ ഭാവിന്മാറ്റിക്കളെ ഗണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ, അതുകൊണ്ട് അതോടെ ശാസ്ത്രമല്ലെന്നും വെളിവായപ്പേ.

ഇപ്പോൾ, ചരിത്രവും ശാസ്ത്രവും പരസ്യരവിൽഉണ്ടെങ്കിലും, ചരിത്രത്തെ ഒരു ശാസ്ത്രാദി കര്ത്തുന്നതിനു പാലേന്നുണ്ടെങ്കിലും ഉള്ള സംഗതികൾ തീച്ചയംരെയെന്നു വരിക്കിട്ടും “ചരിത്രം ശാസ്ത്രമാണോടി?” എന്ന ചോലത്തിന്, “അംഗീഡി” എന്ന മഹാപടി പറയുവാനേ തരം കുണ്ണേണ്ടിട്ടും. ഭ്രതകാല തെപ്പുറി വ്യക്തമായി പറയുവാനോ, ഭാവിയെപ്പുറി ശരിയായി ഉംവിക്ഷിപ്പാവുന്നു ചരിത്രത്തിനു സാധിക്കുന്നില്ലെപ്പോ. എക്കിലും ഇതോടെ ഉപയോഗപ്രാഥമയ വിഷയമാണെന്നും, ഇതിനു നമുക്കിലും വിലയേറിയ തത്ത്വങ്ങൾ പരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെന്നും അഭിപ്രായപ്പൂട്ടുവാൻ തന്ത്രങ്ങൾ വെച്ചുന്നസ്തു ഇരുതും?

നമ്മിന്മുകളെ സംബന്ധിച്ച നിയംജിക്കു അതുചുത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്തിലപ്പാസംഗ്രഹിക്കുന്നാണ് ചരിത്രം. ഈ രംഗത്തെല്ലാം ഇതു ലോകത്തിന്റെ തൈരാവകാലം ദിതല്ലെന്നുണ്ടെന്നും ജനങ്ങളെല്ലാം പരിപ്പിച്ചുവാൻ തട്ടനീയിട്ടുണ്ടോ. മനസ്ത്രാട താണി പ്രായങ്ങളിലും സന്തുദായങ്ങളിലും അദ്ദേഹ വ്യത്രാസാപൂട്ടുന്നു; മതങ്ങൾക്കും ഉദയാസുമനങ്ങളിലുണ്ടുണ്ടോ; എന്ന വരിക്കിലും നീതിശാസ്ത്രത്തെല്ലാം കാലമാക്കുന്ന റിലാതേപത്രത്തിനേൽക്കും കൊത്തിയുണ്ടോ; സജ്ജനങ്ങൾ അനേകം കൂട്ടപ്പൂട്ടുകൾാം അഞ്ചേരിക്കിലും കൂട്ടുവാർ സബ്സൗപ്പും നിവർഖിക്കുന്നതായും നമ്മുക്കു നിർഭ്ലാഗ്രവരാർ കാണോണിവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവരവരുടെ കമ്മന്റുകൾ തക്കാഡായ പ്രതിവെലം എപ്പോഴെങ്കിലും സിലപിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ ചരിത്രം സംശയിക്കാം. വ്യാജവചനങ്ങൾക്കും അധികം പ്രായമുണ്ടാണെന്നുണ്ടോ ചരിത്രം സംശയിക്കാം.

‘ആരക്കുമ്പന്നം അതിമോഹത്തിനം മറ്റൊ തങ്ങതായ ശിക്ഷ; ഒരിക്കലെപ്പുകിൽ മനറാറിക്കൽ, കിട്ടാതിരിക്കുകയില്ല; ഈതു ചു ധാനകരാക്കാക്കുപ്പുകിൽ ഗേഷമുള്ളവക്കുക്കിലും സിലവിക്കുന്ന താണ്’. എന്നായാലും നീതിയും സത്രധൂം മാത്രമേ കാലാവ സാനംവരെ നിലനിൽക്കുകയുള്ളിട്ടുണ്ടെന്നും, വൃഥാജ്ഞങ്ങളിൽ നായ മംഞ്ഞളിൽ വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നും, ഔദാരരണാദി ക്രാളിക്കണ്ണാണ് ദാഖിലും നാഡം സംഭവിക്കാതിരിക്കുയില്ലെന്നും ഉ ഇ തത്പരത ചരിത്രജ്ഞാനംകാണ്ടു മാത്രമേ നടക്കു മനസ്സി ഫാദ്ദവാൻ സാഭ്രമകയുള്ളി. രാത്രുകാണ്ടു ചരിത്രം രാഞ്ചു മല്ലുന്ന വരികിലും, താതു ശ്രൂഢാന്തിയോടുകൂടി പരിശുദ്ധിപ്പാർത്തു അതുവരുമാണെന്നും ശ്രദ്ധിക്കാൻ സഹായം നാജുടെ അഭിവൃ ദിക്കും അതുവരുപബ്ലൂക്കത്താണെന്നും ഉള്ള വസ്തുത നിവൃ വാദമാക്കുന്നു. ഏറ്റവാലും അതുവരുപരമായ ചാദ്രപ്രതിഭാദ്വാനിലും ഇപ്പോൾ വിഷയിച്ചിച്ചിരിക്കുന്ന ഇം പ്രമേഹത്തെക്കാം ആ പരിചിന്തനം ചെയ്യാൻ വായനക്കാശപ്പോം നിവ്വാജമാ യ അനുഗ്രഹമുണ്ടാക്കുമെന്നും, തന്മുലം എലിക്കു കൂതുക്കുന്നാ കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചും സാധിക്കുമെന്നും നിറുക്കുക്കു വിശ്വ സിച്ചുകാണ്ടും ഇം ഉപന്നുസരൈ ഉപസംഘരിക്കുന്നു.

പാട്ടത്തിൽ ബാലക്കുള്ളുമേനോൻ

കു റേ സാ

ഇലക്കിതിൽ മനജന്നിരിപ്പു, ചിത്ത-

കലെ പഠിയിൽപ്പുല നല്ല സാധനങ്ങൾ;

ജലധിയിൽ മനിമുത്തപോലുവജ്ഞി -

ജ്ഞാപര കൊട്ടത്തന്നകന്പുള്ളനിപ്പു.

പാവിഴമരതക്ക്രമം തൊട്ടുഴും സ—
ക്ഷേ വിമണികൾക്കിടയിൽ മുത്തപോലെ,
രാവിതമാവിനയക്കമാറിയേതാ—
ചീപിടകയിൽപ്പു സദാ ദയാവില്യാസം.

2

പല മുതല തിമിംഗലങ്ങൾ ചുറ്റം
ജലസിധിതന്നടിയിൽ മുത്തപോലെ,
ബുലമഴുമതിമഞ്ചരാറിപുത്തി—
സമലമതിതന്നടിയിൽദയാവില്യാസം.

3

ബുലമുടക വിവേകശക്തിവാളാൻ
ബലമകരാറിയെ വെട്ടിവീഴ്ത്തി മുറ്റം
വില്ലുഴുമനനക്കവായന മുക്കം—
പലനിര വാരിവര്തന ഭാഗ്രവാനാർ.

4

അഴകൈഴുമമുതം കനത്തു വിന്തും
ഉഴുകിൽവുഡ്ഡിക്കണക്ക, സജ്ജനങ്ങൾ
അഴലുലക്കാലും ക്ഷവാൻ പൊഴിപ്പു
പിഴകൾ പൊരത്തു സദാ ദയാരസക്കാത്ത.

5

ഉരുബുലമിത്രവാച്ച പാറുമാം മ—
രംാരവണന്തം “ക്ഷയബാധ” നീക്കിവെജ്ജും,
അതളിട്ടുമതിശീതരോമഹമ്പം,
കനണ നിനക്കകിൽ വെണ്ണനെനയ്യാടാക്കം.

6

അത്തരത്തു ദയക്ക തുല്യമാക്കാ—
നൊന്തവിധവും ഗ്രണമില്ല വെണ്ണനെനയ്യിൽ;
ഉരുക്കമത്തു താ ക്ക ചുട്ടൊപ്പും,
കനണ ജവാല്യുങ്ക, പരഞ്ഞറ താപാൽ.

7

വരസുവമലമേകവാൻ സദാ ത-
പ്പര കരണാക്കലയായ ചിത്രപ്പുതി
സുരതകളത “പുഷ്ടിനാഗ്”വോലേ
പരപരിനാപഹയായുടെന്നിരിക്ഷം.

8

ഇ സമഹിമകളോടേക്കതവാത്മ-
പ്രണയമരത്തണലും കൂപാരസത്തിൽ
തൃണത്തിമുതൽ നാട്ടുവൻവരജ്ഞത്-
വണസ്പുവമായുടുള്ളിന ഭ്രജാതം.

9

അകല്യധികരണാപദ്ധയി ദൈവം
സപക്തണ സർവ്വിലും പകൻറിടനം,
വക്തിരിവൊടതൊനാ നാം പറിച്ചാൽ
പക പട്ടാതെ പരം പട്ട പ്ലിക്ഷം.

10

“നമ്മേപ്പും സർവ്വത്തൊഴി”മിതി കരണാ-
ജീവഹം ജീവിതതേ
മേനേൻ കാട്ടന കണ്ണാടികളിം ഭഗവാൻ
“മുഖനം” “ക്രിസ്തു”താനം;
ഉമേഷം പുണ്ഡതേമാതിരി മമ, വിപരി-
തന്മും നീക്കി, തോനെ-
നമ്മേ! സർവ്വത പുണ്ണും! ഭഗവതി! കരനേ!
കാണണാം നിന്നനയനം.

11

കട്ടമത്തു കന്നിയുർ കണ്ണതിക്കുണ്ണക്കരപ്പും



ବୋକୁ ପିଲାର

ହୋକବିଯାଟ ଦିଲ୍ଲିପଣ୍ଡିତଙ୍କାରୀ ନାଟକଙ୍ଗଠିତ ।

വിശ്വതനായ “അക്കുമ്പർ” ചാക്രവർത്തി തന്റെ ഭരണം

ഞനിപുണ്ടുമുൻകുറഞ്ഞു. സമാധാനമുണ്ടാക്കി ““എ
ഗർബസാമ്രാജ്യം” ഡിപതിയായി വാണികന്ന കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷ്
രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതു് സുപ്രസിദ്ധമായ ““എലിസവേത്”” മ
ക്കാരാജത്തിയായിരുന്നു. സാമ്രാജ്യം സംബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു, രാജ്യഭരണം
വെന്നുമായും, കച്ചുവടം, കൈതൊഴിൽ, സാഹിത്യം, എതം എറി
നീസംഗതികളും വാസിച്ചു ഇംഗ്ലീഷ്കാക്ക പിന്നീടുണ്ടായി
കൂടു എല്ലാം അന്ത്യത്വം മാറ്റിക്കൊണ്ടുള്ളൂയു സ്ഥാപ
ന്നും പ്രയതിന്നും അക്കാദാലത്താണു് അവിടെ തുല്യമായി
തുരംഭിച്ചതു്. ““ബ്ലൂമിന്കു്” രേ താല്ലിച്ചു് രാജ്യത്തിനു് അ
സ്വരാജ്യക്കാരുടെ തുക്കമണ്ണങ്ങളിൽനിന്നു് മോചനം ലഭിച്ചതു്
അക്കാദാലത്താണു്. ““ഇംഗ്ലീഷിൽ” മതസംബന്ധമായ ഒക്കല
സംഗതികളും നേതൃവും അധികാരിയും ഇന്നിടത്തു് “രോമി”
ലെ ““പോസ്റ്റ്” ലീ, ഇംഗ്ലീഷിലെ കിർിടാവകാരിത്വാണു് തു
ണ്ണനു് തീച്ചുപ്പുട്ടതി പുതിയരീതിയിലുള്ള ““പ്രോട്ടസ്റ്റാൻസംമ
തം”” രാജ്യത്തു് സ്ഥാപിച്ചതു് അന്നായിരുന്നു. അമീതമായ റം
ജ്യാഭിമാനത്വത്വാടം പെണ്ണംഡേത്താടംകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാർ കടക്കാൻ
ആവാദത്തിനു് അതും എത്ര കുറവിക്കാതോടെ പിൻഗാമി
രാജ്യി ഇംഗ്ലീഷരാജാവു് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനു് അവകാരിയായി
തിന്നംവോ, സുപ്രസിദ്ധമായ തു് ““ഇംഗ്ലീഷ്ട്രൂക്കവനി”” സ്ഥാ
പിക്കാട്ടുട്ടതു് അക്കാദാലത്തായിരുന്നു. എല്ലാംകാണും താഴിന
നന്നിയമായ ഒരു സ്ഥാനാവത്ത ശാച്ചിരേണു പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള
പ്രയതിന്നും എല്ലാം എത്രമായി തുടങ്ങിയോരു് അന്നായിരുന്നു.
‘ബേക്കൺ’, ‘ഹ്രൗഡർ’, ‘ബ്ലൂന്റ്സർ’ ‘‘ഹേംഫ്രേഡ്’ ദത
ലായ വിന്റേവിന്റുതന്നുംരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവിതകാ
ലവും അതുതന്ന അയിരുന്നു. രാജ്യത്തു് സമാധാനവും രാജ്യ
വാസികൾക്കു് എവന്നുന്നില്ലാത്ത സംതൃപ്തിയും ഉത്സാഹവും തി
ന്നിവള്ളുന്നകാണ്ടിരുന്ന അക്കാദാലത്തു് ജനങ്ങൾ എത്രവിഷയ

അതിലും അദ്ദീതിയമായ പ്രാശ്നങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിച്ചതിൽ അത്തേ തന്മൂലവാനില്ല.

குடியாண்டு 1564-ல் ஹங்காரினர் மஹூலாஸத்துக்கு
கு விழேஜித் ஸுபுஸிலியோ ஸுவதோ ஹஸாத் பாவ
ஸ்ட் கு காந்வெந்தில் ஜனித், பரயதைச் சிலுராஸ்
கனாந்துகாத செரஷுகாலமஸுங் தெளித்திரணத் கடித்துக்கு
டி, அயல்வக்கொரை சில பூலைவாகாட காட்கலித் க
யரி கலவாயி எங்காட்செயூ காரதினாஷு கிக்க அங்கவிய
ஆகு, ஏதுக்குமிழுாத ஸபாரூ விடு தலஸமானபக்களமாய
‘லங்க’நிலேக்கு சாகிஷேய ‘விலூங் ஷேக்ஸ்பிர’ கு
ஸூ பிளீடு ஹங்காரிக்கு கனாமாய ஸாவித்துகாராயி
தீக்கு. உங்கிவகத்தின் மாத்திலூத கு காக்கவைகி
யில் தூங்கவாராயி சேர்க் கந்துகட மஹாகவி, அதறு
அதில், எநக்குதின் வகு கா பூலைவாகாட கதிரகை ஸு
காக்கவைக்கூடுது. காவிடெனின் பதுக்கை
அக்குது கடங்காக்கி. ஒவுக்கரண்டும் ஒருவட்ணதும் அதை பலப
நவுக்கும் கடங் கடவித் கு வேஷ்கொராயித்தின். கு
ஸமயங்களில் பூலர்கிழுது கவிதாவாஸங்கும் ரஸிக்கப
வும் கவுனிமானேஜ்கெட அதுலஜூ விஷயீலவிக்கைக்கும், ஒடிய
காக்கவைக்கு ரங்கத்திலேக்கு மோஜிக்கெத்தகவியதில் கேடு
ஸ்ட்தி எடுத்துக்கூடுது கு ஸங்காத்திலே அங்கமாகவி
அதேவோ ‘விலூமினை’ கிஞாயிக்கையும் செய்து. கு புவு
த்தியில் பரினிலித் தொங்குஸஹாயம் கூகாத்தை அ
கைகை கேடுகேடுத்தி எடுத்தாமாயி. பிளீடு கு ரிதி
யிலுக்கு காக்கவைப் புது தொகுபிக்குத் தொக்கை எடுத்திக்கொ
குதுக்கு. ஹபுகாரம் காஸமாங்குமாய உத்தாவத்தாலும் கா
காங்குஸாயார்களமாய வாஸ்காவுபத்தாலும் கூரத்துக்காலங்கொ

ണ്ട് നാടകക്കമ്പനിക്കാരങ്ങേയും അവിടെനിന്നും നാട്ടകാരങ്ങേയും ‘കമ്പിലാറ്റി’യായിത്തീർന്ന്. തെന്തു ഇപ്പുത്രപുത്രിയും സംഹി ത്രുപ്പരിഗ്രാമരായി. കമ്പനിക്കാരങ്ങെട ആവഞ്ചപ്രകാരം നാടക ഞങ്ങൾ തുടരത്തുടര എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അളവറിറ യജ്ഞസ്ഥാനം രാനവധി പണവും സമ്പദിച്ച് ലഭിച്ചിലെ ബഹുമാനിക്കിയിൽ നിന്നും ചീതെന്നും തെന്തു പരിഗ്രാമങ്ങൾ എല്ലാം നിൽക്കേംവെച്ച് 1612-ാമാണ്ടോടു തുടി സ്വപ്നംരത്തിലകൾ മടങ്ങുകയും, അവിടെ വെച്ച് 1616-ാമാണ്ടിൽ ഇൻഫലോക്കവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു. കേവലം ഒരു തെണ്ടിച്ചുക്കൊൻറ നിലക്കിൽ നിന്നും മാന്നു നായ ഒരു രാജകവിയുടെ റിലവരെ എന്തെല്ലാം സ്ഥിതിക്കേഡങ്ങ ആയും അനന്തവ്യത്രാസങ്കൈയും കുറിച്ച് ഒരവന്നു ചിന്തി ക്കുവാൻ കഴിയുമോ, അവരെക്കായും ഷേക്കൂപിയർ നേരിട്ട് അ നാളവിച്ചിട്ടിണ്ടായിരുന്നതുകാണും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു നാടകത്തിലും ‘അനന്തവം’ എന്ന വിശിഷ്ടമാണം വിളിക്കുന്ന സാന്നിംഭവം.

‘ഷേക്കൂപിയരുടെ നാടകങ്ങളെ മുന്നാക്കി വിഭാഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ‘കോമഡില്ലും’(മംഗളമായി അവസാനിക്കുന്നവ); “ഭാജ സില്ലും”(ഒരുവപ്പത്തുവസായികളായവ); “ഹില്ലുറില്ലും” (ചാരിത്ര സംഖ്യമായ കമകളെക്കുറിച്ചുള്ളവ); എന്നിങ്ങിനെ മുന്ന വലിയ ഓഗ്രാഞ്ചായീ വേർത്തിരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. അവയിൽ “ഒരുവപ്പത്തുവസായികും” ഇംഗ്ലായ നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുണ്ടാണും പൊള്ളവിൽ ചിലതെല്ലാം പറയുവാൻ ഇതു ലേപനത്തിൽ ഉത്സാഹിക്കുന്നതോ.

ഇംഗ്ലീഷിൽ “ഭാജഡില്ലും”എന്ന പരയപ്പേട്ടനു തന്ത്തിലും ഒരുവപ്പത്തുവസായികളായ നാടകങ്ങൾ ഇന്ത്യൻസാമിത്രത്തിൽ ഇല്ലാന്നും എൻ്റെന്നും അവസാനിക്കേണമെന്നുള്ള നിംബുസം സംസ്കൃതകവികൾക്കും ചീച്ചു കൂടാതെരാധികാരിക്കാനും. ഇതിൽനിന്നും ഒരി

ദിവപ്പച്ചവസായികളായ നാടകങ്ങൾ

വരസത്തെ വർഗ്ഗിക്കുന്നതിനോ, സന്ദർഭങ്ങളിൽ കഴുതാവ്‌സമ യിൽനിന്നുകാണികളിൽ അനുകൂല ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുള്ള ക കമി പെത്രരസ്ത്രകവികർക്കില്ലെന്നു് വിച്ചാരിത്രേക്ഷണവാൻ വഴിയു ണ്ണക്കിലും വാസ്തവം അഞ്ചിരനു അല്ലെന്നു് നിറ്റിവാദമാണു്. ശാക്കത്തോളം ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രസന്നാധിക്രമത്താൽ കണ്ണീൻിൽ പൊതുവും വായിക്കുവാൻ സംഭവിക്കുന്നവർ ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണു്. മഹാനായ “ബാഖ്യ രവീന്റുമട്ടാശാർ” ശാക്കത്തോളത്തക്കരിച്ചു് ഒരിക്കാൻ “ശ്രേഷ്ഠസ്വപ്നരക്ത ഒരു നാടകത്തിൽ മുഴുവനമായി ചിത്രിക്കിടക്കുന്ന ദിവപരസത്തെ ഒരു വാക്കിലും നോട്ടത്തിലും പുള്ളമായി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് പിബ്യന്നു കാളിദാസക്ക്- സംഡിപ്പിച്ചണ്ണം ശാക്കത്തോളം തെളിയിക്കുന്ന എന്നു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എന്തു വാസ്തവമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സാധാരണ നാം ത്രുടിക്കണ്ണിട്ടുള്ള കോവിലപ്പും ചരിത്രപരിഗ്രാമം സാമ്പിത്രീചരിതം മുതലായ തമിഴ് നാടകങ്ങൾിൽ ദിവജനകങ്ങൾിൽ അല്ലെന്നു പിന്നുണ്ടോ? ത്രുക്കംണു് ത്രുക്കമകൾ നല്ല കവറിക്കശർ ത്രുടിക്കണ്ണംബോർ കണ്ണീൽ വെള്ളം നിറയാത്തതോ? മലയാളത്തിലും സംഗീതനെന്നും ഹരിതുഗ്രചരിതം മുതലായ നാടകങ്ങൾിൽ ത്രുണ്ണാന്നതിനു് സംശയമില്ല. ചരുമതി ദമയന്തി എന്നീ പ്രസാധനയിക്കളിടുന്നും, ഹരിതുഗ്രന്തിനും മുതലായ ദിവജനകങ്ങൾിൽ ത്രുണ്ണാന്നതിനു് നിവർത്തികാരനായി കണ്ണാന്നിക്കുന്നതിനുമാത്രം മന്ത്രോത്തിരിയുള്ളവർ ഉണ്ടായിരുന്നതാകുന്നു. എന്നാലും ഈ നാടകങ്ങൾ ഒന്നും ഇംജീഷിൽ “അജൈപ്പു്” എന്ന പറയപ്പെട്ടുനന്ന ദിവപപച്ചവസായികളായ നാടകങ്ങളിൽ ഒരു ത്രുട്ടതിൽ ചേർക്കുന്നതു് പാടുള്ളതല്ല. കാരണം അവ ചാറുന്നും ദിവപത്തിലു് പഞ്ചവസായികളും എന്നാലുള്ളതു്

നെന്ന് അല്ലോടു അവയിൽ ഭിമപരശത്തി നോ പ്രാധാന്യം ഇല്ലോ തന്ത്രങ്ങളാണ്. ദേവമാരാൽക്കൂട്ടിയിം വൃജിതനായിത്തീന് ഹരി നുശ്രദം, വഴുതനെ തോല്പിച്ചു നൽകം സൗഖ്യത്വത്തോട്ടുടർന്ന് വൃഞ്ഞസമാനങ്ങൾ മുഖിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കമ്മയും നാടക വും താവസാനിക്കുന്നതോ. ആകയാൽ ആ നാടകങ്ങൾ ഭിമപരം തുംബവും വശാചികളല്ലോ.

അമംഗളമായി അവസാനിപ്പിക്കുന്നതോ അന്ത്രമൊയി ദണിക്കുപ്പട്ടികനിലപ്പെട്ടിൽ ഭിമപരം വശാചികളായ താനവയി നാടകങ്ങൾ ഇന്ത്യൻസാഹിത്യത്തിലും ഉണ്ടാക്കുമായിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കാർമ്മാത്രം ഇം അമംഗളകരമായ അവസാനത്തിൽ ഇതു ദയക്കാക്കുവാൻ വല്ല പ്രത്യേകക്കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു ആ ലോചിക്കുന്നതാണ്. ഹിന്തുക്കളുടെ “മനോവ്യാപാരങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേകത” എന്നല്ലോടു പേരാ വല്ല കാരണവും ഇതിലേ കൂടു ഇഡരിപ്പിക്കുന്നതിനാണോ എന്നോ സംശയിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ “ധാതാവാദഭൂ ചമച്ചീറിനൊരുക്കം” തന്ത്രജ്ഞ സകല ദിവ്യശക്തികളുടെയും അനുഭവത്തു തന്ത്രിച്ചും കാണുന്നതു തുടങ്ങിന്നു സംസ്ഥാനക്കണ്ണളിലും, ഗണപതിയേയും സരസ്വതി ആയും സൗതിച്ചും പ്രസാദിപ്പിച്ചും അവക്കു ദിവ്യങ്ങളായ തന്ത്രിക്കുട്ടി തുടങ്ങുന്ന തമിഴനാടകങ്ങളിലും അവസാനം “കണ്ണികം കരു”മാതൃത്വിക്കുന്നുമെന്നും തർക്കത്താക്കുമാർ ആഗ്രഹിക്കാത്തതിൽ അശേഷം അന്ത്രത്വപ്പെട്ടവാനില്ല. വിശ്വഷിച്ചും എറിക്കും കാറ ഗൗരവാദിജീവ മരഹാത്മ കാരണംകൂട്ടി തോന്നാനാണ്. ഇന്ത്യക്കാർ സ്വത്തോന്ന ധാരതിക്കങ്ങളായ കാഞ്ഞങ്ങളു കരിച്ചും വേണ്ടിയും വൈരതെയും അശായമാണി ആ ലോചിക്കുന്നവരാണ്. അവക്കു മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്ന ധാരാളിക്കസംഭവങ്ങളുകൾക്കിച്ചും കൂട്ടി താവർ സാധാരണായാണി അധികം ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളും തരഞ്ഞാരാണ്. ഒരു നാടകം വായിക്കു

കയോ കണ്ണകയോ ചെയ്യുകഴിഞ്ഞാൽ അതിചന്ദ്ര ഫലം അതു
പ്രവൃത്തിയോട്ടുടരിക്കുന്ന കഴിയാതെ, വീണ്ടും വീണ്ടും അതി
നൈരാഗിച്ചു് അലോചിക്കുന്നതിനു് മനസ്സുള്ളവരായ ഇന്ത്യ
കാർ ദിവപത്രിൽ അവസാനിക്കുന്ന കമക്കാള ഇഴുപ്പുടുന്നി
ല്ല. താൻ കണ്ണാനറിക്കുന്ന നാടകത്തിലെ ഉത്തമനായകൾ
വിധിചെവപരിത്രഭവിനു് കീഴടക്കി ഗതിക്കില്ലാതെ നാഡിക്കുന്ന
അ കണ്ണു് പ്രസന്നിച്ചു്, ധർമ്മക്കതിക്കു തട്ടുന്നതായി തോന്നാവു
നാ—വാസുവത്തിൽ ഇപ്പു—ഇടിച്ചിലിനു ഓർത്തു് പരിതപിച്ചു്
സഹായ്ത്തിൽ സക്തിക്കരണത്വവനായിതീനു് നിരാഗപ്പുടുന്നതി
നല്ലോ, ഉത്തമഹാജനങ്ങളിടെ അപാരാരാക്തിയാൽ തന്നെ നായ
കൾ വിധിചെയ്യുട്ടുടിജയിച്ചു് അഹമ്മാദപ്പുടുന്നതു കണ്ണു് താനും
സന്തോഷിച്ചു് അതിൽനിനു് വല്ലിച്ചു ഉദ്ദാഹത്രംട്ടുടി സ
ദ്ധൂതനായിത്തീരുന്നതിനുള്ള തന്റെ ജനിക്കുന്നതിനാക്കുന്ന ഒരു
ഇന്ത്യാരാം തന്ത്രഗവിക്കുന്നതു്. അതിലേക്കു് സഹായിക്കുന്ന
നാടകങ്ങളെ തന്റെ ഹിന്ദുകൾ ഇപ്പുപ്പുടുന്നതും. സ—തല്ലും
ഉമായ ഇം അഭിരുചിപ്പെ അടിസ്ഥാനപ്പുടുത്തിയാക്കുന്ന ഇ
ന്ത്യാരിൽ സാഹിത്രകാരന്മാർ നാടകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇഹ
ലോകവാസത്തിലേക്ക് ദാക്ഷാന്തിം ദിവപദ്മാംബു് കാണിക്കുള്ള അ
റിയിക്കുന്നതിനു് നടക്കം ദിവപത്രിൽ അവസാനിക്കുന്നെന്നെന്നി
പ്പുനും, ദിവപ്രയിഷ്ടങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളും കടയിൽ ധാരാളം ഇ
ണ്ണായാൽ മാത്രം മതി എന്നും, അമഃഗളുമായ അവസാനം കാ
ണിക്കുള്ള മനസ്സുനു് വല്ലാതെ ഉലച്ചിൽ ഉണ്ടാക്കി അവക്കു
ഭാവിച്ചയക്കണിച്ചു് തന്റെപ്പുടുന്നതിനു് തമേപ്പാതെ അവക്കുട
നോഗതിക്കുള്ള ‘നിരാഗ’യിലുകു് തിരിച്ചിട്ടുക്കാനിടയുണ്ടുനും
ഒക്കുഞ്ഞതാനികളായ സംസ്കൃതകവിസാന്ത്രഭൗമങ്ങൾ തന്റെപ്പാചി
ച്ചിട്ടണാക്കുന്നെന്നാണു് എന്നെന്നു അഭിപ്രായം.

മിക്ക സംഗതികളിലും ഉത്തമഹത്കയായി സ്വീകരിക്കു

ത്രപ്പടംവുന്ന ഒരു കമ്മറനായകനിൽ എറെങ്ങവെറുതു തുറയി കാണാ
പ്പെട്ടുന്ന എത്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകന്നുനത്യുടെ ശക്തിയാലുക്
നാ അവൻ വിവിധങ്ങളിലും വിതലങ്ങളിലും തുരയ സന്ദർഭങ്ങൾ
കൂടുതലും വരുത്താനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്, ചെരുത്തുനില്ക്കുന്നതിനും സംബന്ധിക്കാതെ
നാശം അനുഭവിക്കുന്നത്. ഗൗരവമേറിയ അത്രരം നൃനതകളിൽ
ടെ ശക്തി അഭിഭേദം അവരെയുംനാം തന്നെല്ല കടന്നു പിടിക്കു
ടാന്ത കഴിക്കുന്നതിനും അപ്രകാരം അധികപ്രതിക്രിയ ഒരു നാ
യക്കൻറ ചരിത്രം തന്ത്രിക്കാണുക്കാണു് സംബന്ധിക്കുന്നില്ലോ?
അതു സാമ്പ്രദാശങ്ങിൽ ഭിംബാച്ചന്ത്വസംബന്ധിക്കുന്ന നാടക
ങ്ങൾ ഇന്ത്യൻസാഹിത്യത്തിൽ ഇല്ലാത്തതു് പറയത്തോ ഒരു
നൃനതയല്ലോ? എന്നി ചോദ്യംജീവിക്കുന്ന നാടകങ്ങൾ
എന്നാൽ അസാമാന്നമായ ഇണാസന്ധൂത്തിയോടുകൂടി
യ ഒരു നായകനിൽ നിർഭാഗ്രവരാൻ കാണാത്തുട്ടുന്ന ഒരു ഒ^ഡ
രം ഭോഷ്ഠതാൽത്തെന്ന അവനു് അദ്യോഗതി ഇണാക്കമെക്കിൽ
അഭന്നിൽനിന്നു് തുല്യം താഴെ നില്ക്കുന്നവരും സ്വഭാവത്തിൽ
പലച്ചൂഢം ഇണാംശങ്ങതക്കാം അധികം ഭോഷ്ഠംശം ഉള്ളവ
രും തുരയ സാധാരണമനസ്ത്രജീവ സ്ഥിതി എത്ര കഷ്ടതരമാണോ
എന്നുള്ള ഭീതിയല്ലെ കാണിക്കിക്കും അതു നാടകം കാണണ്ടാതിൽ
നിന്നു് ഇണാക്കവാൻ അധികം എഴുപ്പുള്ളൂള്ളതു്. ഭാവിച്ചക്കരിച്ച
ഈ ദേവ്യം സംശയവും തന്നിമിത്തം ഉറച്ചുപോകവാനും, കാ
ണിക്കിക്കും അതിന്തനിനും സദനാഷ്ടവും സമാധാനവും ഉണ്ടാക്ക
ണ്ടിനുംപുകരം വ്യസനവും നിരന്തരയും വന്നചേരുവാനും ഇട
യുണ്ടു്. എന്നാൽ ഷേഷിസോപിക്കരെട ഭിംബാച്ചന്ത്വസംബന്ധിക്കുന്ന
യ നാടകങ്ങൾ കാണാനുത്തരകാണു് കാണിക്കിക്കും ഇപ്രകാരം ഒ^ഡ
രു നിർബന്ധം ഭീതിയോ ജനിക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ള കാരണ
മെന്താശനാനു് വഴിയേ വിവരിക്കുന്നതാണു്. ഭിംബാച്ചന്ത്വസാ
ക്കുന്ന നാടകങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണാത്തുട്ടുന്ന ഇം ഭോ

ഷം കൂടാതെ കഴിക്കുന്നതിനു ഷേക്സ്‌പീയർ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട് കിൽ അതു കാലിക്കാസൻ തുടങ്ങിയിരുത്തു ഇന്ത്യയിലെ കവിയും ഗവഗാക്കം സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലോ? അവർ എന്തുകൊണ്ടു അംഗിനേക്കണ്ണിച്ചു ആലോച്ചിച്ചില്ലോ എന്ന ചിവർ സംശയിച്ചു മാം. അതിനും തക്ക കാരണമുണ്ടോ. ഒൺപ്രാപ്പണൈക്കറി ചും പാത്രാത്രം ദോരസ്സുപ്പറഞ്ഞും ഉള്ള അദിപ്രായങ്ങളിൽ കാണുന്നപ്പുടനു പുതുാസമാണോ അതിനാളു കാരണം. സത്രം തന്നു അകുന്ന എററവും പാവനവും അനന്തരവും ആലു ശക്കി എന്നു തന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു തെളിയിച്ചു ഹരിയുന്നു, തന്തു സംഗതി വെളിപ്പുകളും നാടകിനും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പീഡകളാൽ മരിച്ചു എന്ന വിചാരിക്കുക; അപ്പോൾ സത്രത്തിന്റെ ശക്കി ജയിക്കുന്നണ്ണെങ്കിലും തന്തു ശക്കിയുടെ പ്രതിനിധിയായിരുന്ന ദേഹം—ജീവനിൽനിന്നു നമായിരുന്ന ഹരിയുന്നു—നാശിക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നതോ. നാം സ്ഥലംബാധ കുന്നിൽക്കൂടെ ആണു സൃക്കുമാധാ ഒരു തത്തുതെത്ത അർത്ഥന്തോ? ആ സ്ഥലംബാഗത്തിനുണ്ടാകുന്ന അനഭവങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടോ നാം സൃക്കുതതപത്തിന്റെ മഹാത്മയും അവിയന്നതോ. “ഹരിയുന്നു മരിച്ചു എക്കിലും അപ്പേരും പ്രത്മാഹി സ്ത്രീകൾ ചീതനു സത്രം ജയിച്ചതുകൊണ്ടു ആ പ്രതാം എല്ലാവരം സ്ത്രീകരിക്കേണ്ടതാണോ”എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഹരിയുന്നുന്റെ അനുഭവംതന്നെ ആയിരിക്കും തന്റെയും അനുഭവം എന്ന സ്ത്രീയായ മയി യേപ്പുടനു ജനങ്ങൾ തന്തു ഉപദേശത്തെ ചെണ്ടക്കലാളിക്കു മും എന്നു സംശയമാണോ. അപ്പോൾ ജനങ്ങളിൽക്കൂടുതൽ ബുദ്ധികൾ എഴുപ്പുത്തിൽ ശോചനമായിരുന്നതിനുണ്ടോ, അവരുടെ തുകർ പ്രിക്കുന്നതിനും വുണ്ടാവീജത്തിനു ലാതുല്ലു, അതിന്റെ പ്രതിനിധിയായിരിക്കുന്ന ദേഹത്തിനും കൂടി വിജയം ഉണ്ടാകുന്നും. അതായും മരിക്കാതെ നിന്നു തന്റെ വിജയത്തെ വെ

ഇരുപ്പുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെ തുലനംകിൽ നാടകം ‘ഭാജയി’ അതുകൊന്തും അല്ല. അപ്രകാർമ്മിക്കും ജയഞ്ചേളെ തുണ്ട് ഇന്ത്യൻ കവികൾ വസ്ത്രിച്ചിട്ടുള്ളതോ. അതാണും പുസ്തകമായ വിജയരും. അതുകൊണ്ടാണും സംസ്കൃതത്തിൽ “ഭാജയി” ഇല്ലാതായത്. തുടർത്തെ, അതുപ്രാഥതന്നു ഇംഗ്ലീഷിലും തുണ്ടിനും വസ്ത്രിച്ചാകാണ്ടി വനിക്കുള്ളു തുണ്ടാക്കിയതിനും സംസ്കൃതകവികൾക്ക് വലുതായ ഒവമനസ്ത്രിഖണ്ഡാക്കിയനാ എന്നും വരാവുന്നതാണും. പ്രശ്നം ദൈർଘ്യത്തു ഭൂമനും ഭാഗം ഇന്ത്യയും അധികം വിസ്തുരിക്കുവാൻ വാൻ തുറന്തരിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽ “ഭാജയികൾ” ഈ പ്രാതത്തിനും അപ്രാഥയും ഏവരും ബുദ്ധിമുടികൾ തോന്തിയ ചില കാംഡങ്ങളെല്ലാം മുചിപ്പിക്കുവാനോ ഇവിടെ ഉസാഹിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ നേരിനെ തുല്യാചാരിക്കുന്നതായാൽ സംസ്കൃതസാഹിത്രത്തിൽ “ഭാജയിസ്സ്” ഇല്ലാതാതോ ചെരം ഒരു യാദ്യപ്പിക്കാംഡുമാല്ലെന്നും, നേരേ മറിച്ചും അതു തുലിസംസ്കൃതകവികളാണ് അശായരായ മായ മുന്നാശലാചനയുടെ ഒപ്പമാണെന്നും അനമലനിക്കാവുന്നതാണും.

മലയാളത്തിലുള്ള അട്ടക്കമടക്കളിൽ യുലുവും, വയവും, നാശവും സംഭവിക്കുന്നതായ കമകളിണ്ടണക്കിലും അവകും ഒന്നിലും പ്രധാനമായ രണ്ട് ‘കാണ്ട’മല്ലാതെത്തിനാലും, ദിവപ്പ പഞ്ചവസ്തുക്കിയായ ഒരു നാടകത്തിനും അവന്റും വേണ്ടതായ നായകരും നാശം അവചിൽ നാശം അവചിൽ ഒന്നിലും കാണ്ടപ്പട്ടാതെത്തിനാലും അട്ടക്കമടക്കം നാടകങ്ങൾ അഭിജാക്കിയും, അവഞ്ഞാനും “ഭാജയിസ്സ്” ഒരു ഇരുപ്പുട്ടന്നത്തും. ഏതൊരുത്തനും നാശം സംഭവിക്കേണമെന്നും കാണികൾ തുറന്തരിക്കുന്നവോ അവ നാശതാനു മുണ്ട് നാശം സംഭവിക്കുന്നതും. തുറക്കയാൽ കാണികളിൽ തണ്ടാക്കന്ന ഗോംഗാ വ്രസ്തനേം ദയമേ അല്ല; നേരേ

മരിച്ചു, സന്ദേശവും തൃപ്പിയും ആകന്ന. ദേഹപാത്രങ്ങൾക്കാണ് നാടകം നേരിട്ടുന്നത്. നായകൻ എപ്പോഴും ഗുണപരിവൃത്തിയാൽ വിജയം നേടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

ഒരുപയോഗികളായ നാടകങ്ങളിടെ തുടക്കം “ഗ്രീസു” രാജ്യത്തിൽനിന്നാകന്ന. പുരാതന“യവനമാർ” മരോഡരാ വിഷയങ്ങളിൽ എന്നപോലെത്തന്നെ, സാഹിത്യവിഷയത്തിലും “ഘോസ്റ്റി”ലെ അദിനുത്തകമാരാണു. “ഇംഗ്ലിഷ്മു”, “സോഫോക്ലീസു”, “എരിപ്പറിയീസു” (Aeschylus, Sophocles, Euripides) എന്നിവരാണു ഗ്രീസുലെ പ്രധാനപ്പെട്ട നാടകക്കത്തരകമാർ. “അരിസ്റ്റോട്ടർ” എന്ന യവനത്താംഗുജരാഹരം പാതയിട്ടുള്ള നാടകലക്ഷണങ്ങൾ സംസ്കൃതശാസ്ത്രമാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങളോട് വളരെ അടുത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. റംഗത്തിൽവെച്ചു നടത്തുന്നുവാൻ പാടിപ്പുന്ന സംസ്കൃതശാസ്ത്രമാർ സിലഡന്തിക്കുന്ന യുദ്ധം വധം മുതലായ സംഗതികൾ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള നിശ്ചില്ലങ്ങളാണുന്ന വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ ആവക സംഗതിക്കുന്നതം ഒരു ഗ്രീക്കുനാടകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടുന്നതല്ല. ഗ്രീക്കുകാരുടെ അദിപ്രായപ്രകാരം ഉന്നതകലജാതന്നു ഒരു ഉത്തരമന്നായെന്ന് കാലാഗ്രതികൾ അധിനപ്പെട്ടു “അഞ്ചാറ തിയേജ്യാ നാശനേതയോ പ്രാപിക്കുന്ന കമായേ ഒരു നാടകമാക്കുന്നതായാൽ തന്ത്രം ഒരു ഒരുപയോഗിക്കാണു നാടകമായിത്തീരും. അങ്ങുംജൈഡ്രായ സംഭവങ്ങളോന്നം റംഗത്തിൽവെച്ചു നടത്തുന്നുവാൻ വയ്ക്കാത്തതുവകാണ്ട് അതെപ്പൊം സംഭവിച്ചതയിട്ടുള്ള ഒരു വിവരണം മാത്രം മറ്റൊരു പാതയും തക്കിൽ സംസാരിക്കുന്നതായിരുന്നു കാണികൾ താരിയകളും തുള്ളുന്നതാൽ അടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരുപയോഗികളിലും നാടകന്നു നാശനേതയാൽ ആലൃദ്ധത്വവ ഒരുപയോഗികളിലും തന്ത്രിക്കാത്തതിനാൽ രണ്ടാമത്തേവ മംഗളം

പഞ്ചവസാധികളിൽ ആകുന്ന എന്ന വലിയ വൃത്താസംഭ്രംബം സാദി ഭാഗികമായും രാജ്ഞിയമായും ഉള്ള അനാത്മക പ്രധാനാസംഭർത്താ കുളിയും കാഞ്ഞങ്ങളിയും അടിസ്ഥാനാസ്ഥാപനത്തി നാട്ടകകൾ ഉത്സാഹവും റസവും മാത്രമല്ലോ, എൻവും ജഗത്കരയും തുടി ഇണങ്ങേക്ക് സാമനാഴി പ്രത്യേക്സാങ്ക്രാന്തത്വാചക്രം എഴുതാപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രീക്ക് നാടകങ്ങൾ തുടക്കത്തിൽ—പാത്രങ്ങളിടെ ചുങ്കത്തോടു—എ താണ്ട സംസ്കാരത്തിലെ “ഭാഗം” പോലെ ആയിരുന്നു. ഒലം മാത്രം നോക്കുന്നതായാൽ, ഗ്രീക്കനാടകങ്ങളെ, ദലയാളത്തിൽ വളരെകാലമായിട്ട് പ്രചാരിച്ചവരുന്നതാണകിലും നിർഭാഗ്രവ കാൽ അട്ടത്തകാലത്തുവച്ചു് അധികമധികം ഖല്ലാതായി തുടങ്ങി ടുള്ള “കുഞ്ചി” ഭാഗം ഉപമിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഓരോ കുടകളും അടിസ്ഥാനാസ്ഥാപനത്തി തന്ത്രപാദങ്ങൾ ചെയ്യലാകുന്ന ഗ്രീക്കനാടകങ്ങളിടെ പരമാദ്ദേശം. ഗ്രീക്കനാടകളെ കരിച്ചു് ഇതിലുമധികമായ ഒരു വിവരണാത്മിന്മാരുമുള്ളതായാൽ അപൂർവ്വതമായി രിക്ഷനാതാകയാൽ അതിലുകൾ തുന്നിയുന്നില്ല.

ഗ്രീക്കകാരുടെ ബുദ്ധിമാതൃകളും ഒറ്റാങ്ങളായ സകലസപ്തത്തുകൾക്കും അടുത്ത അവകാശികളായിരിക്കിന്ന് “രോമൻകാർ” സാഹിത്യകലയേയും അവരിൽനിന്നും അംഗീകർച്ചു് അല്ലെല്ലാം ചില ഭേദഗതികളോടുള്ള പ്രചാരാസ്ഥാപനത്തി. “സൈനകൾ”യാണോ രോമൻ “ഭാജഡി” എഴുത്തുകാരിൽ പ്രധാനി. സൂക്ഷ്മം ആലോച്ചിക്കുന്നതായാൽ ഗ്രീക്കനാടകങ്ങളെ രോമൻ കാർ മലിനപ്പെട്ടതുകയാണോ ചെയ്യുന്നതുകിലും അവരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പരസ്പരിനാലും, അവരുടെ അധികാരത്തിന്റെ ശക്തിയാലും അവരുടെ നാടകങ്ങളും—ഗ്രീക്കനാടകങ്ങളിടെ ഒരുവക ഭേദം മാത്രമാണോ തന്നെ നാടകങ്ങൾ—അധികപ്രവാരം സിലിച്ചു്. രോമൻകാരുടെ ഭാഷയായ “പത്രിൻ” (Latin) ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, മുതലായ യൂറോപ്പുന്നഭാഷകളോടുകൂടി വളരെ

സംഭവിച്ചു ഭാഷാക്കൽഡം തീരുമതലുന്നതും മികവാറം ലത്തിൻഭാഷയിൽ എഴുത്തെല്ലാം ലത്തിൻഭാഷ തിൽ അല്ലെങ്കിലും പരിഞ്ഞാണ് സിലബിക്കേണ്ടത് അന്നതെ വിള്ളാളാസത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൊത്ത ഒരു മഖ്യാഗമയതുകൊണ്ടും റോമൻകാൽട ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കാണ് യോഗ്യിൽ തന്ത്രമായും അധികമായും പ്രചാരം ഉണ്ടായത്. ഗ്രീക്കഭാഷ പരിക്കൊന്തിനും അതിൽ പാണ്ഡിത്യം സിലബിക്കൊന്തിനും കുറെ അധികമാണെങ്കിലും ഗ്രീക്കഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുടി ലത്തിൻ പരിഞ്ഞുകളിൽകൂടി തന്ത്രക്കാം പ്രചാരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവകും കാരണം അതിൽ റോമൻകാൽട മാതൃകകൾക്കും റീതികൾക്കും തന്ത്രക്കാം അധികരിച്ച ഫ്രാഡാലും ഉണ്ടായതോ. അംഗത്വത്തിൽവച്ചു് നട തന്ത്രപ്രകാശനത്തിലുണ്ട് ഗ്രീക്കഭാഗ്രൂജതനാരാഞ്ചി വിധിക്കൊപ്പു കൂടിയെന്ന സംഗതാക്കളെ അവർ കുറേയായി അംഗീകരിച്ചു ആ വത്തികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒമ്പൂലങ്ങാരപരിപുണ്ണമായ നീണ്ട വാചകങ്ങളേയും, വാക്കകളെല്ലാം അധികം പ്രവർത്തികളേയും അവർ ഇജ്ഞൈപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ റാടക ദൈഖികളും അതനുസരിച്ചുള്ള ചില മാംസങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. എക്കിലും അധികവും ഗ്രീക്കരിതിനെത്തുടർന്ന് റോമൻനാടകങ്ങൾിൽ വിടാതെ അനസരിച്ചിരുന്നു.

“റോമൻ സാമ്രാജ്യം”തിനെന്ന് നാശത്തോടുകൂടി “യു റോപ്പിൽ” ചെരുതുചെരുതായി അനേകം സംസ്ഥാനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകയും, എക്കോപിച്ചുള്ള ഉസാഹവും എക്കോദ്ദേശ തോടുകൂടിയുള്ള പ്രയത്നവും തന്നിമിത്രം കുറത്തുവരികയും ചെയ്യപ്പോൾ നാട്കചലയും ഉന്നമനവും കുറെ കുലത്തേക്കു തന്നെ പ്രയത്നം. മജ്ജകാലങ്ങളിൽ യോഗ്യിലെ എക്കു ക്രിയായിത്തിന് “കൂസ്യമതം”, മതാല്പുക്കുന്നായ “പോപ്പി” എന്നും, അക്കാലത്തെ മന്ത്രക്രമങ്ങളും പുന്നായ “മംസ”എട

ജും (Monasteries) അധികാരത്തിന്കീഴിൽ വളർന്നവരികയും, ഏറ്റവും കൂടുതലായ സുവാദമുഖം ഉണ്ടാവ്വുംതിലും ഉള്ള തപ്പര നിഷ്ഠിലെമ്മനു ചിലിക്കലിലും ചെയ്യേം നാടക നേരിക്കളും ആവഹ്നിതന്നെ തീരെ ഇല്ലാതായി. പൊതുജനങ്ങൾ ഒരു മതസംബന്ധമായ സംഗതികൾ പറിച്ചിക്കൊന്ത് നാടകതു പേണ്ണയായാൽ അധികസൗക്രംഖ്യം എഴുപ്പും ഉണ്ടെന്നും അചിരണം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ നാട്രകലജ്ജ് വീണ്ടും ഒരു പുതിയ ജീവൻ വീണ്ടത്. മതസംബന്ധമായ തത്പര്യങ്ങളും കൂടുതൽ വിശ്വാസിമീനാജ്ഞാരായ സാധാരണക്കാക്കൾ എഴുപ്പും തതിൽ മഹാസ്ഥിലാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പറിച്ചിക്കൊന്ത് നാടക ത്രാവത്തിലായാൽ സുസാല്പമാണെന്നു പ്രശ്നമായെങ്കിലും പാളികളിലും മണ്ണങ്ങളിലും വിശ്വാസിമിഥിഡാജ്ഞാരായ “പെരനാളു്” കാലങ്ങളിലെല്ലാം പുരോധാവിത്രാളത്തികൾ ആ രീതിയെ സസ്യങ്ങൾക്കും സ്വീകരിച്ചു. അഞ്ചിത്തനാട്ടുകലക്കൾ ഉത്തരേതരം അലിപ്പുഡിയണഡക്കയും, ആലും പജ്ജില്ലുംനുകളിലും ചെമ്പ് പണ്ണാളിലും മാത്രം നടത്തബുട്ടിരുന്ന മതസംബന്ധമായ നടക്കങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ വുന്നതും ഒരിസ്യംമലങ്ങളിൽ നടത്തബുട്ടുകളും, മുരുണ്ണ അനുവിഷയങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിക്കുകയും, അപ്രകാരം വളർന്നവന്നു ഭക്തിക്ക് ഇപ്പോൾ രീതിയിലും മാംഗലിപ്പത്തുവസായികളായ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്യു. ഇതാണു് യൂറോപ്പൻസിനാടകത്തിനേരം ചരിത്രസംക്ഷേപം. ഇംഗ്ലണ്ടിന്മുറിയേട്ടെന്നായും കൂടും ഇതുവരെ ആ കാരാ

வாழிக்கூடுதலேயும் மனமைக்கேடுதலேயும் சூலங்களையிலும் ஏற்று
வருத்திலும் வழங்கவேண்டுமாக்கண்ணும் ஒழுவெங் “கோமயிலை”
(மங்கலப்பழுவஸாயிக்கலைய எந்கண்ணு) ஏற்கிறீர்கள். இவை
ஷுவஸாயிக்கலைய எந்கண்ணு அக்காலத்துள்ளையிக்கின்றன. அா

ദിവപ്പച്ചവസായികളായ നാടകങ്ങൾ

കുക്കാരക്കേഡും റോമൻകാരക്കേഡും ആതരം നാടകങ്ങൾ ഒന്നം ജനസാമാന്യത്തിനും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവക്കുടെ ഉത്തരമുന്നുമ്പോൾ എല്ലാം മുഴുവൻമിക്കടി തട്ടാതെ ക്ലൂക്കളിലും ദ ക്ഷകളിലും നിക്കേപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കൂനുമതാനസാർികളില്ലോ തിരന്ന ശവക്കുടെ പരിത്രണഭീൽ ജനങ്ങൾക്ക് അധികം ഒപ്പിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരാണവുത്തപ്പരിശോധകമാരകുടെ കൂലം ആസനമായിരുന്ന ഏകിലും ആതരം പരിത്രണഭാലികൾ അക്കാലപത്രങ്ങായിരുന്നില്ല. രൂക്കയാൽ മാനഷികവും കൂലും എഴുപ്പുത്തിൽ ഗോചരങ്ങളായ സാധാരണാസംഗതികളെ ക്കാണണ്ടോ കാഞ്ഞങ്ങളെക്കാണണ്ടോ സാധിശാമായിരുന്ന “കോമധി ല്ലോ” എന്നും അക്കാലത്തു് ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നതോ. ആക്കികൾ അധികം ഇച്ചുപ്പെട്ടിരുന്നതും ആ രീതിയിലും നാടകങ്ങളെത്തു തിരുന്നു. ചുരുക്കം ദ്രുതഗാകാണണ്ടോ സാധാരണമായ ഒപ്പുബിശക്തിക്കാണണ്ടോ ഒരുത്താനും ഒരു “കോമധി” നിന്മിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ “ഭാജധില്ലോ” എഴുന്നതിനും അധികാഡാസവും പരിത്രണവും ആവഹ്നായിരുന്നതിനാലും, മാത്രം കുക്കയായി ഒന്നാംതൊന്ന് അതുവരെ പുറത്തുവന്നില്ലെന്നതിനും ആതരം നാടകങ്ങൾ ഒന്നം അതുവരെ കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. “ശാകന്തളം” നാടകത്തിന്റെ തർജ്ജിമ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായതോടുകൂടി തന്നെതോതുപിടിച്ചു് അങ്ങേകം നാടകങ്ങൾ തുടരെ തുടരെ മലയാളത്തിൽ വേറിയും ഉണ്ടായതായി നിരുക്കും അറിവുണ്ടാല്ലോ. അതുപോലെതൊന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഒരു റോമൻനാടകങ്ങളേയും തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനും പ്രചാരപ്പെട്ടത്തുന്നതിനും പാണപിതരം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ഒരു മാസം മുമ്പാണ് ഒരോപ്പും ദിവപ്പച്ചവസായികളായ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായിരുന്നു. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പുരാണവുത്തപ്പരിശോധകരും ഒരു അക്കാദിശാലയത്താൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ റോമൻകാരക്കേഡും റോമൻകാര

ടേയും ബുദ്ധിഗിരിക്കണിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന രഹസ്യഗമനങ്ങൾ ഇത്തന്നുകളിൽനിന്ന് ഓരോന്നായി പുന്നേതക്കു വുന്നുട്ടുടക്കയും, അവയെല്ലാം സ്വന്നാഷകളിലേക്ക് കുറേയുണ്ടായി തർജ്ജമ ചെയ്യു ചുട്ടുടക്കയും ചെയ്യുന്നപൊക്കാണ് യോഹപ്പിൽ “ഭാജഡിസ്സു്” എന്ന തന്മ നാടകക്കണ്ണളിടുന്ന പുനർജ്ജമുണ്ടായെന്ന്. അതുകയാൽ ആകാലാ തന്മ നാടകക്കത്താക്കണ്ണാർ പുതിയതായി കണ്ണവിടിച്ചു ആ പഴയ റിതിനായ ദാരികൾ അനുസരിച്ചുവന്നു. തന്നിമിരതം “ഭാജഡിസ്സു്” യവനവാതദേയം രോമൻകാരുടെയും മാതൃകകളിം റിതികളിം വളരെ അധികം കാണുന്നുട്ടുന്നണ്ട്. അനന്നത്തെ ഇംഗ്ലീഷ്-സാഹിത്യകാരന്മാർ അംഗീകരിച്ചുതു് രോമൻകാരുടെ മാതൃകകളെ ആകുന്നു. “സൈനകൾ”യുടെ നാടകക്കണ്ണളിടുന്ന റിതി അനുസരിച്ചാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ അന്നത്തെ ഭിഖവപത്രവസ്തായി അളായ നാടകങ്ങൾ എഴുതുന്നുടെ. ആ റിതിയിൽനിന്ന് അണ്ണവും പുതിചലിക്കുന്നതു് ശാസ്ത്രവികലമാണുന്നും, നാടകത്തിനു് ഒരു ഭോഗിലാണുന്നും പണ്ഡിതന്മാർ തീച്ചുട്ടുടക്കത്തിയിരുന്നു. അന്നത്തെ നാടകങ്ങൾക്ക്, ആകയാൽ, “സ്കാസ്സു്”(പുരാതനരീതിനായ പൂണ്ട്രമായി അനുസരിക്കുന്നവ) എന്ന വിശേഷം അപ്പേരുണ്ടാക്കാനും ചെയ്തു.

യോഹപ്പുന്നനാടകത്തിനിന്നും ചരിത്രത്തെ ഞാൻ ആണും മുതൽ “ഭാജഡിസ്സു്” എന്നും, കോഹദിസ്സു്” എന്നും രണ്ടു തന്മ യോഹപ്പിൽ—ഇംഗ്ലീഷിലും—ഉള്ളായ കാലംവരു സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിച്ചു. “എലിസബേത്തു്” രാജാതിയുടെ കാലത്തു് ഷേഷ്ഠപിയരുടെ കാലത്തുതെന്ന—ഈ വിലാഗങ്ങളിം തുറന്നുണ്ടായായ റിതികളിം പ്രചാരത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. “എലിസബേത്തി”നിന്നും കാലാത്തെ ഇംഗ്ലീഷകൾ എന്നാവും അധികമായുണ്ടായിരുന്നു ഒരു പ്രത്യേകത അവരുടെ സ്വന്തരാജ്ഞന്മൂലം വും കൂസലില്ലായും ആയിരുന്നു. ആ വിശേഷം അന്നത്തെ

അവരുടെ ഏതേപ്പും എറഞ്ഞു കാണപ്പെടുന്നതാണെങ്കിലും സാഹിത്യത്തിൽ അതിനു എന്നെന്നില്ലാതെ ഒരു അധികശ്രദ്ധി സിലിച്ചിട്ടുണ്ട്. കടങ്ങാമ്പിയ ഒരു മാതൃകയാണെങ്കിലും സ്വർം ജൂതിനാം സമുദ്രാക്ഷതിനാം ജനങ്ങളിടെ അചിക്കം ദാജിക്കുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ പുംഗിയമ്പങ്ങളെ ഒട്ടം വക്കവൈക്കാതെ യോഗ്യം സാഹിത്യകാരാർ അംഗീകരിക്കുന്നും, നിറുത്തിയുള്ളടക്കത്താൽ പഴയതിനോട് സംബന്ധിച്ചിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നും ചെയ്തു. ഈ അഭിമാനത്തിന്റെ തജ്ജിച്ച ഏതു ശക്തിയേറും കീഴെത്തിൽ ദരിച്ചി കന്നതിനാൽ ആളുത്തിൽ സ്ഥികരിക്കുന്നുടുടക്ക മാതൃകയെന്ന ഏതു നേനു പിന്നീട് തിരിച്ചായുവാൻ നില്ക്കുമ്പെമ്പില്ലാതെവിയന്തിൽ എല്ലാംറിനാം ഒരു പുതിയ ശക്തിയും ആകുതിപ്പുത്യാസവും വന്നുചേന്ന്. നാടകത്തെ സംബന്ധിച്ചുടക്കത്താൽ ഈ അഭിമാനത്തെയും അതിന്റെ ഫലമായ ‘ഉടച്ചുവാക്കലിനേങ്കും’ അതിന്റെ പരമകാശ്യയിൽ എത്തിച്ചുതു “‘ശേഷുപിയർ’” ആകുന്ന സ്ഥിരമായ നാടകസംഗമങ്ങളിൽ നാടകക്കൂട്ടുരകളിൽ ആ കാലത്ത് ആളുമായി സ്ഥാപിക്കുന്നുടുതിനാലും നാടകങ്ങൾ കാണാനാതിനു ജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിക്ഷവി എറിവും വർദ്ധിച്ചിരുന്നതിനാലും അക്കാദാലത്തു് നാടകങ്ങൾക്കു വളരെ അവലും, കുവ നിക്കാക്കു വളരെ അടായവും, കവിക്കുക്കു വളരെ ഓഹരിയിരുന്നതി ആം ഉണ്ടായിരുന്ന അന്നുന്നു കൊഞ്ചതു് തുകാലു്” എന്നിരുന്നു. കവികൾ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഭക്തിപ്പേശവാഹിയുള്ളാണുകൾക്കു ചാതുരിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ ഒന്നാമത്തുയെ കവി പുംഗവന്നായിരുന്നു “‘ശേഷകംസുപിയർ’”

“‘ശേഷകംസുപിയർ’”ടെ ശോഭാത്മകർ മുഴവൻ ശരിയായി അറിയുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനാം മന്ദാണ്ഡായിരുന്ന ഇള്ളിപ്പുനാടകകത്താക്കവാരക്കാരിച്ചുകൂടി അല്ലെങ്കിലും ചിലതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നതു് അവരുടെ നാടകങ്ങൾ—“ഓ

ജീവിപ്പി”നെ കരിച്ച മാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കുന്നാളെ — ദിവപപ്പ് വസാധികൾ മാത്രമല്ലോ, തുല്യവസാനം ദിവപജനക്കുതെന്ന അതു യിൽനാം അനവധി മരണങ്ങൾ — കമാപാത്രങ്ങളിൽ ഒഴിവളരെ പേരുകേയും — റംഗത്തിൽവെച്ചു സംഭവിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവ കൂടും പൊതുവിൽ ഒരു ഭയക്കരതപ്പെണ്ണായിരുന്നു. പാതുങ്ങളിടെ സ്വന്നവണ്ണങ്ങളുടെ കാൽങ്ങിൽ അവർ അതു മനസ്സുവെച്ചിരുന്നി സ്ഥിരം കാണിക്കുന്ന മനസ്സിനെ വല്ലാതെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന വിവിധങ്ങളാണു ഭയക്കരംബന്ധങ്ങളുടെകാണ്ട് നിംഫൈസ്റ്റിക്കുന്ന അതു നാടകങ്ങളിലെ ഭാഷയും ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനമായ ഒരു കൂത്രാമരീതിയിൽ അതിരുന്നു. ഗദ്ധു അവയിൽ ഒന്നിലും കാണ ദൃഢനില്ല. നാടകങ്ങളിൽ തന്ത്രാവലൂം ഗദ്ധാക്കി ചേക്കുന്ന തു നല്പതാണെന്നു് ആദ്യായി ഉദാഹരിച്ചു് തെളിയിച്ചതു് ‘വില്ലി’ എന്ന ഒരു കവിയാണെങ്കിലും അതിനെ അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ മാന്യസ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേരുതു് ‘ഫോട്ടു് പിയർ’ തനു്” ആകുന്നു. കമയുടേയോ കമാപാത്രങ്ങളുടേയോ സ്വന്നവു തുക്കാരിച്ചു് ആലോച്ചിച്ചിരിക്കാത്തവരായ അന്നാത്തെ കാണികൾ വെറും വൈഹാസിത്തു എന്നും നേരനോക്കേണ്ടും മാത്രമേ ഇച്ചുപ്പേട്ടിരുന്നാളെ. അതോടു് അണ്ണാത്തു നാടകങ്ങളിൽ ഒന്നിലും യമാത്മവും അന്തരവും അതു മാഹാത്മ്യം കൊം കാണാനുടുക്കാത്തതു്. ഫോട്ടു് പിയറുടെ നല്പകാലമായപ്പോഴും സ്വന്നായമാക്കുന്ന വളരെ മാറിയിരുന്നു.

ഫോട്ടു് സു് പിയർ മുന്നുള്ള നാടകക്കത്താക്കാമ്പരിൽ “അനൈറ്റാഹർ മാർലൂ” എന്ന ഒരു കവിയൈക്കരിച്ചു മാത്രമേ നമ്മൾ കാൽമായി തന്ത്രാചിക്കബാനാളെ, നന്നാ ചെറുപ്പു തിന്തിന്തിരുന്നു അദ്ദേഹം കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു എക്കിലും കാണാതെന്നും പല നാടകങ്ങളിലും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ദിവപപ്പ് വൈഹാസാധികളായ നാടകങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്മുമ്പിൽ

ஒன்றையில் கவியம் இரு ரஸகரமாயவியதில் தீர்த்திடுவேலூ
நாதன் பாரா. அநேகத்தினால் குதிகழித்தினால் செ
க்ஸீபி பியக்க வழங்க ஸஹாயம் லட்சிட்டினென்று ஸங்கதி
களிக்கலாம் விழுதிட்டுக்கண்டதே. ஸதாஶாரபஷதியில்தினா
தெரியுமோ நகவடிக்கூடை ஹலமாயிடே ஏன்? தோன்மார்
அநேகம் செருத்தின்தென மரிட்டிப்பூரியிதை ஏகி.த்
ஸாரி.த்ரஸாலாஜ்.திதி புயானமாய ஒன் மாறுபானதை
அநேகம் ஒலக்கரிக்கமாயிதை ஏன்? உங்கிளன்.திலேசுக்க
இல் மதியாய லக்ஷ்ணமீர அநேகத்தினால் ஏது குதியிலும்
யாரால் காளைப்பூட்டினாலே. பாருளிருட்டை, கட்டுடை வா
டை, கவிதாங்க பெறுவதி, ஒலக்காரன்னைக்கூட ரஸிக்கதும் ஏ
னிஸங்கதிகழித் “மார்க்கலா” அதிஸுற்மனயிதை. ‘யே
க்ஸீபி பியக்’ பலதும் அநேகத்தின்தை பரிட்டிடுன்று.

“‘ஹெக்ஸ் பியர்’” எஃதுதீட்டிலூல் அனவயி நாட்கண் திடெ தீட்டுத்திற் தேவப்புற்வஸாயிக்குதாய் நாட்கண்மொக்களை அயிக்காய பூஸிலியும் ஒவ்வத்தும் ஸிலிசிடிடிட்டிலூதோ. ஹாலெர்ட் (Hamlet), மாசெஃப்டூ (Macbeth), ஒதெலோ (Othello) உதவாய நாட்கண்மொக்கான ஹேசுக்கரி எஃகிலும் கேட்டிடு பூத்தவர் அழைமைகிலும் விழுஞ்சுஸ் ஸிலிசிடிடிட்டிலூவாக தீட்டுத்திற் உள்ளக்மோ எஃந் ஸங்கையமான். ரார நாட்கண் ஜேக்காரி ஹவஜ் அயிக்காய உத் பூமானும் உள்ளக் காதினாலூ காரணமென்றாயிருக்கும்? ஸாவித்திபரிமுகமத்திலே ஜீ மூத்தமாயி ‘ஹெக்ஸ் பியர்’ விரியைகிடிட்டிலூ ஹைப தாக்காலி வர்யக்காலங்கை, கவித்துக்காட ரீதியேழும் காவுங்களை ஏத விஷயங்களையும் அந்திஸமானதூர்த்தி ஸாவித்துரௌகிக மாற நாலாக்கி அளிசிடிட்டங்கே. 1588-உத்த 1594-வரையிலூ தாலுக்காலங்களில் அனுவாதத்தின் நாட்காரப்பாடிக்கை தெரியா

യ പരിചയവും സാമത്ര്യവും തിക്കണ്ടിട്ടണായിരുന്നില്ല. ആകു മഹത്തൃപ്രതിട്ടിളി എത്തുനാട്കമെടുത്തു് പരിശോധിച്ചുണ്ടു് ഈ വാ സൂഖ്യം സ്വീജ്ഞാനിക്കുന്നതാണ്. 1595-ഒത്തൽ 1600-വരെയുള്ള കാല തിന്നിടങ്ങളാണ് “വിനീസ്സിലെ വ്യാപാരി” (Merchant of Venice) മുതലായ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ നാടകങ്ങൾ എഴുതിത്തീർത്ത തു്. ആ നാടകങ്ങളിലെല്ലാം പരിപക്കപ്പെട്ട വന്നിട്ടുള്ള ഒരു മഹാക വിഘ്നം ഭാവനാവെദഡബ്ല്യൂജാണ് തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. കവി തക്കു് അദ്ദേഹം കൂടുതലോ പ്രധാനമോ കാണപ്പെട്ടുന്നില്ല. 1601 ഒത്തൽ 1602-വരുതു ഉള്ള ഏറ്റേഴുകകാലുന്നമ്പാക്കിടക്കാണു് അദ്ദേഹം, തെന്നും ഭിവപപഞ്ചഭാഗികളായ നാടകങ്ങൾ എല്ലാം എഴു കീടുള്ളതു്. നാടകരചനയിൽ അദ്ദുത്തീയൻ എന്നാവേറു ആതിനു മുമ്പുതെന്ന സിലിച്ചീരിക്കുന്നു. ചിരപരിചയത്താൽ കവിത വ സാത്തായിരിക്കുന്നു. പ്രായത്താൽ ജീവിതാണ്യാധനത്തിനും വി വിധങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെല്ലാം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ആലോച നക്കാത്ത ഉള്ള പ്രവൃത്തികളും ഇരുന്നുംവന്നിട്ടില്ലാത്ത ബ്യ ലിയുടെ ഉപരിപ്പുവമോ, കാഞ്ഞങ്ങളിടെ യാറാന്ത്രം അറിയുന്ന തിന്നശ്ശേ ശക്തിക്കാഡോ, പ്രാജാധിക്രമതാൽ •ബുല്ലിക്കുണ്ടാകാ വുന്ന മദ്ദത്തോ അ കാലത്തു് ഒരാക്കലും ഉണ്ടാക്കവാൻ തരമില്ല. ആകുയാൽ അഭന്നാഴത്തിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾക്കു് റബ്സാധാരണ മായ ഒരു മാഹാത്മ്യവും വാസ്തവികതപ്രവും കാണപ്പെട്ടുന്നുണ്ടോ. ഭിവപപഞ്ചഭാഗികളായ നാടകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനും കാ ലു അതുതെന്ന തന്നെന്നും അദ്ദേഹം നിന്മിച്ചിട്ടുള്ള നാടകങ്ങൾ ഭൂമം, ക്ഷേമ, ദയ മുതലായ വിശിഷ്ടമണ്ഡല ഉള്ളവരായ നായകരാം രണ്ടുപ്രത്യേകായ പരിത്രണമുണ്ടു് ആകുണ്ണാണു. ഇനി ലോകജീവിതത്തിൽ സമാധാനത്തോടും സംതൃപ്തിയോ

ഒരു പാതയിൽ നാടകങ്ങൾ

ചുമ്മുടി കത്തവുകമ്പം എല്ലാം ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു പറമ്മായ ജനാനം ലഭിക്കുമ്പോൾ എതാണ്ട് നീത്യികാരത്പരം പ്രാവിച്ചിട്ടുള്ള മുമ്പുള്ളവിന്റെ പ്രാബന്ധംഭിരായ മന്ത്രാലിയാണ് അതു നാടകങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. കുറിതു അതിന്റെ കുറിമി തപാ തീവര വിട്ടു കേവലം ശ്രദ്ധാപോലെതന്നെ ആയിരത്തിന്റെ രിക്ഷങ്ങൾ. യതി, പ്രാസം, മുതലായ പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ ഒന്നും ഒരുംകൂട്ടും സാതെ, കുവിത എന്നാൾക്കുമയും മഞ്ചകുട്ടി തന്നും കൊത പ്രധാനിക്കും. “കൊട്ടകാൻ” (The Temepest) എന്ന പ്രസിദ്ധമായ നാടകം ഈ അന്ത്യത്തെ എഴുതിട്ടിട്ടുള്ളതു കിന്നു.

കവിയുടെ പ്രായംകാണ്ടം പരിപാംഗകാണ്ടം വളരെ പഴക്കമുള്ള ഒരു കാലത്തോ എഴുതാപ്പെട്ടവയാകയാലും, തന്റെ കാലവരും ചെറാരും തരാതിലുള്ള ഒരു നാടകവും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നതു തിനാലും തന്റെ ‘ഫേക്സ് പിയർ’-നും ഒരു പാതയിൽ നാടകങ്ങൾക്കു മറകളും വരുമ്പെടുവരു അപേക്ഷിച്ചു അഡിക്കം പ്രസിദ്ധിയും മുഖ്യതയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടും ഈ വിധത്തിൽ ഒരു താരത്തിലുള്ള നാടകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിലേക്ക് മാത്രമായി വിനിഃഷ്ടാഗിച്ചു താന്റെ സകലപാമർജ്ജങ്ങളും അഥിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെട്ടതിട്ടുള്ള ഒരു മഹാകവി ആരും ഉണ്ടായാതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം അംബാലത്തോ എഴുതിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധാജ്ഞയിൽ അശായമായ തന്റെ ചന്ദ്രത്തോ തീപ്രമായ ബ്രഹ്മക്കരിയുടേയും, നേരിട്ടിന്തിട്ടുള്ള സപ്തം അനഭവങ്ങളും ദൈവങ്ങളും യമാർത്ഥങ്ങളായ ഘലങ്ങൾ കാണാതിരിപ്പുന്നും വച്ചിനി പി. കൂടാതെ, തന്റെ കാലം അദ്ദേഹത്തിന്നതെന്നു വളരെ കുറഞ്ഞു കാലമായിരുന്നു. ബന്ധുജനങ്ങളിടെ നാശത്താലും തന്റെതുന്നു നേരിട്ട് സുവക്കേടുകളാലും നാശങ്ങളാലും “ഫേക്സ് പിയർ” എന്ന ജീവിതകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനും വല്ല നിർബന്ധവും നി

രുദ്രയും നേരിട്ടിട്ടണക്കിൽ അത് അക്കാലത്താളിയന്ന്. സ്ത്രീകൾ മുത്രുക്കിച്ചും അതു നാടകങ്ങൾക്ക് വിശേഷവിധിയായ ഒരു മാഹാത്മ്യമുണ്ട്.

“‘ഫോറ്റോഫിയ്’”രട്ട ദിവപാർശ്വസാധികളിൽ നാടകങ്ങളെ റണ്ടാക്കി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. “‘ഹാംലാറി’”ലേഡും “‘ജൂലിയസ്സു് സീസറി’”ലേഡും റണ്ടും അധികവും മാനസികങ്ങൾ ആണും. അവയിലെ നായകനും അനുഭവിക്കുന്ന കവിതയും കാണുന്ന ആലോചനാരൈക്കിനിമിത്തം നിശ്ചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉച്ചിതമായതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് അവക്കും സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടും അവക്കും അധ്യാഗതിയും അധികവും എംബേഡിക്കുന്നതും. ഏതു കാര്യത്തിലും സംശയം വരുന്നതുകൊണ്ടും എന്നെന്തെങ്കിലും ഒന്നു് ഉംച്ചു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് കാലവിളംബം നേരിട്ടുന്നതിനാൽ കാര്യം അവക്കും ആലോചനിക്കാതെവിധത്തിൽ തകരാധിതിനും, അതോടുകൂടി അവക്കും നാശം ഉണ്ടാക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ഉള്ള നായകനും അവക്കും “‘ഹാംലൈറം’” “‘ബൃട്ടസ്സു്’”. മറുതരം “‘ഡാജഡില്ലു്’”ലെ കമാവസ്സു് ഏറ്റവും കായികമാകുന്നു. അതുകളിലെ നായകനും മേലും കീഴും അധികം ആലോചനിക്കാതെ തല്ലാലുവരുത്തു മാത്രം ഉള്ളതിച്ചു് ഏതുപകടത്തിലും ചെന്നു് തല്ലിട്ടുന്നതിനു് മട്ടിക്കാതെതുകൊണ്ടും അവക്കും സ്വന്തം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുനാണു. “‘മാക്സുവതു്’” “‘കത്തപ്പോ’” മുതലായ നാടകങ്ങൾ ഇള തരത്തിൽപ്പെട്ടവയാകുന്നു. റൂക്കും ഷൈലായ ചില പ്രത്യുഖ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിൽ ഇള നാടകങ്ങളെ ഇങ്ങനെ തരംതിരിച്ചിട്ടിട്ടണക്കിലും ആക്കപ്പും ദോഷങ്ങളായാൽ എല്ലാറിലേഡും കാതലായ റണ്ടും പ്രതിപാദ്യ വിഷയവും ഒന്നതുനാണു. മനസ്സും പാരതീക്കങ്ങളായ സംഗ്രതികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനേകംശണങ്ങളെക്കുറി

ചും, ജീവിതാദ്യാധനത്തിൽ വരുമ്പന ഭ്രഷ്ടരത്തിനാളും ഹാരണങ്ങളെ കരിച്ചും, എഴുവിക്കുന്നല്ലായ സുവഞ്ചേരിൽ അതിൽ കവിതയുള്ള ആസക്തിനിമിത്തമുണ്ടാക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളായ താൻഡവങ്ങളുകരിച്ചും, മനസ്സുസംഘാവത്തിനു് സാധാരണാനുഭാഗി കണ്ണുവരുന്ന വലഹീനതകാളിക്കരിച്ചും, സുവര്ച്ചവന്നുള്ളാട ശരിയായ റഹസ്യങ്ങളുക്കരിച്ചും നാലു സൂക്ഷ്മാഭ്യർഥിയുള്ള ഒരു തത്പര്യാർത്ഥിയോബാലു ഓരോ കടക്കാള അടിസ്ഥാനമുട്ടുത്തി വിസ്തുരിക്കുകയാക്കുന്ന “‘ഫേസ്റ്റ്’വിയർ” ഉച്ചവപ്പുവസംഗയികളായ ഒരു ഏലും നാടകങ്ങളിലും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മുൻവിവരിച്ചതായ പുത്രാസം നായകന്മാരുടെ സ്വന്ദരംഭത്ത മാത്രം സംഖ്യാക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗമാക്കുന്നു.

“‘ഫേസ്റ്റ്’വിയർ” എഴുതിട്ടുള്ള എത്തു നാടകമെടുത്തുനോക്കിയാലും താതിലെ കമ നാദപ്രഭാതത്തിനും സ്വന്നമാല്പുനു് കാണാമുന്നതാണു്. മിക്കപ്പോഴും രാത്രേഹം അന്ധമാർ എഴുതിട്ടുള്ള വല്ല കടമേശോ നാടകത്താത്തനെന്നെല്ലാ അടിസ്ഥാനപ്പുട്ടുത്തിയും എറാക്കുവര അനുസരിച്ചും ആയിരിക്കും. നാടകം നിന്മിക്കുന്നതു്. അഞ്ചിനെ ആശങ്കിൽ കവിക്കു് എല്ലാശ്വരതയാളിത്തെനു് സംഗ്രഹിക്കുമായിരിക്കാം. ക്കാഞ്ഞനുസ്യാർ എഴുതിട്ടുള്ള രാനേകും തുള്ളുംകളിൽ എതിലാണു് സ്വക്കഹോ ലക്കിത്തമായ ഒരു കമയുള്ളതു്. താതില്ലാതരത്തുകൊണ്ടു് തന്മഹാകവിയുടെ ഷാഖാതകശേഖര വല്ല ഹാനിയും തട്ടിട്ടുള്ളതായി ആക്കേണ്ണിലും തോന്തിട്ടുണ്ടോ? തീച്ചുംയായും ഒരു കവിയുടെ ഷാഖാതയക്കണ്ണരിച്ചു് ശരിയായി താരിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അനേപ്പിക്കുന്നതു്, കമ കടമാണ്ണിയതോസ്വന്നമോ എന്നല്ലോ. മാറരാത്തതെന്നും സ്വന്നിക്കാണ്ടു് സംസ്കാരാന്തരങ്ങളും കരക്കും ഉപഭോഗിച്ചു് വിചിത്രമായ ഒരു തൃപ്തം കൊതി ഉണ്ടാക്കുന്ന തട്ടാൻ ഷാഖാല്പുനു വരുന്നതെങ്ങിനൊരുണ്ണാം. കടമാ

അിക്ഷനത്തോ നിസ്ത്രമായിട്ടുള്ളത്; കൂടും വാദിയെ വസ്തുവിനു ഗ്രൂപ്പേറ്റേം വിദേശാലങ്കാരമോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും സാധിക്കാതെ ശ്രദ്ധമെന്ന ലിലബിൽ വീണ്ടും പുരപ്പുച്ചവിക്ഷനതാണും ലജ്ജാവഹായിട്ടുള്ളത്. അതിനു ഏവിടെന്നും എടുത്തുവോ, അവിടെ അതിനാണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിങ്ങൾക്കാൽ അധികം പ്രഗ്രാമിതവും ആദരിണ്ടുവും ആരു ഒരു സ്ഥാനം അതിനും കൂടിച്ചുവാക്കാൻ കൂടും വാദിക്ഷനും ആരിക്കും സാധിക്കുന്നതാണകിൽ, സാഹിത്യത്തെ സംഖ്യാത്മകതയാളം തീച്ചുയായിട്ടും, ആരു തരം കംബവാദങ്കൾ വാസ്തവത്തിൽ ഫ്രോണ്ടാഡാക്കുന്നതെന്നും ഒപ്പിക്കുന്നതും. അതിനും സാധിക്കാതവർ കൂടും വാദിക്ഷനും ചെന്നുവുറത്താക്കുന്നതും, കൂടും വാദിക്ഷാളാതു തന്നെ നിസ്ത്രമാനനും സംശയിപ്പും ഇട വരുന്നതും. കൂടും വാദിച്ചതാണകിലും, നിസ്ത്രാരമായിരുന്ന കമ്പിനെ സാരമുള്ളതാക്കിയിരിക്കും ഒരു ചീവൻ കൊടുത്താക്കുന്ന കൂദാശ നും സ്വാരംപ്രോഭലത്തനെ ഷേക്കുംപിയർ കമാറ്റസ്ക്രിപ്പീവിനെ നും മുട്ടു മുവിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും. ശക്താള ഒരു പുരാണനായിക്കുണ്ടാണിലും, പല റീതിയിലും പലതും ശക്താളയുടെ കമാറ്റചീഴിക്കിലും കാളിഭാസക്കെട വാസനാബുദ്ധമാക്കുന്ന തുലയിൽ വെച്ചും ഉള്ളിയെടുത്തപ്പോൾപ്പോൾ ആരു കമക്കും ലോകത്തെ മുഴവൻ പ്രകാരമുന്നമാക്കിയിരിക്കുന്നതിനുള്ളിട്ടും ശക്തിയണ്ടായതും. കാളിഭാസർ ശക്താളാം കമാരെ താംഗികരിച്ചും എത്രുവിയമോ അപ്രകാരംതെന്നും ആകുന്ന ഷേക്കുംപിയർ തെന്നുംനാടക്കമ്പാരിക്കും അടിസ്ഥാനങ്ങളായ കമക്കളേയും ചരിത്രങ്ങളേയും സ്പീകറ്റിച്ചിട്ടുള്ളതും. ശക്താളാംനാടക്കം വായിക്ഷനതിനും പ്രാസക്കും സാധിച്ചിരുന്നും അദ്ദേഹം കാളിഭാസരെ രണ്ടുകാളുംപാക്കി അന്ന ഗ്രഹിക്കുമായിരുന്നു. ഷേക്കുംപിയർക്കും സുപ്രസിദ്ധമായ ഹാലെ റോനാടക്കത്തിലെയും മുടി കമ രാദ്രേഖത്തിന്റെ സ്റ്റേജിലും.

കുംബപ്പൻവസ്തുകളും നാടകങ്ങൾ

“ഹാംലോറ്”എന്ന് ഒരുംകംതെന്ന ഭര്യണ്ണയിൽനാം. എന്നാൽ ഈ രണ്ട് നാടകങ്ങളും കാം താരംമുഖ്യമായി ചേർത്തിനോക്കേ നാതായാൽ ഒരു മഹാകവിയുടെ മണ്ണാധമ്മത്വിന്റെന്ന് മഹാചൂട്ടി മനസ്സിലാക്കാതൊന്നും. ഉണ്ടാക്കാവാൻ വഴീത്തതായ ഒരു ദേശരക്ഷിക്കുമ്പോൾ നാടകമാക്കിയതാണെന്ന പരിശീലനം ആദ്ദേഹിക്കാതുപോരുമ്പോൾ മഹാലോറ് ഹരിയാരളി അഭിനാശിച്ചുവരുമെന്നും അഞ്ചേരിവരുമെന്നും കാണികളിൽ താനേ ഉള്ള ചാക്കന്നതായും ഉള്ള “ശേഷ്ഠിപിയരടെ ഹാംലോറ്”, നാടകമായി പരിശീലിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, പാഠത്താലും തുടി ജനത്തിക്കണ്ണ് ബോല്ലുപ്പെട്ടുമോ എന്ന സംശയമാണും. അതാണും കവിയുടെ ക്ഷയഗ്രൂത. അതാണും കവിതയുടെ മുണ്ണം. യടാത്മയായ വാസനയുള്ള കാബി എന്നു കടങ്ങേംപ്പും തുക്കം പരിഭ്രാന്തിയില്ല.

പാത്രസ്ഥിയിലും സ്വപ്നാവവർണ്ണനയിലും തുകനാ “ശേഷ്ഠിപിയര്”ടെ ഷോഗ്രതകൾ മുഴുവൻ നിലപിൽക്കുന്നതും. മനസ്സുപ്പാവത്തിന്റെ അതിസ്മൃക്ഷ്യങ്ങളായ തത്പരങ്ങളും എറാറും സാധാരണങ്ങളായ സ്വല്പനിനതകളും അദ്ദേഹം കൂത്രമായി ധരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഒപ്പ് സംഗതികളിൽ അദ്ദേഹം നിതിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളും അവരുടെ അനന്തരാച്ചും അഭാവം മനങ്ങളിലും അഭ്രതകരങ്ങളാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കളക്കരഹിതമായ യഞ്ഞിനാളും മുധാനകാരണം ഇതുകൊന്ന തുകനാ. മനസ്സുപ്പാവയങ്ങളിടെ ഘടന, വ്യാപാരം ദുൽഹനായ അതിസ്മൃക്ഷ്യങ്ങളും സംഗതികളും അദ്ദേഹം ഇതു കൂത്രമായ അതാണം ആ പർശിസ്റ്റിച്ചിട്ടുള്ള കാബികൾ വളരെ ദ്രശ്യമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളിടെ ഫാടനാശവചിത്രമാക്കുന്ന മാറാത്തവിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടും വഴിയേ വിവരിക്കുന്നതാണും. നി പ്രധാനമായി ഒരുവശതാ ദ്രശ്യമാക്കുന്ന കവിതാഫലങ്ങൾക്ക്

ಈ ವೇಗರ ಉರಾಕರುಹಣಾಂ. ಕ್ಷತ್ರಿಯನಃಭ್ರಾಯ ವಿಯಾಖಾರ್ಥಕಷ ಹವಿ
ತ ಉರಿಕಲ್ಯಂ ನಾಟಿಮಾಪ್ಯುಕ್ತಣಿಷ್ಟಿ. ವಾಕ್ಯರಂಸಂ ಪ್ರಾರ್ಥಣಮಾಹಣ
ತಿಂಂ ಹವಿತಾನಿಯಮಣಾರ್ಥ ತರಸ್ಯಾಣಭ್ರಾಯಿ ತೀರ್ಥಣಾಪಕಷಂ, ಕ್ಷ
ಸಂತತ್ತಾರ ಅತ ನಿಯಮಣಾಭ್ರಾ ನಾರ್ಥಾಷಂ ತಾಣಾಸರಿಕಾರ ವಿಕ್ರಿತಾಂ.
ತ್ತಾರ, ನಾರ್ಥಾರತಿತಿಗೆರ ಹವಿತಾಂ ಪ್ರಾರ್ಥ್ಯಕಂ
ತತ ಜೀವಣಂ ಗ್ರಾಹಕರುಹಣಾರ್ಥತಿಷ್ಟಂ ಉಣಾಕಣಾರ್ಥ ರಾತ್ರಿತ ತಿ
ಣಾಣಿಗ್ರಿಂತಾತಿರಿಕಣಾ ಹವಿತಾಣಾರ್ಥ ಗ್ರಾಹಣಾ. ಇಹಾಂತ್ತಾರಿತ
ಣಾಣಾಂ ಹವಿತಾಣಾರ್ಥ ಹವಿತಾಣಾರ್ಥ ಗ್ರಾಹಣಾರ್ಥ ಗ್ರಾಹಣಾರ್ಥ
ಹೆಣ್ಣುಪಿಯರದ ಹವಿತಾಣಾ. ವಳ್ಳತಾಯ ಸಹಜೀವಿಣ್ಣುಹಾರ್ಥ
ಹ್ಯಾ ತತ ಯಿಂಂಬಾಹಣಾಣ್ಣಾ ಹೆಣ್ಣುಪಿಯರ ಏಣ್ಣಾ ನಾ
ರ್ಥಾರತಿಗೆರ ಹ್ಯಾತ್ರ ನಾರ್ಥಕಂ ವಾತಿಶ್ವಾಲ್ಯಂ ಪ್ರಾರ್ಥಾಹಣಾರ್ಥ
ಣಾ. ಸಹಜೀವಿಕಣ್ಣಾಂತಹ್ಯಾ ರಾತ್ರಿಯಾರ ಸಹತಾಪವ್ಯಂ, ತಾರಕ
ತವಮಾಯ ಡಯಾಂ ನಾರ್ಥಾರತಿಗೆರ ಮಣಾಣಿಗೆರ ವಿಂಣಾಹಣಾ
ಣಾಣಾಣ್ಣಾ. ಇವಾಯಣ್ಣಾಹಣಾ ಹೆಣ್ಣುಪಿಯರದ—ಏಣ್ಣಾ
ವೇಣ್ಣಾ ವಿಶ್ರಾತಾರಾಯ ಸಹಲಕವಿಪುಂಗವಾಮಾಂಡೆಯ್ಯಂ—ವಿಮ
ವಾಯ ಯಣಾಣಿಣಾಂ ವಣ್ಣರಜ್ಞಾಂ ಉಹ್ಯ ಉಪಾಂಗಾರಾತ್ರಾಸರ್ಭಾ.

ಹೆಣ್ಣುಪಿಯರದ ಉಪಾಪಂತ್ರಾಧಾರಿಕಣಾಯ ನಾರ್ಥ
ಣಾರ್ಥ ಶ್ರೀಕಂಬಾರದೆಯ್ಯಂ ಎಂಂಗೆರ್ಕಾಣಾರಾತ್ರಾಯ ಅತ ತಾರಾರಿಂಭಾತ್ರಾ
ಣಾಕಣಾಣಿತಿಣಾಂ, ಮಧ್ಯಾಹಣಾಣಿಲೆ ಎಣಾಯಿತಾರದ ಇ
ತಯಿತ ಪ್ರಾರ್ಥ ಮಾಯಿತಾನ ನಾತಿಪ್ರಾಯಣಾಣಿತಿಣಾಂ ಏತ್ತಾಮ
ಅಂ ಪ್ರಾರ್ಥಾಸಾಪ್ಯುಕ್ತಿಣಾಣಾಂ, ಏಣಾಣಾಂ ಸಂಗಾತಿಕಾರ ನಾ
ರ್ಥಾರ ವುತಿಯತಾಯಿ ತ್ವಂಕಾಣಂ ಹಾಜ್ಞಾಕಾಣಂ ಚಪಾಣಿಣಾಣಾಂ, ವ
ಾಣಾ ವಾತಾ ವಿವರಣಾಣಿತಿಣಾಂ ವಿಂಗಾರಾಹಣಾರಾತ್ರಾಹಣಾಣ್ಣಾ
ಅತ ಭಾಗಂ ಇವಿದ ಪ್ರಾರ್ಥ್ಯಂ ಏರ್ಥಾರ್ಥ ವಿವರಿಕಾವಾಗೆ ಅತಗ
ಹಿಕಣಾಣಿಪ್ತಿ. ಯಾವಾತಾ ಮಾತ್ರಾಕಾಣಾಂ ನಾತಿಪ್ರಾಯಣಾರಾತ್ರಾ
ಹಂ ನಾಣಾಗಾತಾನ ಸಪಿಕರಿಶ್ವಿತಿಣಾಣಾಂ, ತೀರ್ಥಾಹಣಾರಾತ್ರಾ
ತ್ವಂತಿಯ ನಾರ್ಥಾರತಿಗೆರ ಅರಾಣಾಚಾಣಾಂ ವಿಂಣಾವಿಶ್ವಿತಿಣಾಂ

കുംഖവസ്ത്രം നാടകങ്ങൾ

എല്ലാറിനം തന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങളിനനുസരിച്ച് മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടണ്ടോ, അലംഘനിയങ്ങളായി കത്താട്ടുട്ടിരുന്ന നിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയും തന്ത്രങ്ങൾ സന്ദർഭത്തിനം ജനത്തിൽ ഒരു അഫിഷം രംഗത്തിലെ തുവരുത്തിനം യോജിക്കുന്നവിധ തത്തിൽ യാമേഴ്ചും വളരുകയും തീക്കുകയും ചെയ്യിട്ടണ്ടോ മാത്രം തൽക്കാലാ ഓമ്മവെച്ചാൽ മതി.

ബോസ്സു് പിയരുടെ നാടകരാതിൽ, ഒരു ഗ്രീക്കനാടകത്തിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ നായികു കമാപാത്രങ്ങളിണ്ടോ. എന്തിലും നാടകം മുഴുവൻ പ്രധാനമായി ഒരാഴ്ചുടെ കമമാത്രമാകുന്നു. നായകനു മാത്രമേ പ്രധാനമുള്ളത്. നായകൻറെ ചരിത്രമാകുന്ന കമാപനു. ചിലപ്പോൾ പ്രധാനവും രണ്ട് പാത്രങ്ങൾ—ഒരു നായകനും നായികയും—ഉണ്ടായി എന്നും വരും. “അാമിഞ്ചാ തന്തൻ ഡീ ക്ലിയർ”, “ആൻഡരാഡി റൈൻസ് ഫൈഡാപാർഡ്” (Romeo and Juliet, Antony and Cleopatra) എന്നീ നാടകങ്ങൾ ഈ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതുതന്ത്തിൽ ചെടുവഞ്ചാണോ അവയുടെ പേരുകൾക്കുണ്ടുതന്നു ലുണ്ടുമകുന്നുണ്ടോ. തന്ത്രം പറഞ്ഞതു തന്റെ നാടകങ്ങളിൽ നായികമാർ ഇല്ലെന്നും ഇതിന്റെ അത്മം. അവയിൽ നായികമാർ ഉന്നാം സ്ഥാനത്തേടും ശ്രദ്ധിന്നുത്തെ ഒരു സമിതിയേം ആർഹിക്കേനില്ലെന്നും, കമാപാത്രങ്ങളിനുള്ള അച്ചുകൾും നായകൻ തനിച്ചാണുന്നും മാത്രമേ ഇതിനും അർത്ഥമുണ്ടോ. എന്നും അതുകൊണ്ടും നാടകങ്ങളിലെ കമയുടെ പഞ്ചവസ്തുക്കൾ നായികാനായകമാർ ഒരുപോലെ കാരണാദ്ദത്തു ആക്കണ്ടു അവയിൽ രണ്ടുട്ടുടക്കം സമമായ പ്രധാനമുണ്ടോ. അപ്പുകാരിദിഷ്ടു നാടകങ്ങൾ രണ്ടുണ്ടുമെ ഉള്ളി. താരു കൊണ്ടും സാമാന്യമായി ചാരിയുന്നതാണെങ്കിൽ ബോസ്സു് പിയരുടെ “ഒം ജഡി”യിൽ സാധാരണയായി പ്രധാനപത്രം ഒന്നു ഉള്ളു എന്നും പറയാവുന്നതാണോ.

കമയുടെ അവസ്ഥാ നായകന്റെ മരണമായിരിക്കും.
 ഭിഖജനകമായ തന്റെ നാശം നോവിബാസ്ത്രമായി തീരതകവീഡി
 തിൽ സന്ദർഭങ്ങളിൽ സംഭവണ്ടിയായിരിക്കും കമാവന്നു. സന്തൃപ്തി
 വണ്ണങ്ങൾിൽ ഒന്നും ഏറ്റവും പ്രാദേശികമായിരിക്കും കമാവന്നു. സന്തൃപ്തി
 വണ്ണങ്ങൾിൽ ഒന്നും ഏറ്റവും പ്രാദേശികമായിരിക്കും പെട്ടെന്നു
 നായകന്റെ ഏറ്റവും കൂടുതലായാൽ മത്തു ചാക്കന്തല്ലോ. നായകന്റെ മരണം
 സംഭവിക്കുന്നതായാൽ മത്തു ചാക്കന്തല്ലോ. നായകന്റെ വിതം തന്ത്രവസ്ഥാനം ഭിഖജനകമായിരിക്കും. മരണം
 വെറും യാദേശ്വരിക്കും സംഭവമല്ലോതെ, കാഞ്ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്കാണോ.
 ഒഴിച്ചുകൊത്തു ഒരു പരിണാമവും തന്ത്രിക്കും. നായകന്റെ
 കാഞ്ഞംരിഞ്ഞുനേരി അനന്ത്രാസാധാരണനാണോ തന്ത്രിക്കും. നാ
 യകൾത്തെന്നു ഒരു അശാധാരണവുംപോലും തന്ത്രിക്കും. നേരി
 ചീന ക്ഷൈപ്പാടുകൾക്കും ഏറ്റവും ഒരു വിശ്വേഷണമോ അ
 പ്രാദേശികതയോ ഉണ്ടായിരിക്കും. മുമ്പനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സുവണ്ണദേഹം
 ചുളി ഇല്ല ഭിഖജനക താരതമ്പ്രാപ്തത്തിക്കാണും. ക
 മാചക്രത്തിന്റെ അച്ചുണ്ടായ നായകൻ സംഭവണ്ണം
 കും അനുഭവണ്ണം തന്ത്രികാരണമാകുന്നു. നായകവിൽക്കി
 നും അഭ്യുമതിന്റെ വിർഭാഗ്രതയുടെ രൂപത്തിൽ നാലുവുരുത്തു
 കും വ്യാപിച്ചു കൂടി തന്ത്രവസ്ഥാനം ഭിഖവരസപ്രധാനമായിത്തീ
 കും. ഭിഖവരസത്തിന്റെ ബീജം ഇതാക്കും. അവസ്ഥാ
 എതിരുളിക്കും അനുകൂലവും സഹതാപവും ജനിക്കുന്ന
 നാതും ഇതിനിന്നതുന്ന തന്ത്രം. കാണികളിൽ കമയുടെ
 പഞ്ചവസ്ഥാനം വ്യസനവും നായകനെക്കുറിച്ചു സഹതാപവും ജ
 ണപ്പിക്കുന്നതാണോ ഭിഖവപഞ്ചവസ്ഥായികളുംയെ നാടകങ്ങളിടെ
 പ്രാണാലക്ഷ്മാണം. അതും സാധിക്കുന്നതില്ലെന്നു കവിയുടെ സാ
 മ്രാ കാണുന്നുണ്ടോ. ഇല്ല സഹതാപത്തിന്റെ കാഞ്ഞത്തിൽ
 ചുട്ടുരാ നാടകങ്ങളേ സംബന്ധിച്ചുട്ടെന്നതാണും അല്ലവിൽ വൃത്തും

ദിവപയ്യവസായികളായ നാടകങ്ങൾ

സം കണ്ണക്കാമകിലും ഏതിലും ഇത്തണ്ണായിരിക്കണം. നായകൻറെ നാശത്തിൽ കാണിക്കിക്കും എറക്കരെ സഹതാപം തോന്നനില്ലെങ്കിൽ ആ നാടകം ഒരു നല്ല “ഡാജഡി” അല്ലെന്നു് ഉണ്ടെന്ന തീച്ചുരുട്ടുത്താം.

മല്ലുകാലങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ “ഡാജഡി” ഒരു നാടകമാക്കണമെന്നതുനാ ഇല്ല. കേവലം ഒരു കമാവിവരണം മാത്രം തന്റെയും ഒരി. “ഒരു രാജാവാൻറെ ദൈഖാ പ്രഭവിരെന്നറയും താഴെന്നുതന്നേരയും നാശത്തേരയും വിവരിക്കുന്ന കമായാക്കുന്ന ഡാജഡി” എന്നാണു് “ചോസർ” (Chaucer) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പെട്ടുനണ്ണാക്കുന്ന അധികിപതിമാന്യാലും ഒരു വിശ്വാസമില്ല. ഒരു കോട്ടീഗ്രാമം പെട്ടുന്ന ദരിദ്രനായിത്തീൻറു് കാഡ്യുറട്ടട്ടുട കമാ സ്വിതയിൽ രചിക്കുന്നതു് ഡാജഡി മല്ലുകാലങ്ങളിൽ “ഡാജഡി”യായി. “ആ നിശ്ചാലുവാ നോട്ടെല്ലാവക്കും സഹതാപം തോന്നനില്ലോ? അഞ്ചിട്ടെ ചരിത്രം വളരെ ഭീതിജനകമല്ലോ? മനവ്യൂഹരിലും വിധിയുടെ കാര്യിൽ വെരുപ്പാവക്കളേപ്പോലെ മാത്രമേ ഉള്ളിച്ചു എന്ന ജീവാനം മനസ്സിൽ അക്കരിക്കുന്നില്ലോ?” ഇതുമാത്രമേ അന്നത്തെ അഴികൾ ഒരു “ഡാജഡി”കൊണ്ട് സാധിക്കുവാൻ തന്ത്രഗവിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഷേഖർസ് പിയരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ “ഡാജഡി” ഇതുമാത്രമല്ല. തന്ത്രപരമായ പദ്ധതികൾ അത്മത്തിനു് അദ്ദേഹത്തിനെന്നരു കാര്യിൽ ഇതിലും വളരെ വഘതായ വ്യാപ്തി ഉണ്ടോ. എക്കിലും ഇതും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുതാണു്. അദ്ദേഹത്തിനും നാശക്കണാരോ സമ്ഭവായനേതാക്കുമാരോ ആണു്. വിശ്വാസിച്ചു് ഇനി എന്തല്ലാംകൂട്ടുത്തുവെന്നും വഴിയെ സ്വീകൃതമാക്കുന്നതു്.

ഷേഖർസ് പിയരുടെ നാടകങ്ങളിലെ കാഴ്ചകളെം്പറു പെട്ടുനണ്ണാക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിലും, നടക്ക നിയന്ത്രിക്കുന്നതി

നൂർ സാധിക്കാതെ അദ്ദേഹമായ ഒരു ലിവ്യൂഷൻ തിരുത്തേണ്ട നായകൻ ശത്രുവരമില്ലാതെ ദിവിക്കണകയല്ലോ ചൊം ആ നായകൻ നേരിട്ടനു അനുഭവങ്ങളെല്ലാം മിക്കപ്പോൾ മനഃപ്രാണ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും മാറ്റാതെ അഭിരുചികളാഗത്തിനും ഉത്തരവാദി നായകൻ മാത്രം തന്ത്രിക്കാം. നായകൻറെയും കൂട്ടക്കാരന്റെയും പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും മലമായിട്ടാണു് സകലക്കഴ്തകളിൽ, അവയുടെ പരമകാശ്വരിൽ നാശവും സംഭവിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ എല്ലായ്ക്കാഴ്ചം മനഷർത്താന്നരല്ലോ, വ്യാസന കരമായ ഈ അവസാനത്തിനു് കാരണങ്ങളുംാർ. എക്കിലും മനഃപ്രാണ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും മലമായ ഭാരം വഹിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രവൃത്തികൾക്കുതന്നു പ്രത്യേകതയുണ്ടോ. കട്ടാപാത്രങ്ങളിൽ സ്വാംവത്തിൽനിന്നു് അവർ ഇന്നിനന്നവിധത്തിലേ പ്രവർത്തിക്കയുള്ളൂ എന്നു് മുൻകൂട്ടിത്തൊന്നു അനുഭവിക്കാം. അതെത്രം പ്രവൃത്തികളേ അവർ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ആ ക്രിയകളിലും നാശവേദത്തുകൂടിം. “ഒരുത്തൻ പ്രഭാതശത്രിൻ എഴുന്നിന് ഉറക്കാനോന്താട്ടകൂട്ടി അടിത്തണായിരുന്ന ഒരു ഷാസ്ത്രിൽ കയറിച്ചുന്നു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പൂട്ടികപ്പോതുമോ എല്ലാം തന്ത്രിപ്പൂര്ണമാക്കിക്കയ്ക്കും, ഷാസ്ത്രകാരൻറെ കയ്യുകൊണ്ടു് രണ്ട് ചെകിടത്തും ഇരുണ്ടു് അടിമേടിക്കുകയും ചെയ്യു്.” ഈ രീതിയിൽ ഉറക്കം തുന്നിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളാലല്ലോ നായകനു് നാശം നേരിട്ടുന്നതു്. സുഖോധത്രേഖാട്ടം ആലോചനയോടും കൂടി ഒരോരുത്തരും അവരവരുടെ സ്വാംവത്തിനന്നും രിച്ചുത്തിനും ആണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ തന്റെനു് നാശകാരണങ്ങൾാണു്. പാത്രങ്ങളിൽനിന്നും വിവിധങ്ങളായ സ്വാംവരീതികൾക്കുന്നും പ്രവൃത്തികളിലും കമ്മയിലെ പ്രേരണാശക്തി. അതുകൊണ്ടു് സ്വാംവവിവരണം (Character delineation) ആണു് നാടകത്തിന്റെ

ജീവൻ എന്ന സ്ഥാപ്തം.

സുഖാധരത്വംകൂടി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളാണ് അംഗമായിട്ടുള്ളവ എന്നിരിക്കില്ലോ, ചിത്രത്രേം “സപ്രസാദനം” മുതലായ അസാധാരണങ്ങളായ ചിത്രവുത്തിക്കളെ ‘ഷൈറ്റ്’പി യർ’ ചിലപ്പോൾ കമയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാറെല്ലാണെന്ന്. എങ്കിലും ഒരു തന്ത്രിലൂള്ള അസാധാരണങ്ങളായ ചിത്രവുത്തികളിൽനിന്ന് ചുരുപ്പുടുന്ന പ്രവൃത്തികളെ കമയിലും പ്രധാനഗതികളായി അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും സ്ഥിരത്തിലിട്ടില്ല. “അതു നും ഇല്ലാതിരുന്നാലും ഫലം ഇതുതനു ആയിരിക്കണം?” എന്ന് തീരുത്തപറയാവുന്ന സംഗതികളിലും അട്ടങ്ങളിലും വിശ്വാസാർഗ്ഗങ്ങളിലും അതുപോലെ ഉള്ള ചില കാഞ്ചങ്ങളുള്ളടി മുട്ടിപ്പിടിക്കാരണങ്ങനേ ഉള്ളൂ. അമാനാശിക്കങ്ങളായ ശക്തികളെ— ദ്രോഗങ്ങൾ, ദ്രോഗങ്ങൾ ദുരാധരവായ—ചില കമകളിൽ നാട്ടുന്ന കവി പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില കമളിൽ അതോ ഒഴിച്ചുകൂട്ടാതെ ഒരു മുഖ്യാഗ്രഹാധിതിർന്നിട്ടും ഉണ്ട്. എങ്കിലും വാത്രങ്ങളിൽ സ്വഭാവത്തിനും വിശ്വാസത്തിനും യോജിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രമേ അവജ്ഞ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്: എന്നാൽ തന്നെയും ചാത്രങ്ങളുള്ള കാബേർ എന്നെങ്കിലും ഇല്ലാംപോലെ ചോഡ്യിക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കും ശക്തിയുള്ളരായോ, അങ്ങിനെ ചെയ്തി കണ്ണതായോ, അമേഖാ വല്ലപ്പോഴും അങ്ങിനെ പ്രവത്തിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ആവക പ്രവൃത്തികളിടുന്ന മാത്രം ഫലമായി നാശംകൊണ്ടാൽ കരിക്കുത്തം കാണുകയില്ല. നാം സാധാരണങ്ങളായി “ഭാഗ്യം” എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതും, നാട്ടുന്ന മുന്നിവോ സമ്മതങ്ങളായ കൂടാതെ സംഭവിക്കുന്നതും, ഫലത്തിൽ തുടക്ക രഹിയിട്ടുള്ളതും ആയ തുക്കപ്പൂക്കാനഭവങ്ങളെ (Chance events) ചിലപ്പോൾ ഷൈറ്റ്’പിയരുടെ നാടകങ്ങളിലും കാണാം. അതു രം അനുഭവങ്ങൾ മനസ്സിൽ സവർണ്ണാഘാരണങ്ങൾ ആയതുകൊ

ഒക്ക് അവരെ തീരുമാവിച്ചുവിളിക്കുന്നതോ കമയുടെ ധാർമ്മിക അനുഗ്രഹിക്കുന്നതോ എന്നിനാലുണ്ടോ. അതിനാലുണ്ടിരിക്കും ഒരു സംഗതിക്കുള്ള അശ്വികരിച്ച് ദൃഷ്ടിയിൽ. പതക്ക് ‘അവരുംഭാഗ്യം’കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വിജയങ്ങൾിൽ വളരെ കൂദാശമാത്രമേ കമകളിൽ കാണുന്നതുപോലെ ആശ്വികരിച്ച് ദൃഷ്ടിയിൽ. അതുതന്നെ മിച്ചേപ്പോഴും കൂദാശ അന്ത്യം കൂടിലാണെന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഒരു അശ്വി ആയിരുന്നു ‘ഭാഗ്യം’കൊണ്ടാണെന്നോ, നാശം സംഭവിച്ചതു വളരെ നിർഭാഗ്യവാനായതുകൊണ്ടാണെന്നോ, ഈ നാടകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടുത്തോളം ഒരു അശ്വിച്ചുപറയുന്നതിനോ സാധിക്കുന്നതല്ലോ.

ഓഫീസ് പിയരുടെ ഭിംബപ്പെട്ടവസ്ഥിയായ ഒരു നാടകത്തിന്റെ കമാവസ്ത്വവിശേഷം “‘രണ്ടു ശക്തികൾ തമിലുള്ള ഒരു മത്സരം’” (A Conflict between two forces)ആയി വിവക്ഷിക്കാംമെന്ന് ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഈ മത്സരം ബാഹ്യവും, മറ്റൊരു ചെറു അനുനാസികൾ അനുന്നവും ആയിരിക്കാം. നായകനും അശ്വുപോലുള്ള മനസ്സാൽപാത്രവും തമിലുള്ള മത്സരമോ; രണ്ടുവർഷക്കാർ—അതിൽ ഒന്നിന്റെ നേതാവും നായകൻതന്നെ—തമിലുള്ള ഒരു മത്സരമോ; ഇപ്പുകാരി ബാഹ്യവുമായ മത്സരം രണ്ടുതന്ത്രിലുണ്ടാവാം. ചീല് നാടകന്തിലെ കമാവസ്ത്വം ഈ വിഭാഗത്തെ മുഴുവൻ റവിച്ചുട്ടുന്നുണ്ട്. ശ്രീകൃഷ്ണനാടകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടുത്തോളം ഈ അഭിപ്രായം വളരെ വാസ്തവവും ആകാം. ഏന്നാൽ ‘ഹാംഗലാർ’ പോലെ ഉള്ള നാടകങ്ങളും അടക്കാനും അഭിനന്ദനയും കൂടാൻ പ്രയാസം അനിഞ്ഞുന്നതോ. “‘ഉന്നം ലോറിൽ’” ബാഹ്യവുമായ മത്സരത്തിനുപറമെ അതിലും ശക്തിയും പ്രാധാന്യവും ഉള്ള വേറാറു ഒരു മത്സരംകൂടി ഉണ്ട്. അതോ ആനുന്നമാണ്. നായകന്റെ മനസ്സിലുണ്ട് മത്സരം നടക്കുന്നതോ. വിവിധങ്ങളിൽ വിത്തലങ്ങളിൽ ആയ വികാരങ്ങൾക്കും

ഒരു വിവരം വസ്തു കളിയായ നാടകങ്ങൾ

വശഗനാധിതീർന്ന് “പ്രതനസരിക്കേണ്ട; എല്ലു ചെയ്യേണ്ട്” എന്ന് അറിയാതെ കഴഞ്ഞുകയാണ് നായകൻ ചെയ്യുന്നത്. മഹുമായ മത്സരം നടക്കുന്നത്, രണ്ട് പാതയും കുടംബങ്ങളും, കക്കികളും തമില്ലും; വിത്തലങ്ങളും രണ്ട് വികാരങ്ങൾ തമില്ലാണ്. ബാഹ്യവും ആന്റരവും ആയ ഈ മത്സരങ്ങൾക്കു തമിൽ ശക്തിയിലോ, സ്വാദാവത്തിലോ, പ്രവൃത്തികളും സമയത്തിലോ എക്കുറഞ്ഞ ഹോജിപ്പോം ഉണ്ടാകുന്ന മെന്നില്ല. നായകൻറെ വസ്തി എന്നപോലെത്തുന്ന ആയാളിടെ മനസ്സം ഒരു പടക്കലുമാകുന്നു. രണ്ട് സ്ഥലത്തും ഒരു ദണ്ഡിലും രണ്ട് ഒരേ സമയത്തും തരത്തിട്ടും ആകുന്നുമെന്നില്ല പ്പോ. “ഹാംലേറു്” നാടകത്തിലെ റസം മുഴവനം, നായകൻറെ മനസ്സിൽ നടക്കുന്നതായി കവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള മത്സരത്തി നേരു വിവിധത്പരത്തിൽനിന്നും, ഉറുതയിൽനിന്നും ആകുന്ന ഉത്തരവിക്കുന്നത്. എകിലും അതിനേയും ഒരു “മത്സരു്”മായി തന്ത്രണ ശാഖിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു വിവരം വസ്തു കളിയായ നാടകങ്ങളിലെ കമാവന്നു “രണ്ട് ശക്തികൾ തമിലുള്ള ഒരു മത്സരമാണു്” എന്നാളുള്ള അഭിപ്രായം മിക്കവാറും സ്വീകാര്യം ശ്രദ്ധക്കുന്നു.

ഷൈലീപിയരുടെ “ഭാജവില്ലു്”ലെ കമാനായകനാക്കും പൊതുവിൽ സ്വാദാവത്തിനു് വല്ല എക്കുറഞ്ഞ കാണപ്പെട്ടുന്ന ശേഖരം എന്നു് ആലോച്ചിച്ചുനോക്കാം. അവരുടെ ജീവിതം ഒരു തത്തിൽ പഞ്ചവസാനിക്കേണ്ടുന്നതിലേക്കു് ആവല്ലുകളും വിശ്വാസരി അവക്കു് എല്ലാവക്കും ഉണ്ടാക്കിരിക്കുന്നമല്ലോ. ഒരു സംഗതി എല്ലാവരുടെ കാഞ്ചത്തിലും തീച്ചയാണു്: അവർ ഒക്കെ അസാധാരണ മനസ്സുറക്കുന്നു. അവരുടെ സ്വാദാവരി കിക്കിളിം അസാധാരണങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇതിൽനിന്നു് അവർ കൂടംകൂടാ മാത്രകാവും ശ്വാസമാരാബന്നുനോ, അപൂണിൽ നീചാദ്വാലിക

ഈയു ദിജ്പാത്രങ്ങളാണ് നേരിച്ചപോകുന്തോ. സകലതുണ്ട് അഴിം തിക്കണ്ണവിട്ടുള്ള പാതരങ്ങളെ—അഞ്ചിടനെ ഉള്ളിവർ ഭേദിയിൽ ഇല്ലാതുതുകാണു് ——ശേഷിപ്പിയർ സ്ഥാപ്തിച്ചിട്ടില്ല. ബുദ്ധിക്ക സ്ഥിരതയില്ലെന്തെ ധാതരങ്ങളെ നിംഫി ചുട്ടിണ്ടില്ലെന്നും അവരു് മുഖ്യം ഒരിക്കലും അനുബദ്ധിച്ചിട്ടും, വാനമുപോലെയും നമ്മുടെ മൂർഖം കാണണാബാരപ്പോലെയും തന്നെ ആക്കന്തു അങ്കേഹരി തന്റെ നായകരമർക്ക്. നമ്മുടെ ഓരോത്തുത്തങ്ങളും പ്രതിനിധിയാണു് “ഹാംവലറാ്” എന്നു ആ നാടകം വായിച്ചിട്ടുള്ള എത്രതാ രാഖിക്കം തോന്നാനാതാക്കന്നു. അരുജ്ജണു് ആ നായകരൻറെയും നമ്മുടെ ഓരോത്തുത്തങ്ങളും ജീവിതങ്ങൾക്കു തമിൽ എടുത്തു ദും ഡ്രാജിപ്പും. എന്നാൽ നമുക്കളും സാധാരണങ്ങളായ സ്വഭാവങ്ങളിൽ എത്രക്കിലും ഒന്നിനു് ഒരു പ്രത്രുക്കരക്കിയും ഉം നും അവരിൽ കാണപ്പെട്ടുന്നതുകാണും, ബുദ്ധിയുള്ളവള്ളു് ഒരു സ്വീകരിക്കുന്നതും ബാജ്യസ്വീകരിക്കുന്നതും വിശേഷിച്ചുള്ളതുകാണും അണു് അവരുടെ സ്വന്നാശം നമ്മുടെതിന്നിനു പ്രത്രാസപ്പെട്ടിരിക്കണ്ടു്. ചില സംഗതികളിലുള്ള അസാമാന്യമായ പക്ഷങ്ങളും, ചിലപ്പോൾ നാത്രുധികമായി കാണുന്നതുടന്ന അംഗങ്ങൾ, ഒരിക്കലും സംശയം തിരാത്ത ആലോചനാരീതി, എഴുപ്പുള്ളിൽ എഴുക്കരക്കബേദ്ധനം മനസ്സിനുള്ള ലോലത, എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള പ്രത്രുക്കങ്ങളായ സ്വന്നാശവിശേഷങ്ങളാണു് ആ ക്രമാപാതരങ്ങളെ നമ്മുടെ കൂട്ടിൽനിന്നു് പേര്ക്കിരിച്ചു് നിന്തുന്നതു്. അവരുടെ രാവസാ നാഥിവത്തിനുള്ള യഥാത്മകാരണം ഇവയിൽ എത്രക്കിലും ഒന്നിനിന്നും ആയിക്കൂതാനയായിരിക്കണം. അനന്തസാധാരണങ്ങളും ബുദ്ധിരക്കി, മനോന്മാം, സ്വന്നാശവാനങ്ങൾപും മുതലായ വിശിഷ്ടമണ്ഡലങ്ങളിടെ വിള്ളുമെന്നും നായകരാണിൽക്കൂടിയും മല്ലായപ്പെട്ട തരത്തിലുള്ള നാശകരങ്ങളായ പോഷണങ്ങൾഡാക്കാണപ്പെട്ടുന്നതും എന്നും അതുന്നം അന്ത്യഘോഷിക്കു

നു. ഒരു ദിവസത്താൻറെ അവാരണക്കർഡാൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ശൈലിയിൽ പ്രസിദ്ധമായ തീരുമാനം. ആ ദോഷംതന്നെ മേലിൽ കൂട്ടുതയും നാശവും അനുഭവിക്കുന്നതിനു് കാരണമായിതീരുമാ. ഇതിൽവിന്നും കമ്പനായകങ്ങളു് കാണികൾക്കു തോന്നുന്ന സഹതാപത്തിന്റെ ഉത്തരവം. കമ്പയുടെ അവസാനത്തിൽ കാണികൾ വ്യസനിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നു ആകുന്നു. നാടകം ഒരുത്താൻറെ കമ്പയാശങ്കിലും എല്ലാവരുടെ കമ്പയും ഇതുപോലെതന്നെ ആരുണ്ണുന്നു് നാം അറിയാതെന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ദോധം കുമ്മണാ വളർന്നാവരികയും, കമ്പയുടെവ്യാസി അതോടുകൂടി ഏറ്റവും വല്ലിക്കുകയും, ഒട്ടവിൽ കട്ടാനായകൾ താന്റ്കുന്ന ആരുണ്ണുകൂടി ഓരോത്തത്തക്കം തോന്നിത്തുടങ്ങുകയും, നടക്കുന്നുരുക്കിൽനിന്നു് പുന്തുക്കുന്നാൽ അനുംതാൻ കൂട്ടതായ ഒരൊക്കെ കാഴ്ചകളിം അതിന്നുടെയോടുകൂടി ഭാജാതെ മനോദൃഢിണ്ണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു് കാണാനെപ്പുട്ടകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ താനു് കമ്പയുടെ യാമാർത്ഥ്യവും, കവിയുടെ സാമർത്ഥ്യവും. മേഖലാപിയറക “ബാജാസിന്റും” എന്ന ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷമാണു്. ഇപ്പുകാരുളും അനുഭവരസം കാണികളിൽ ഉള്ളവാക്കുന്നതിനും ഷേക്കുംസുംപിയറവോലെ സാധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാകവികൾ വളരെ അപൂർവ്വരാജാണു്.

ഓരോ നാളുകനും സ്വന്നവത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ദോഷം ഉണ്ടായിരിക്കും. അപ്പുയ, അഭ്യന്തരിക്കുള്ള അതുംഗരം, ബെന്നുജനങ്ങളിലുള്ള അതിർക്കവിഞ്ഞെ വിശ്വാസം ഇപ്പുകാരം ഓരോത്തത്തക്ക് ഓരോന്നും ദോഷം. “ഉപേക്ഷ”യാണു് ഹാംലേറിലെ നായകന്റെ ദോഷം. വേണ്ടസമയത്തു് വേണ്ടതു പ്രവത്തിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ പിന്നിട്ടണാകാനിരിക്കുന്ന നാഴ്ക വും നാശവും തുടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. ആ ഉപേക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ജനാനം നായകന്നാണു്. എന്നിട്ടു് അതു് അതുംഘണ്ട

മാരിന്നുള്ള കൂതലിനാലോ, അമവാ താതു വിട്ട് പ്രവർത്തി ചെയ്യാതായാൽ വേറെ ദോഷങ്ങൾ വന്നേക്കാമെന്നുള്ള ആലോചനയാലോ, അത്രുകുതൽ ചെങ്കുണ്ടെന്തോ എന്നാണെന്നുള്ള സംശയം തീരാത്തതിനാലോ തന്റെ കത്തവുംതു തന്റെ വിസ്മയി കണ്ണ. സധാരണായായി ഏല്ലാ നായകനാൽ വളരെ ഉള്ളമരീ തിയുള്ള സന്തോഷപ്രാവക്കാരാണോ. “മാക്ബെത്ത്” (Macbeth) മാത്രമേ നീചങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളൂ. അവക്കുടെ സംഭാവനക്കാമ്പല്ലും നമ്മുടെ ആകർഷിക്കുകയും, നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അവരെക്കുറിച്ചും ഭക്തിപ്പേശവാളുമാനുണ്ടിൽ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണോ അവക്കുടെ അധികിപതനത്തിൽ നമ്മുടെ അഭക്കതവയമായ സഹതാവം ദേഹനുന്നതും.

എന്നാൽ നായകൻറെ അസാമാന്തരായ യോഗ്യതയും വിലാസത്താർ അയാളിടുന്ന നാൾത്തിൽ നാം അന്നേരോ പിക്കന്നണ്ണക്കിലും അതിൽനിന്ന് നമ്മക്ക് ഏഴേഷം നിരാരായോ ഉത്സാഹക്കവോ നേരിട്ടിനില്ലെന്ന്. ഈ സംഗതിയിലാണ് “ഫോസ്റ്റ് പിയറ്” എന്ന നാടകങ്ങൾ ഗ്രീക്കകാരന്മാരും മരം നാടക അളിക്കിന്ന് വളരെ പ്രത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. “സാധു മരാ ഷ്ട്രൂൺ; എന്തിന്ന് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നും അവനെനക്കാണ്ട് എന്താവും?” എന്നാളും വിഷാദമല്ല: “സുക്ഷ്മതിൽ സകലതും പെഞ്ചാശത്തിന് അധിനം; നമ്മകളുടെ കുഴാരിപ്പും പ്രകാരവും കാരണം നാം നാംതന്നെ ആക്കന്നു്” എന്നാളും സമാധാനമാണ് ഫോസ്റ്റ് പിയറുടെ നാടകം വായിച്ചാൽ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ഗ്രീക്കടാജപ്പി കൂടി നിരാരായും, ഫോസ്റ്റ് പിയറുടെ ടാജവികൾ ആരായും വാല്പിപ്പിക്കുന്നു. എക്കിലും ഇത്തും ഗ്രീക്കാസവും മാരായും ഒരു വരുത്തെ നാലിച്ചുപോയപ്പേരും എന്നു് ഒരു വിഷാദം നായകൻറെ നാൾത്തിൽനിന്ന് ഭക്തന്നാതിരിക്കുന്നു. പള്ളരു കൈതിരു

ദുരിവപംഗ്യവസായികളായ നാടകങ്ങൾ

കൗമാധികന്ന തത്ര ജീവനും വലിയതെന്നാവേണ്ടം ചെറിയതും കൂടി ഒന്നം സാധിക്കുന്നതിനും തരമാകാതെ നാശം നേരിട്ടിൽ ആരാബ്ദം വിചാരണപ്പുടാത്തതോ? പ്രസാതിനെന്ന് ബീജം ഇതാ കന്ന. ഈ നാശത്തിലുള്ള രഹസ്യമണം നാടകത്തിലേപ്പും റഹസ്യം. അതാബ്ദം ജീവിതരഹസ്യവും. ആലോച്ചിക്കാംതോരും ഈ റഹസ്യം നായകനെന്ന് ചരിത്രഭാിതനിന്നും അധികമധികം ബുദ്ധിഗ്രാഹരമാവിത്തിന്നന്നതുകൊണ്ട്, “ജീവിതം പ്രത്മം; പെണ്ണയ്യം, നിഷ്ഠലം;” എന്ന വിലപിച്ചു് വിധികൾ കീഴടങ്ങു നന്നിന്നപ്പും, ഉദിഷ്ടതോടും സമാധാനതോടും കൂടി വിജയ ത്വിനും പരിഞ്ഞമിക്കുന്നതിനാക്കന്ന മനസ്സുവര്ത്തനതോ. ഇവിടെയാ ണും ഷേഖർസു് പിയർ തനെന്ന് ഫോഗ്രൂത പ്രഭർഗ്ഗിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതോ, ഈ സംഗതി മുന്നു് അടിത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോ. നായകൻ മരി ക്കുന്നാണെങ്കിലും നായകനെന്ന് ടാവനമായ ഉദ്ദേശം ഒട്ടവിൽ ജ യിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രുക്കുകൾക്കും ഭോമൻകാക്കും ഈ സമാധാന വും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും സാധിച്ചിട്ടില്ല. തന്ത നാടകങ്ങൾ കാണിക്കുള്ള ഭ്രാന്തരാഗംവിനിക്കിക്കുന്നു.

ഈനി നമ്മുടെ ഷേഖർസു് പിയർട്ടെ ദുരിവപംഗ്യവസായികളായ നാടകങ്ങളിടെ ഘടനാരാമണിയക്കപ്പെത്തുകളിച്ചുണ്ടു് ആലോ ചിക്കവാനുള്ളതോ. പ്രസ്താവന, മത്സരം, പംഗ്യവസാനം (Exposition, Conflict, Catastrophe) എന്നിങ്ങനെ ഒരു നാടകത്തെ മുന്നാക്കി ഭാഗിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില നിത്രപക്കമായും അഭിപ്രായ ത്വിൽ അഭ്യു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. പ്രസ്താവന, മത്സരത്തിനെന്ന് നേരും വളരുച്ചും, മാത്സ്യത്തിനെന്ന് മുൻഭാഗ്യം, നാശത്തിലേ ക്കുള്ള ചുരുപ്പാട്, നാശം എന്നിങ്ങനെ സംശയംകൂടാതെ അ നേരവണ്ണാശാളാക്കി ഭാഗിക്കാമുന്നാണു് താവക്കാട അഭിപ്രായം. മത്സരത്തെയും നാശത്തെയും രണ്ടു പതനങ്ങളാക്കി അവർ ഭേദ രിതിച്ചിട്ടിട്ടിൽ ഭോഷാരാപണത്തിനും വഴിയില്ലെങ്കിലും തന്ത

വിഭാവവും ഏറക്കെറ സ്വീകാരയോഗ്രമാണകിലും, നമ്മൾ ഈ വിടു മുന്നാധിഭാഗിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം, കൈക്കണ്ണാളി നാതായിരിക്കും സാധിക്കണമെങ്കിൽ.

പ്രസ്താവനായുടെ ആവശ്യം കമാപ്പാത്രങ്ങളെ നമ്മൾ പരിചയയുടുക്കുന്നതിനാക്കുന്നു. അവരുടെ സ്ഥിതി, ഫോറ്റ്, സ്വഭാവം മുതലായ സംഗതികൾക്കുണ്ടിച്ചു് കാണിക്കാൻ ഒരു സാമാന്യജീവിനം ഉണ്ടാക്കുകയാണു് പ്രസ്താവനകാണ്ട് സാധിക്കുന്നതു്. മത്സരത്തിനാളും ഭാവമൊന്നം പ്രസ്താവനയിൽ കാണാപ്പെടുകയില്ലെങ്കിലും എന്നതുകൂടം അതുകൂടം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന ചില പരിണാമങ്ങൾക്കു് അച്ചിരേണു വന്നുചേരാൻ തുടങ്ങണ്ടു്, ധാതുങ്ങളിൽ ആക്കുന്നുടെ ഉള്ള സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും, കമ്മ്യൂട്ടെ അറിത്വത്തിലുള്ളതുനാളും ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഏറക്കെറ താനമഹനാക്കാവുന്നതോണു്. കാണിക്കാം ആവശ്യം അറിത്വതിൽ കുക്കണ്ടുന്ന സംഗതികൾ അവരെ ധരിച്ചിക്കണം. വെരുംവിവരങ്ങം നാടകരിതിക്കു ചേന്ന് തിരുന്നു. വെരുംകമ്പമുഖലാണു് പ്രസ്താവനകാണ്ട് കവി സാധിക്കുന്നതെന്നു കാണിക്കാൻ തോനാതുവിഡിത്തിൽ ആ കാൽം വിവ്രംഗിക്കണു്. തുതാണു് പ്രസ്താവനയിൽ കവികളും ബുദ്ധിമുട്ടു്. സൗക്ഷ്മ്യങ്ങളായ ചിപ്പാ സംഭാഷണങ്ങൾക്കാണു് ആ കാൽം വിരുദ്ധരവന്നതിലാണു് കവിയുടെ സംമർദ്ദം കാണുന്നതു്. ഷേഖരു് പിയറുടെ പ്രസ്താവനകൾ മിക്കപ്പോഴും തിരു ഭോഷ്യരഹിതങ്ങൾ ആകുന്നു.

നാടകത്തിൽ നാഞ്ഞാ് അക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ അക്കത്തിലും ആവശ്യംപോലെ രംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അപ്പു തുടർത്തു രംഗം സാധാരണയായി വളരെ ചൊരുതായിരിക്കും. ഏകി മും കാണിക്കു പെടുന്നു് ആകർഷിക്കുന്നതുക്കു വല്ല പ്രത്യേകതയും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. രണ്ടാംരംഗം കഴിയുന്ന അക്കത്തുടി മിക്ക കമാപ്പാത്രങ്ങളിൽ രംഗത്തു പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടായി

ദിവപ്പച്ചവസായികളായ നാടകങ്ങൾ

രികഴം. അവതരണ സ്വാധാവല്ലത്രാസങ്ങൾ കാണികൾക്ക് തു തിനിടക്ക് ടെറിക്കം അറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

നായകൻ സാധാരണയായി ആള്ളുത്താന രംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതില്ലോ. മറ്റൊരു പാതയാണ് നായകനെനക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നത് കേൾക്കാം. അതിൽനിന്നും നായകനെ കാണുന്നതിനുള്ള രൂഗ്രഹം കാണികളിൽ വലിക്കുന്നു. കാണുന്ന തിനുള്ള തിട്ടകൾ കലാലാക്കന്ന അവസരത്തിലായിരിക്കും ആ യാളിടട രംഗപ്രവേശം. അപുര്യും ചിലപ്പോൾ നായകൻ ആളുത്തിന്താനു രംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നതെക്കിലും വിശദമായ ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുകയും കാണികളിൽ ബഹുമാനം വലിപ്പിച്ചു എന്നും വരും.

പ്രസ്താവനയുടെ വൈദ്യം കമയുടെ വലിപ്പത്തിനും തുമ്പാത്തിനും വരാൻപോക്കനു റഥവരത്തിനേരു ദർശനരൂപം തുനസരിച്ചിരിക്കും. പ്രസ്താവന കഴിയുന്നോരും എന്തോന്നു—കമയുടെ ഒരു ഭാഗം—വുർന്നുമായി എന്നാൽ ജനാനം കാണികൾക്കുണ്ടാക്കുന്നതാക്കന്നു. എകിലും കമയുടെ അവസാനം എന്നിനെന്ന ആയിരിക്കുമാണു ഒരു വിവരവുമില്ലപ്പേണ്ടും എന്നാൽ ഒരു സമാധാനക്കേട്ടുള്ളി അതേ സമയത്താനു ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്നില്ലോ. നായകനും നേരിട്ടിവാനുള്ള ദർശനാവസ്ഥയിൽ തു കാഡി എന്നിനെന്ന ആണും പ്രവത്തിജ്ഞന്നത് എന്ന കാണാവാനുള്ള രൂഗ്രഹം അതികലാലായിത്തീരുന്നു. അങ്ങിനെ പ്രസ്താവന അവസാനിക്കുന്നു.

പ്രസ്താവനയുടെ അവസാനത്തോട്ടുടർന്ന് ‘ഇസര’ത്തിന്റെ തുടക്കമെയി. മത്സരം ബാഹ്യമോ, ആനന്ദരമോ, രണ്ടംകൂടി യോ ആയിരിക്കും. മനസ്സിനും പാലതരത്തിലും ഉള്ള ഉലച്ചൽ മുഖ്യാലക്ടത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതാക്കന്നു. സന്ദേശവും സന്ദേഹവും ഇടകലർന്നിട്ടുള്ള രീതിയിലായിരിക്കും രംഗങ്ങളിടെ തടക്കം. ഒ

ഇരുണ്ട് ജയിച്ചും നായകനും ഈനി അപകടമെന്നും വരിപ്പു്”എന്നും തോന്തിക്കുന്ന ഒരു രംഗം കഴിത്താൽ ചില മുപ്പാർ പിന്നുംതന്ത്രിൽനിന്നും അനുഭവം “കുഞ്ഞം കുഞ്ഞം കുളിപ്പും; ഇങ്ങനെന്നും ചെച്ചുണ്ടിനിൽനാൽ? ഈനി ദയവാരാക്കുന്നാണും വരാൻ ഫോക്കന്നതു്” എന്ന തോന്നമും ഒരു തരത്തിലായിരിക്കും. ഇപ്പുകാരം എറിയും കുറത്തും, ചൊന്തിയും താനും വക്കുന്ന ആ കാണികകളിടുട ആരക്കളിം ആരുമഹാജിം. ശ്രദ്ധാനും മതസരഭാഗത്തിലെ വലിയ രസം. എക്കുദേഹം ചതുരം ചക്രാളിയിലെ തോതാനും കാവി സ്ഥാപിക്കിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു പക്ഷ തനിലെ ഒരു കുരു കയർഡാൻ മരാബാനും ഇംഗ്ലീഷി; കനും ഇംഗ്ലീഷി യാൽ മരാബാനും കയറി; ഇംഗ്ലീഷു കയറിയും ഇംഗ്ലീഷും ഇംഗ്ലീഷു നാതുകൊണ്ടു് എത്രഭാഗമാനും ജയിക്കുക എന്നും തീച്ചുപ്പുട്ടു വാൻ അവസാനംവരെ സുക്കിച്ചുംലപ്പുതെ നിപുണത്തിലുണ്ടു് വക്കുന്ന. ഒട്ടവിൽവെച്ചു് ഒരു നീക്കുകൊണ്ടു് ഒരുപക്ഷത്തിലെ കുക്കരി ഏപ്പും ദൈക്കിപ്പുംകയും, എത്ര ഭാഗക്കാരന്നീറ കാഞ്ഞം അടിയറവിൽ അവസാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കാണികരിക്കാം രസ ക്കയം തോന്നാതെ അവരെ ഏതുക്കുരുമകിലും എന്നേണ്ടുകും മും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും ഷേഖ്രു് പിയക്കുള്ള സാമത്ര്യം സീമാ തീരമുക്കുന്നു.

രണ്ടാം അക്കത്തിന്റെ മല്ലുണ്ടിൽവെച്ചു് ഈ മതസരം എതാനും അതിവാൻറു മുഖ്യത്തിൽ എത്രതുകയും, എതെങ്കിലും ഒരു കക്ഷിക്കു ഗണ്യമായ ഒരു ജയവും മരകക്കിക്കാം പരായത്തുകെ ഒരു പരാജയവും ഓരിട്ടകയുംചെയ്യുന്നു. നായകനും സാധ്യാരണ നാ ഒരു ദോത്വിയാനും മും ഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്. നമ്മക്ക് അതുനിനിത്തം വളരെ വിഷാദമുണ്ടാകുന്നു. ശത്രുപക്ഷത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ നെറുക്കാം വൃസന്നം തോന്നുന്നു. നായകന്റെ അജാ മുത്തിനു നും അനാദ്യോധിക്കുന്നു. നായകന്റെ വിലപ്പേശ്വരിൽ ത

തപജനാനങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ വ്യാപരിപ്പിച്ച് കത്തല്ലെത്ത മറന്നു അനാസ്ഥകൾ അധിനന്ദനയിൽക്കൊണ്ടു. നായകൻറെ മനോഗതികൾ ഈ തരത്തിലുണ്ടാകിൽ അധാരിച്ച ഭഗവം തീരെ അതാർക്കജവാനേ തരിഞ്ഞു. എന്നു നാളകൾ, നമ്മുടെ ഏതുഗമനവിനു വിശ്വാസിക്കുന്നതുനേരം, ദോന്നിപ്പോകുന്ന. അവസാനം ഏതുവിളംബ നാം അക്കഹരിയാരായിതീരുന്നു.

ഈതുവിൽ കമയുടെ ഗതികൾ ഒരു തകസമം ദേശിച്ചുന്നു. അരും മനസ്സിനെ തുച്ഛജ്ഞാദപ്പെട്ടതിനു നിരാഗയിൽക്കിന്നു അതിനെ വീം ചെണ്ടുതുവും പിന്നെയും ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനു കവി കല്പിച്ചുകൂട്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു മനോധാർമ്മാണം. ചില പുതിയ പാതയിൽ സ്വന്നിച്ചുവരുവാൻ മനോധാർമ്മാണം. പിന്നെ വിവരണാത്മാലോ, എന്തിനെ എക്കിലും തിണ്ടാലും നായകൻറെ സ്ഥിതിക്കുറിച്ചു ഒരു വിശ്വാസിക്കളിൽ ആനിസ്ത്വിക്കുന്നു. ദിവപത്രവസായികളും നാടകങ്ങളിൽ എത്ര രംഗത്തിലും പ്രധാനസം കരണമായിരിക്കേണ്ണമെന്നുള്ള പെണ്ണരാണിക്കപ്പിലാണെത്ത ഷേഷ്ട്രൂപിയർ ഈ വിടു അനുസരിക്കുന്നില്ല. വിവിധങ്ങളായ രംഗങ്ങളിടെ സകലനമാണു അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നത്. അകത്തുകൊണ്ടു കരണ്ണ രംഗപ്രധാനങ്ങളും പല രംഗങ്ങളും അദ്ദേഹം എടക്കലും തത്ത്വങ്ങളും കാണിക്കളിൽ തന്റെ നാടകാരങ്ങളായ വിവിധ ഭാവങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈ ഒന്നു—മത്സരത്തിന്റെ അവസ്ഥാഭാഗം—വളരെ സമയത്തുകൾ നീണ്ടുനിൽക്കുന്നു.

അവസാനാക്കത്തിൽ നായകൻറെ നാശമാണു കമാവുന്നു. പല ആളോചനകളും, വിപരീതങ്ങളായ അനാഭ്യന്ധങ്ങളും സംടിക്കുവി വന്നകയറി കൂത്രനിർവ്വഹണം വേണ്ടണമുഖ്യത്തും സംശയി

കമ്മനിന്ന് അപ്രാംതനാഖിതിന് നായകൻ, അതുവാര ഉള്ള തചൻറ അനാസ്ഥരയ കുറിച്ചു് പാശ്ചാത്യപിച്ചു് പെട്ടുനണണായ ഒരു വികാരത്താൽ രണ്ടം ക്ലീച്ചുവരാള്യുകയും, സമയം തെറിയതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യമില്ലി ഉണ്ടാക്കുന്നണണകിലും ആ മാരി താത്പര്യം കിട്ടുന്നതിന്ന് കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വില തചൻറ സ്വന്തം ജീവൻതന്നെ ആയിത്തീരകയും ചെയ്യുന്നു. മതസ്രത്തി. നീറാ അവസാനപതനത്തിൽവച്ചുണ്ട് നായകന്ന് ദ്രവ്യനി. ശുദ്ധമണ്ഡാക്കുന്നത്. ആതോ കുറാ മുമ്പായിരുന്നു എക്കിൽ തചൻറ. യും മരു ടാംഗ്രേഡും ജീവനു രക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. എന്നെതാങ്ക തത്തനെ നീക്കിപ്പേണമെന്നായിരുന്നോ നായകൻറ ഉദ്ദേശം, അവനു മാത്രമല്ലോ, മരു പലക്കം അതോടുകൂടി തനിക്കുതനുയും നാശം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നത്, തചൻറ ഉദ്ധപക്ഷയും അനാസ്ഥയും മുല്ലാബന്നും ഒട്ടവിലാണ് ആധാർക്കൾ ബോധ്യപ്പെട്ടു നുതു. ദൃഷ്ടവീജത്തിന്ന് ഉന്നുലനാശം വരുന്നണെങ്കിലും അതോടുകൂടി പല നല്ല ബീജങ്ങൾക്കും നാശം ഉണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൂടുതുടരുന്ന അസ്ത്രഭാഗം എറിവും ഭ്രാനകമായിത്തീരുന്നു. “ശ്രോംഗിയല്ലോ”എന്ന ഒരു ദേഹംരാജാവിനാബസാല്പുന്നതിനു തുടരുന്നില്ല “ഹാംഗലറോ”എന്ന രാജക്കമാരൻ ആ കൂത്രത്തിൽനിന്ന് തരം കിട്ടുന്നുള്ളും ഒരേ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു് ഒഴി തന്ത്രതുകൊണ്ട് ചെടുവിൽ ആ കാൽം സാധിച്ചുപ്പോൾ ആ രാജാവിനു മാത്രമല്ലോ, അദ്ദേഹത്തിനീറ അമ്മക്കം എല്ലാവക്കും മുതിയേണ്ടിവനു. ഇതുവളരെ ജീവനാഗ്രഹത്തിന്ന് നായകനായ ഹാംഗലറോ തുവൻതന്നെ ഉത്തരവാദിയായിത്തീർന്നു. സ്വപ്നില്ലത്തിൽക്കൂടിയും ആല്ലോ ആലോച്ചിച്ചിട്ടില്ലാതെ ഇം കുഴ്തരഞ്ഞയ അവസാനത്തിനുള്ളൂ എകകാരണം നായകൻറ അനാസ്ഥമാത്രമാക്കുന്നു. മരാളുംതരത്തിലും ഒരു ഉത്തമമാത്രകയായി സ്ത്രീക്കരിക്കപ്പെടാവുന്ന നായകൻറ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം ഇങ്ങി

ദിവപത്രവസാധികളായ നാടകങ്ങൾ

നെ നാജുനകമായിത്തീർന്നതിൽ കാണികൾക്ക് വളരെ അത്ര
തവം തന്റെ വാദം തോന്നുന്നശേഷകില്ലോ ഒരിക്കലും ദേഹമോ
അസഹൃതയോ അവരെ ബാധിക്കുന്നില്ല. അതാണോ കടകൾ
ആലൃവസാന്തളി റസം സഹതാപമാണെന്നു് പറഞ്ഞതിനെന്ന്
സാരം. ശ്രീകൃഷ്ണനുടക്കക്കത്താക്കരം നായകൻറെ മരണത്രാട്ടക്കു
ടി കുമ്മ അവസാനിപ്പിക്കും. “നായകൻ മരിച്ചു; കർട്ടൻ (തിര
സ്ഥീല) വീണ; കമ അവസാനിച്ചു; നാടകം കഴിഞ്ഞു; അള്ളകൾ
പിരിഞ്ഞു;” ഇങ്ങിനെയൊന്നു് അവക്കുടെ റീതി. അതുകൊണ്ടോ നാ
യക്കൻറെ മരണശേഷം ഉള്ള കമ എന്നെന്നു് തന്ത്രം അറിയു
വാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. നായകൻ മരിച്ചാലും അദ്ദേഹം കയ്യുറി
ക്കന ഉള്ളേം സംഭവിച്ചുവോ എന്നുടെ സ്വീകരണില്ല. ആക
യാൽ, നായകനോടു ബന്ധപ്പെട്ടു സഹതാപവും തോന്നുന്ന കാണി
കൾക്കു നിരാജ്ഞപ്പൂര്വത വഴിയില്ല. എന്നാൽ യേൽ്ലു് പീയ രക്ത
റീതി ഇങ്ങിനെ അല്ല. നായകൻ നാശിച്ചാലും അദ്ദേഹത്തിനെന്ന്
പരിത്രാലുമായ നിംബലസപ്രഭാവവും താതിനെന്ന് ഡാഹാത്രാത്രിനു
ഫേതുവായ ചുണ്ണംവീജവും വിജയിച്ചതായും, തന്നെ ചുണ്ണത്തി
നെന്ന് ദൈഹിംഗാസകലതും കീഴടങ്ങി മഞ്ചരമോ ഇടച്ചിലാ മുട്ടാ
തെ പ്രഭാാഖിശ്വരനാതായും പ്രക്രമായകി കാണികളെ ബോധ്യപ്പെട്ടു്
കുത്തിയതിനാശേഷമേ യേൽ്ലു് പീയർ റാടകം അവസാനിപ്പിക്കു
ന്നാലും. ഇംഡാഗം സ്വീകരണത്തിനു നായകൻറെ മരണ
ശേഷം ഒരു പത്രമിന്നട്ടേരതെങ്കണ്ടു് കൂടി കമ തുടരുന്നാാ
കുന്ന.

“വിശിഷ്ടലൂണങ്ങലോട്ടക്കുടിയ ഒരു ഉത്തമവുംഷൻ ഇ[—]
താ വാഡ്യലൈപ്പുട്ടേം! ഇവി മനു യോഗ്യരായ ഒരവന്നകാ
ണന്നതിനു് എത്രക്കലും കഴമഞ്ചാട കാതാവിശിശ്വാം. വലിയ
മലയുടെ ഒരു ഭാഗം ഇട്ടിന്തുവിഴുന്നതായാൽ അതു പോതുന്ന
വഴിക്കളും സകലത്തിനു് നാജം സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ, സപ്ര

ഈവാവവരോധ്യപത്താലും ബുദ്ധിചാതുൽക്കരാലും മറരളിവരിൽ നിന്നു് വളരെ പുതുാസാഫ്പുട്ട് തുല്യം ഉള്ളന്നനിനിങ്ങന നായകൻ അധിക്ഷേപതിച്ചുപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ആഗ്രഹിച്ചും സമിപിച്ചും വിനിക്കുന്ന അവാവധി സ്രീവിഷ്ണവാക്ക് ഒന്നാച്ചു് അഡ്യാഗ്രതി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവസാനം, ഭജകരമാണെങ്കിലും, അവിവാച്ചുമാണ്. ഇതിനെ അല്ലെന്തെ കലാരിഹലൻ തരമില്ലെന്നു് ആല്ലെന്തിൽത്തെനു ആലോചിക്കാമായിരുന്നു. കമാപാത്രങ്ങളിടെ സ്ഥാവം എന്തു തരത്തിലുായിരുന്നു. ഏകില്ലും എ ആദ്യാദ്യം മുണകാംക്ഷികളായ നമ്മക്കു് അന്തിനെ ആലോചിക്കുന്നതിനു മനസ്സുണ്ടായില്ല. തിരിതൃമരിഞ്ഞു് കാച്ചും ത്രുദ്ധമായി കലാരിക്കുമെന്നു നാം കാരണംകൂടാതെ തുറന്നിച്ചു. അടിസ്ഥാനംകൂടാതെ ഉള്ളി ആഗ്രഹങ്ങൾ ദിനങ്ങവയോല്ലാണെങ്കിൽ ആക്കന്നതെങ്ങിനെ? ഏതായാലും ഇതു നായകന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു വിലഭാരിയ വളരെ ഹാംങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.” ഏതാണ്ടു് ഇപ്പുകാരംഭി ആലോചനപന്നകളുണ്ടുണ്ടു്. കമയുടെ അവസാനത്തിൽ കാണികളിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്.

ഈതും വിവരിച്ചതിൽനിന്നു് ഷേഖ്യു് പിശൈട്ടെന്നു നാടകങ്ങൾ കാരംരം മാത്രകകൾ ആശാനന്നു് ആകും ധരിച്ചു പോകുതു്. മനസ്സുംകുടെ ഏതു പ്രവർത്തനിയും അപൂർണ്ണവും ദോഷം ഗണങ്ങൾ മുടക്കവൻിച്ചുള്ളതും ആശാനന്ന വിവ്രിവാദമാണ്. അധികിക്കുന്ന അല്ലെന്നും ചില ദോഷങ്ങൾ ഷേഖ്യു് പിശൈട്ടെന്നു നാടകങ്ങളിലും കാശാപ്പുട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് മനസ്സുംസാധാരണമാണെന്നു് ധാരാളം സമാധാനപ്പെട്ടാം; വലിപ്പുതിൽ ധാരാളായ യോജിച്ചും ഇല്ലാതെ റംഗങ്ങളെ മുടക്കവത്തുകു, കമഴുട്ടെ ദതിക്കും നാശകന്റെ ഉദ്ദേശസിലിക്കും അത്രാവലുണ്ടില്ലാതെ അനുശാംക്ഷവങ്ങളേയും കാച്ചുങ്ങളേയും വെരുതെ വിവരിച്ചു സ്ഥലം മുടക്കുക, നായകന്റെ ആരഘനതങ്ങളെ ചിലപ്പോൾ ചേരാം

ഒരുപണ്ടവസ്തുകളായ നാടകങ്ങൾ

കിൽ അധികം ദീർഘിപ്പിക്കുക, അതുനം ഒരുപണ്ട സംഗതികളിടെ ഇക്കൂട്ട് വെറും നേരനേബന്ധങ്ങളുടെപ്പോൾ എന്ന തുടങ്ങിയ ചില ഭോഷ്യങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഈ നാടക അളിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ഭോഷ്യങ്ങൾ കണ്ണം തന്നെ പ്രമാണിച്ചുത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചുണ്ടാലും, തുലക്ഷ്യമായി വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കുന്ന നിത്രപക്കം കണ്ണാതെ, കവിതാമാധ്യരിശ്വദം കമയുടെ ആക്രൂഹം ഉള്ള റാമണിഖകത്തെരായും മാത്രം ആ സ്വപ്നിക്കുന്ന കാണികൾക്കും വായനക്കാർക്കും അവധേനം എ ക്ലൂപ്പുത്തിൽ കണ്ണവിടിക്കാണുന്നവയല്ല. വിശ്വഷിച്ച് ഷണ്ടു്'പി യർ തന്റെ നാടകങ്ങൾ റവിച്ചിട്ടുള്ളത് രംഗത്തിൽ വെച്ച് ആ ടന്റിനുമാത്രമണ്ണ്. അന്നതെത്തെ ആവശ്യം അത്യായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് റംഗത്തിനേക്കു യോജിച്ചവിയത്തിലും, അന്നതെത്തെ കാണികളിടെ തച്ചിക്കന്നസരിച്ചവിയത്തിലും ആകുന്ന അഴ്വ ഹം നാടകങ്ങൾ നിന്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. വെറും സംഹിതുറുന്നും എന്ന നിലയിൽ ഒരു നാടകവും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിപ്പില്ല. പല രസങ്ങളേയും കൂടിയോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളുകുൽ അതിനുള്ള കംജാം അക്കലാലാതെ ജനങ്ങളിടെ സ്വഭാവമണ്ണ്. “എലിസണേതു്” റാജത്തിയുടെ കാലത്തു് ജീവിച്ചിരുന്ന ‘ഷണ്ടു്'പിയർ’ എത്തു് സംഗ തിയിലും അന്നതെത്തെ ജനങ്ങളിടെ ഒരു ദ്രുതിനിധിയാകുന്നു. അ ദ്രോഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളിടെ നിത്രപണ്ടത്തിനു് തുടങ്ങുന്നവർ ഈ സംഗതികൾ പ്രത്യേകം ഓമ്മവക്കണ്ണടതാകുന്നു.

ഷണ്ടു്'പിയരുടെ ഒരുപണ്ടവസ്തുകളായ നാടകങ്ങൾ കൂടാരു കമാവസ്തു, അവയുടെ ഘടനാരീതി, അവയിലെ പ്രധാനരസം എന്നിവിഷയങ്ങളിടെ സാമാന്യമായ ഒരു വിവര ഗാന്ധിനാണു് തോൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കുടുംബാടകങ്ങളിലെയും കമകളെക്കാണ്ടു് ഓരോ സംഗ തിയേയും ഉദാഹരിക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളും ചെയ്തിരുന്ന എ

കിൽ ഇതിലും അധികം തന്ത്രം പാല്പരതയും ഇംഗ്ലീഷ് ലോകം നാടകങ്ങളാക്കാനുമായിരുന്നു എന്ന് എൻകിഴ നല്ല ബോധമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ നാടകങ്ങളിലാണും വാച്ചിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരുടെ പ്രത്യേകം ഉപകാരഗതിയേക്കാക്കി എഴുതാപ്പെട്ടുന്ന ലോകനാടകം ഒരു തിരാസുവർഷയും പാഴക്കവല്ലാണെന്നും വിച്ചാരിച്ചും, ഒരോ നാടകത്തിൽല്ലെങ്കിലും കമ്പാഫ ഇംഗ്ലീഷ്യാസ്തതിന്റെ ആവശ്യത്തിൽ തിയേക്കാക്കാവണ്ടി വിനൃതിക്കൊന്തും, സാല്പ്രധാനകിൽത്തെന്നും, അപൂർത്തമായിരിക്കുമെന്നും വിന്ദപസിച്ചും അപ്രകാരം ഞാൻ ചെപ്പുണ്ടതാണും. ദിവപപഞ്ചവസാധികളായ നാടകങ്ങളിടെ മുക്കുദ്ദീയ ഒരു ചരിത്രം, ഷൈലീപിയകൾ മുമ്പുള്ള ഇംഗ്ലീഷ്യാടക കണ്ണളിടെ ഗമിതി, ഷൈലീപിയരാടക നാടകങ്ങളിടെ സാമാന്യവിവരങ്ങാം, ദിവപപഞ്ചവസാധികളായ നാടകങ്ങളിടെ പ്രത്യേകയോഗ്രത്സംഖ്യകാരിയും, അവളിലെ കമ്പാവസ്തു, ഘടനാരംഭി, അവയിൽ അവുമ്പും കാണാപ്പെട്ടുന്ന ചീല ദോഷങ്ങൾ എന്നും തുടങ്ങിയ ഏറായും ശാരവമുള്ള വിഷയങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ചും ഒരു ശേഖരാ ഇതു ഞാൻ എഴുതി അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ആദ്യത്തെന്നും ലഭിതമായ മലയാളത്തിൽ എഴുതുന്നതിനും തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും തരത്തിലുള്ള പദങ്ങളും സാദ്ധ്യമുള്ളതും അഭിപ്രായങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുത്തും എഴുതുകയാണും പരിചയക്കാവും, ഇംഗ്ലീഷഭാഷാപരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത വാസ്തവക്കാരും ഇംഗ്ലീഷ്യാടകക്കണ്ണളിടെ ഒരു ഗ്രന്ഥകൾ വിവരമായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതിനും സ്വന്തമായി ഒരു എന്നിന്നിരുന്ന അനവധി പ്രതിഭാഗങ്ങളും എന്നും നേരിട്ടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതുകാണും എന്നാൽ അതും വേണ്ടവിധത്തിൽ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അഭിമാനരൂപങ്ങളും അനേകം വഴി കാണാനില്ല. വേറു പിടിപ്പുതു ജോലിയുള്ള എന്നിക്കും വിഷയത്തിന്റെ ശാരവത്തിനും സാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നതിൽ പരിഗ്ര

ଭାଷିବପଞ୍ଜବସାହିକଲ୍ଲାଯ ନାଟକଙ୍ଗ ରୀ

ମିକଳାନିଙ୍ଗ ସାଧିତ୍ତିକଣାଙ୍କ ରୋଗାନିଲ୍ଲ. ଏହିଲୁଂ ସାମାଜିକମାତ୍ର ବାଲ୍ଲ ଜୀବାନବୁଂ ଯୁଦ୍ଧପ୍ରୟୋଗଙ୍କନାଟକଙ୍ଗରେ ବହିଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟରେ କଥାବିଚ୍ଛ୍ଵା ହେଲ୍ଲାଙ୍କ ପିଅରାଟ ଭାଷିବପଞ୍ଜବସାହିକଲ୍ଲାଯ ନାଟକଙ୍ଗ ଲେଖକରିଛେ ଲଭିକଳାନିଙ୍ଗ ଅର୍ଥବ୍ୟାଂ ଚିଲବକ୍ଷକିଲ୍ଲାଂ ସାଧିକଳାନାତୀତାର ତଥାଙ୍କ ହୃଦୀଲେଖକ ବିନ୍ଦିଭୋଗିତ୍ତିକଷ୍ଟ ସମୟବୁଂ ପ୍ରଭାବ ବୁଝିଲ୍ଲାଯିବାରେ ଯାରାକୁ ସମାଧ୍ୟାନବ୍ୟାପ୍ତ କାବ୍ୟନାତାଙ୍କାରି. ଅରତୀରାଯକିଲ୍ଲାଂ ସାଧିତ୍ତିକଣାଙ୍କରେ ତଥାଙ୍କ କୃତକୁତ୍ରନାଯି.

ପୁଣେତେଣିତ୍ତ ରାମନୀମେଣୋଙ୍କ ବୀ. ଏଣ୍.

ଶ୍ରୀପ୍ରେମେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେ
ଶ୍ରୀ ସ ମ ର ହ ର ର
ଶ୍ରୀପ୍ରେମେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେଶ୍ଵରେ

